

EDGAR WALLACE

BIG FOOT

CAP. I.

SUPER.

Într-o strălucitoare dimineată de primăvară, Super, printr-o simplă coincidență, opri în fața vilei Barley Stack, proprietatea lui Cardew. Adevărul adevărat este că, în acest moment, habar nu avea de tentativa de jefuire încercată asupra casei lui Stephen Elson, tot așa cum nu bănuia nici de existența vagabondului Sullivan și a compliceului acestuia care, lenș și nepăsător, rătăcea prin câmpia împrejmuitoare, fredonând într-o limbă curioasă și de neînțeles niște cântece de dragoste.

Barley Stack îl atrăgea însă pe Super tot așa precum lumina atrage pe fluturi sau, mai bine zis, precum mirosul câmpului de bataie chiamă calul îmbătrânit în lupte. Și cu toate acestea era exclus să nu știe că, la o asemenea oră, Cardew era de mult plecat la oraș. Deși complet retras din afaceri, acesta păstrase totuși obiceiul să plece zilnic și exact la orele nouă dimineata spre Londra.

Și cu toate acestea, Super opri la Barley Stack.

Neputând avea cu Cardew una din acele convorbiri în care cei doi bărbați se tachinau reciproc, se mulțumia cu gândul că-i rămânea posibilitatea unei anumite satisfacții, — cu totul de alt ordin, — dintr-o întâlnire cu Hannah Shaw. Această ființă, caracterizată printr-o completă lipsă de subtilitate, nu putea de loc suferi pe bătrânul superintendent (șef al unei brigade de inspectori polițienști, N. T.), și mergea atât de departe cu aversiunea ce simția atât pentru persoană cât și pentru funcțiunea lui, încât nici prin gând nu i-ar fi trecut să-și ascundă disprețul.

Hannah își vedea de treabă în tină. Era o femeie de talie mijlocie și destul de corpulentă. Rochia de alpaga, cu care era îmbrăcată, nu-i avantaja de loc frumusețea; și era totuși atrăgătoare, ba chiar plăcută la vedere. Fața-i, deși nu prea încântătoare, avea trăsături regulate și era cu totul lipsită de sbârcituri; iar părul îi rămăsese negru, deși trecuse de patruzeci de ani.

— „E frumos afară”, spuse într-o doară Super, sprijinindu-se în motocicletă. „Și ce frumoasă-i grădina! N'am văzut încă nici odată atâtea garoafe și narcise la un loc! Aș paria că aveți un grădinar greczav de dibaci. E acasă dl. Cardew?”

— „Nu“.

— „Pariez că o fi pe urmele vre-unui criminal fioros!“ zise Super ridicând capul cu un aer de respectuoasă admirație, cecace nu-l împiedică să surâdă ironic. „E ocupat, probabil, cu furtul dela Boscombe Bank? Cum am văzut daravera asta în gazete, spusesem unui prieten: „Numai un tip cum o Cardew ar putea face lumină într'o chestiune atât de încurcată. Poliția n'o să facă nici o școală; n'o să poată găsi nici un indiciu“.

— „Cum prea bine ști, Minter (Super era doar porecla superintendantului), dl. Cardew a plecat la birou“, răspunse scurt Hannah. „Are el altceva mai bun de făcut decât să se ocupe de afacerile poliției. Noi iștia, contribuabilii, plătim pentruca poliția să-și facă singură datoria, nu? Și, de fapt, la ce ne servește banda asta de oameni prost crescuți și scurți la minte!“

— „Nu poate fiecare să fie chiar perfect de tot“, răspunse monancolic Super. „Fii mai rezonabilă, d-nă Shaw...“

— „Domnișoară Shaw!“ îl îndreptă Hannah, furioasă.

— Iartă-mă! Când mă gândesc la d-ta, mă gândesc totdeauna la o domnișoară... Spuneam tocmai, deună-ză, sergentului meu: „Cum se face că femeia asta nu este încă măritată? Zău că nu înțeleg; e tânără, e...“

— „N'am timp de pierdut, Minter...“

— „Domnule Minter“, rectifică Super foarte gentil.

— „Dacă ai vre-un comision pentru dl. Cardew, să-l fac; dacă nu... am mult de lucru“.

— „Altfel.. nimic nou? Nici un furt?“ întrebă Super în timp ce ea se depărta.

— „Nu“, răspunse scurt Hannah. „Și chiar dacă ar fi, n'am trimite la voi să vă caute“.

— „Asta nu mai e nevoie să mi-o spui“, declară convins Super. „Și pariez că dl. Cardew nu ar avea decât să ia urma hoțului, să arunce o singură privire în cartea-i de... de antro.. în sfârșit, puțin importă cum îi zice cărții; și, până seara, mai mult ca sigur că nenorocitul de hoț e băgat la gherlă...“

D-ra Hannah Shaw îl străfulgeră cu privirea.

— „Dacă ți se pare, Minter, că ești inteligent, dă-mi voie să-ți spun că există persoane la Londra pe lângă cari nu ești decât un fleac. Dacă dl. Cardew i-ar face numai o singură vizită Șefului Siguranței și dacă i-ar povesti numai un sfert din cecace spui și faci, apoi nu ți-ai mai păstra mult timp uniformă!“

Super privi foarte mirat manșetele uniformei.

— „Dar ce vezi atât de curios la uniforma mea!“ se miră el, în timp ce Hannah îi închidea furioasă ușa în nas.

Super nu surâse, dar nu părea nici rău dispus. Încălecând pe motocicletă, o porni la drum.

Mai târziu cu jumătate oră, spunea elipind din ochi tânărului ofițer de poliție care ședea pe un scaun în fața lui:

— „Când cineva a ajuns la înălțimile sociale la cari mă vezi pe mine, apoi asta dovedește că acel cineva posedă un anumit... hm!... temperament. Ei bine, fiule astăzi mai mult ca oricând am temperament. În aer plutește un nu știu ce primăvăratec; și aș putea chiar să pariez că am auzit cucul cântând, Dumineea trecută! Sau, atunci când cântă cucul și răsare și ciuboțica cucului, să știi că am temperament. De altfel, am avut chiar acum o convorbire cu frumoasa dela Barley Stack și mi-e capul plin de idei sentimentale... Ziceai că ar trebui să iau interogatoriu vagabondului acela? Îi bine, eu îți răspund că mai curând m'aș duce să culeg flori pe malul pârâului“.

Super era înalt de statură, foarte osos și prea puțin îngrijit de persoana lui. Uniforma care o avea pe el, data încă din'nainte de războiu; și de atunci a fost curățată de nenumărate ori, reparată și întoarsă când pe o parte când pe alta. Fața-i slabă și arsă de soare, sprâncenile cărunte și sălbătice, îi dădeau o oarecare distincție care atenua întru cât-va halul îmbrăcăminții. De altfel, aluziile pe cari Hannah Shaw le făcea cu privire la uniformă, îl amuzau.

Existau mulți superintendenți de poliție; dar când se pronunța la Scotland Yard numele de Super, toată lumea știa că e vorba de superintendantul Patrick J. Minter.

— „Ia singur interogatoriul vagabondului, scumpule!“ Super ridică mâna cu un gest de mare senior și urmă: „Afacerile serioase privesc trecutul meu. Când mi-am dat seama că vine ramelismetul, am cerut să fiu detașat în acest colțisor de țară, unde-mi pot permite luxul să crească iepuri și păsări, și să contemplu natura în toată splendoarea și măreția ei“.

Divizia „I“ a poliției engleze cuprinde partea cea mare a împrejurimilor Londrei, mărginită de districtul Sussex. Este cunoscută ca o divizie cât se poate de liniștită, care nu cunoaște altfel de crime decât doar vagabondajul, vânatul de contrabandă și incendierile căpitelor de fân. Poliția acestei regiuni este numită de către inspecții londonezi, în mod ironic, „legiunea pierdută“.

Super fusese transferat de către Scotland Yard în acest ținut liniștit nu în semn de blam — era doar principalul dintre „cei unei taimesi“ cari arestaseră „banda rusă“ din Whitechapel — dar (e preferabil să spunem purul adevăr) pentru că era prea greu mistuit de către șefii siguranței din Londra. Nu respecta pe nimeni, nu era politicos cu nimeni, și contrazicea pe fiecare. Se ciorovăia cu toții, argumenta și, la caz de nevoie, sfida. Ca culme, avea mai totdeauna dreptate, ceea ce bineînțeles că nu schimbă cu nimic situația. Mai mult decât atât, când se recunoștea că nu el ci superiorii erau acei cari

se înșelaseră, apoi el o striga în gura mare cel puțin de douăzeci-treizeci de ori într-o singură zi.

— „Ce-am să folosesc” adăogă el, „dacă mă voiu ocupa de vagabond? O simplă întrerupere plictisitoare în cursul studiilor mele. Pariez că n'ai auzit nici odată vorbindu-se de Lombrozo?! Ah! Atunci habar n'ai de ceea ce înseamnă creerul unui criminal? Creerile ordiuare cântăresc... în sfârșit, am uitat greutatea lor; dar creerul unui criminal este ca mult mai ușor. Adu-mi dacă vrei creerul acestui om și-ți voi spune imediat dacă a avut sau nu intenția să pătrundă în Barley Stack... Apoi piciorul prehensibil!... Știi oare că cinci la sută dintre criminali au picioarele prehensibile? Și... poate că habar n'aveai că, printre criminali, sunt la modă căpețele oxicephalice? Atunci s'o știi dela mine că ai pierdut mult. Du-te de examinează pe vagabond și nu uita să remarci asimetria figurai sale! E mai simplu decât jocul de-a baba oarba!”

Sergentul Lattimer era mult prea inteligent ca să-și întrerupă șeful. În cele din urmă, crezu că poate vorbi.

— „Șefule, nu este vorba de un furt obicinuit. După câte spune Sullivan — așa se numește vagabondul — complicele lui nu vroia să-l lase să pătrundă în casa d-lui Elson ca să fure bani. Vroia cu totul altceva...”

— „Da, te pomenești că o fi vrut să cunoască faptele de bravură ale strămoșilor familiei” întrerupse gânditor Super, „sau poate să cerceteze extractul de naștere al moștenitorului? Doar dacă nu cumva Elson, de origină americană, n'a răpit rubinul sfânt care constituia ochiul drept al zeului Hokum și să fie astfel urmărit de niseai indieni sinistrii cari să aștepte prima ocazie de a reintra în posesia bijuteriei? Asta zic și eu că este o afacere pentru Cardew. Poate vrei s'o descurci singur, sergent? În cazul ista, o să-ți ai mutra în gazete și vei lua de nevastă o jupâneasă despre care se va descoperi că este fiica unui duce, răpită de către țigani pe când era încă feliță mică... Hai, cărel!”

CAP. II.

HANNAH, AȘA CUM NU PUTEA FI BANUITA

Sergentul continuase să-și asculte șeful cu o răbdare uimitoare. În cele din urmă, când acesta tăcu, îndrăzni să spună:

— „Noaptea trecută l-am arestat pe Sullivan, pe motivul că se culcase în parcul unei case particulare. De altfel, în momentul de față, aproape că a mărturisit intenția ce avusese de a pătrunde în locuința lui Elson“.

— „Hai, cară-te, băiete; și nu uita, mai ales, de-i cercetează urechile“, urmă Super, jucându-se cu un toc de pe masă. „Ai observat că urechile criminalilor și ale paranoziacilor sunt totdeauna pleoștite? Am citit asta într-o carte veche; și cărțile vechi nu mint. Meseria de detectiv nu mai este ce-a fost odată, sergent! Acuma ne trebuiești physiognomonisti, chimiști. Vrei să știi cum îmi închipui eu un detectiv ideal? Ei bine, închipuie-ți un tip așezat în fața unui microscop gigantic, într'un laborator imens, și care, după ce a examinat cu multă minuțiozitate o picătură din noroiul Londrei, descoperă că bijuteriile au fost furate de un stângaci care conducea un Rolls-Royce de ultimul model, cu caroseria verde. Îl cunoști pe Jim Ferraby?“

— „Pe dl. Ferraby, procurorul?“ întrebă sergentul, interesat deodată la culme. „Da, l'am văzut atunci când a fost în vizită la dv.“

Super dădu din cap; fălcile i se loviră una de alta, apoi întredeschise buzele într-o strâmbătură extraordinară lăsând să se zărească două rânduri de dinți albi și puternici. Asta înseamna că surâde.

— „Ei bine, Ferraby nu este detectiv“, declară el cu emfază; „Ferraby nu înțelege decât faptele. Dacă s'ar da însărcinarea băiatului acesta să lămurească misterul dispariției brătarului rajahului din Bongo, de exemplu, și dacă ar descoperi, să spunem, că brățara în chestie a fost amanetată unui cămătar de către marele vizir al numitului rajah, el ar aresta pur și simplu pe vizir. Sau, un adevarat detectiv nu ar proceda astfel. Acesta, prin inducție sau deducție, ar bănui imediat că brățara a fost pierdută de rajah când se aruncase asupra tinerii și încântătoarei dactilografe, care legată cobză și ascunsă în dosul unei uși secrete e gata să fie expediată

prin avion cu destinația spre un palat din Himalala, construit pe de-a'ntregul numai din marmoră. Cardew, din contră, este detectiv. Iată exemplul pe care ar trebui să-l ai totdeauna în față, sergent!"

Super îndreptă vârful tocului spre inferiorul său.

— „Omul acesta, mă înțelegi, studiază crima sub toate aspectele. Este un psi... psiho... în sfârșit, asta este. Urechile, falcile pronate, figurile asi... asimetrice, etc. n'au nici un fel de secret pentru el. Și, notează bine că nici nu-ți pomenesc măcar de biblioteca ce o are la Barley Stack“.

Când se întâmpla ca Super să înceapă să vorbească despre Gordon Cardew, „acest amator minunat“, era prea greu să-l poți face să-și schimbe firul conversației. Sergentul suspină adânc, deși cu mare respect.

— „Nu ai vroi să-i ici interogatoriu vagabondului, Super! A mărturisit, aproape, că a venit în districtul nostru să fure“.

Spre surprinderea lui Lattimer, superintendantul dădu din cap afirmativ.

— „Am să i iau interogatoriul. Adu-mi-l aici!“

Sergentul se ridică repede și ieși. După câteva minate, se înapoia cu un individ enorm, dar făcut par'că special pentru spânzurătoare.

— „Iată-l pe Sullivan, domnule“, spuse el.

Super lăsă tocul din mână; își așază ochelarii și privi țință la prizonier.

— „Ce e și cu povestea ceea pe care o îndrugi cu privire la un coleg al tău; cică te-ar fi împiedicat să pătrunzi în locuința d-lui Elson, la Hill Brow?“ întrebă el pe neașteptate. „Dacă ai intenția să ne minți, tinere, servește-ne cel puțin niște minciuni demne de crezare!“

— „Am spus purul adevăr, șefule“, răspunse omul cu o voce aspră. „Așa să am eu bine, dacă nu-i adevărat că imbecilul acela m'a reținut când mă pregăteam să deschid fereastră. Și totuși, preparaserăm totul din'nainte. El mi-a dat toate lămuririle și mi-a explicat unde-și ține americanul comoara. Așa să am parte de bine, dacă...“

— „Nu-i adevărat!“ îl întrerupse brusc Super.

Apoi, de-odată:

— „Sullivan?... Ia stai... Da! Așa el! Acum îmi aduc perfect de bine aminte! Ultima ta condamnare a fost de trei ani închisoare pentru furt calificat. Luke Sullivan, vezi? Îmi reamintese până și numele de botez!“

Sullivan, foarte încurcat, se scărpină în cap.

— „Ce știi, de fapt, despre tovarășul tău?“ urmă Super.

Sullivan, de fapt, nu știa prea multe. Pe cel cu pricina îl cunosese în Devonshire și auzise vorbind câte ceva despre el pe tovarășii săi de vagabondaj.

— „E pe de-a'ntregul nebun, șefule; asta n'o spun numai eu, ei și toți ceilalți cari l-au cunoscut. Alcargă hai-hui pe câmp și cântă într'una. Mereu este singur și vorbește tare curios, de par'că ar avea multă învățătură în cap. Și apoi, vorbește câte-odată în niște limbi pe cari nu le poți pricepe“.

Super se lăsă alene pe spate

— „Asemenea lucruri n'ai putea să le inventezi. De altfel, greutatea creierului tău... Ia spune-mi, unde-ți locuiește tovarășul?“

— „Oh, peste tot... dar cred că are un anumit loc, pe undeva pe la malul mării, unde stă mai de preferință. M'a întrebat dese ori — căci să vezi, șefule, am trăit o săptămână încheiată la olaltă — dacă-mi plac vapoarele. Îmi spunea că stă zile întregi privind cum trec vapoarele și întrebându-se cari dintre ele se vor scufunda sau nu... Când spuneam că-i nebun!... Și după ce hotărâsem să căl-căm casa ceea, știți ce-a făcut? A'nceput să se 'nvârtească în jurul meu ca un câine turbat și să-mi strige: „Pleacă! pleacă! mâinile tale nu sunt atât de curate ca să îndeplinească...“ Nu-mi mai aduc prea bine aminte ce a mai spus, dar era vorba ceva despre drep-tate... Hotărât lucru că i nebun!“

Superintendentul fixă timp îndelungat privirea-i asupra va-gabondului care începuse să și piardă cumpătul.

— „Minți, ca un câine blestemat!“ spuse el în cele din urmă. Și e imposibil, de altfel, să spui adevărul, pentru că ai niște ochi tare ciudați! Du-l înapoi la carceră, sergent. O să-l spânzurăm, și gata!“

Sullivan fu dus la loc în celulă. Sergentul aproape că și ter-minase de-acum masa, și Super încă nu se mișcase din loc. Sta ne-mișcat, tăcut și ținând mereu tocul în mână. În cele din urmă se ridică, strâmbă din gură, își scoase pantofii pe care-i îmbrăca de câte ori sta la cancelarie și, mormăind, își trase cizmele în picioare.

Lattimer ținea la a doua plăcintă cu mere, când bătrânul po-lițist intră în popota sergenților.

— „Știi ceva despre americanul ăsta, despre Elson?“ îl întreabă el. „Stai jos, sergent, și mănâncă-ți plăcinta“.

— „Nu, șefule... decât doar că e foarte bogat... după câte se spune...“

— „Deductia asta coincide cu a mea“, constată Super. „Când cineva trăiește într'o vilă atât de mare și frumoasă, când are patru automobile și douăzeci de servitori, poți foarte ușor presupune că are și mult bănet... și, dacă-i vorba așa, o să-i fac o mică vizită“.

Super avea o motocicletă, căreia nu i se putea găsi perechea în tot ținutul, fiind, față de orice altă motocicletă, ceeace un bordei din crengi uscate este față de Buckingham-Palace. În fiecare primăvară, Super o demonta piesă cu piesă și, sub ochii holbați ai sergentului Lattimer, o monta la loc în așa fel încât oferia o apa-rență cu totul nouă. Probabil însă că această aparență nu era de-

cât o simplă iluzie datorită schimbării de colorit pe care polițistul o impunea în fiecare an mașinei sale. Trecuse succesiv dela albastru, doschis la tango și dela verde la roșu-aprins. Partea cea mai curioasă era însă că motocicletă se dovedise mai mult decât excelentă și, printr-o minune de neînțeles, capabilă să furnizeze niște viteze cu totul impresionante.

Lui Super nu-i trebuiră decât doar câteva minute ca să ajungă la Hill Brow. Lăsându-și mașina rezimată de un copac, se îndreptă alene spre vila măreață a lui Stephen Elson.

În vestibul nu era nimeni; dar auzi două voci, una de femeie și alta bărbătească. Păreau să vină dintr-o odaie care da în vestibulul a cărui ușă era întredeschisă. Apăru o mână, care apucă marginea ușii vrând par'că s'o deschidă. Super era tocmai să apese pe soneria dela intrare când...

— „Sau căsătoria, Steve (diminutivul lui Stephen, N. T.), sau dacă nu, mai bine nimic! A trecut prea mult de când tot aștept ținerea promisiunilor. M'am săturat de promisiuni! Cât despre bani... ce yrei să fac cu ei! Nu suntem oare la fel de bogați!...”

În acest moment se deschise ușa, și Super zări persoana care vorbise. Deși n'o văzu decât din spate, superintendantul recunoscu totuși pe Hannah Shaw.

O privi doar timp de o secundă, apoi se depărtă fără sgomot și sări ușor peste balustrada peronului. Hannah nu-i zărise nici măcar umbra.

Ca să fie și mai sigur că prezența lui la Hill Brow va trece nici măcar bănuită, Super își duse motocicletă cu mâna mai mult de doi kilometrii.

CAP. III.

UN RECHIZITORIU CURIOS.

După ce trecuse prin Temple-Gardens cu pasul unui om căruia nu-i displace plimbarea, Jim Ferraby privi încă odată, și nu fără plăcere, argintiul mișcător și întunecat al Tamisei, intră apoi într-o clădire mare ale cărei scări neluminate le urcă mașinal și se opri în fața ușii mari și negre a biroului său.

Văra tocmai cheia în broască, când ușa opusă, din cealaltă parte a coridorului, se deschise. Se întoarse și surâse tinerei fete ce apăruse.

— „Bună ziua, domnișoară Leigh“, spuse el vesel.

Ea făcu un semn din cap.

— „Bună ziua, domnule Ferraby“.

Avea o voce frumoasă, extrem de dulce și mângăietoare. De fapt, la început vocea Elfei Leigh era aceea care atrăsese atenția lui Ferraby spre secretara bătrânului Cardew. Deși involuntar, se simți totuși și de astă dată atras de ea.

— „Și așa, domnule Ferraby; cred că rechizitoriul d-tale a dat roade, și că sărmanul om stă acum la închisoare?“

— „Din contră, domnișoară“, răspunse el calm. „Am toate motivele să cred că Sullivan trebuie să fie acum pe cale să dea pe gât un țap... în sănătatea mea“.

Elfa rămase vădit înmărmurită.

— „Vai, iartă-mă!... dar cărui fapt trebuie atribuită această... înfrângere? Dl. Cardew spunea că individul va fi cu siguranță condamnat...“

— „Ar fi trebuit să fie, asta-i adevărat; dar rechizitoriul meu l'a scăpat... Adevărul, domnișoară, este că am probabil o mentalitate de criminal... Inchipuie-ți că, tot vorbind cu intenția să-l acuz din ce în ce pe individ, mă gândiam într-una la el. Fără să vreau, îl căutam și-i găsisem senza... Mă imaginam în locul său, și construiam, descoperiam fraze, cari ar fi trebuit să fie explicațiile pe cari el însuși să le dea. Pe nesimțite ajunsesem să-l apăr... Asta înseamnă, nu-i așa? că primul meu rechizitoriu va fi, fără îndoială,

și ultimul. Îți dai seama că judecătorul mi-a dat să înțeleg așa ceva...”

În timp ce tânăra fată-rădea pe infundate la povestirea, de altfel plină de haz și voce bună, a procurorului, se auzi un mers apăsător pe scări. Aplecându-se peste paramelâc, Jim zări fundul lucios al jobenului d-lui Cardew.

Acesta era un bărbat cu figura impunătoare, avea niște ochi negri cu expresia simpatică, apărați de niște sprâncene stufoase. Se distingea prin impecabilitatea îmbrăcăminții și prin tonul întru câțva pedant al vorbirii sale.

Cu umbrela subsuoară, cu mâinile încrucișate la spate, suia scara, dus pe gânduri.

— „Bună! Ferraby!” exclamă el zărind pe procuror; „ce aud?... l’au achitat pe vagabond?”

— „Noutățile rele se împrăstie repede”, mormăi Jim. „Da, domnul meu, este absolut exact”.

— „Știi ce? intră puțin la mine, Ferraby”.

Jim urmă pe fostul notar în biroul lui cei luxos, unde acesta nu se mai ocupa decât de afacerile-i personale cari, după cât se știa, erau foarte importante.

Odată ușa închisă, cei doi bărbați luară loc în fotolii; își aprinseseră țigările, iar Cardew începu:

— „În ce mă privește pe mine, nu ți am pus întrebarea decât doar pentru că Stephen Elson îmi este vecin. Și încă, îl cunosc prea puțin. Afară de asta... dar ce-ar fi să luăm câte un pahărel de Porto?”

Jim se tot muncia cu gândul să găsească motivele pentru cari Cardew, pentru prima oară în cei cinci ani de când se cunosteau, îl invitase în biroul său. Atitudinea fostului notar lăsa să se vadă dela cale de o poștă că invitația avea un scop bine determinat. Vădit nervos și preocupat, măsura odaia în lung și’n lat, oprindu-se mereu în fața biroului ca să schimbe din loc, fără nici un motiv, vre-o foaie de hârtie, o cenușieră sau un scaun..

— „M’am gândit toată dimineața la d-ta”, declară el brusc, „și m’am tot întrebat dacă trebuie să te consult sau nu. O cunoști pe guvernanta mea, Hannah Shaw?”

Jim își amintea perfect de persoana ceea ursuză care se exprima numai prin monosilabe și care, de câte ori se vorbea bine de Super în fața ei, nu scăpa ocazia să-și arate părerea urâtă ce o avea despre bătrânul polițist.

Cardew îndreptă asupra lui Ferraby privirea-i pătrunzătoare.

— „Îți displace”, spuse el mai mult hotărât decât întrebător. „A fost răutăcioasă cu d-ta ultima dată când ai dat pe ia mine, nu? Șoferul, căruia-i place să pălăvrăgească, mi-a povestit cele întâmplate. Femeea asta e într’adevăr foarte neplăcută: îmi convine însă din mai multe motive și, în plus, mi-a fost întru câțva lăsată moș-

tenire de către biată nevastă-mea, care o luase de mică copilă dintr'un azil de orfani. Păstrând bine înțeles toate proporțiile, aş putea-o compara pe Hannah cu unul din acei foxterieri scoțieni ai căror lătraț nu cruță decât pe stăpânul lor“.

Seoase din buzunar un port-vizit și din aceasta o foaie de hârtie, pe care o desfăcu și o puse pe masă.

— „Ia citește asta“, spuse el.

Era o foaie de hârtie ordinară. Nu avea nici adresă și nici vre-o altă indicație. Textul era compus din trei rânduri scrise cu litere mari de tipar:

„ȚI-AM PUS PANA ACUM DE DOUA ORI IN VEDERE.

AVERTISMENTUL ACESTA ESTE TOTODATA ȘI ULTIMUL.

BAGA DE SEAMA, M'AI ADUS LA DISPERARE“.

Biletul era iscălit: „BIG-FOOT“.

— „Big-Foot? Cine este acest Big-Foot?“ întrebă Jim, recitind biletul. „Oare trebuie să deduc din asta, că guvernanta d-tale este obiectul acestor amenințări și că ea ți-a arătat hârtia?“

Cardew dezaproabă din cap.

— „Nu. Hârtia asta a intrat în posesia mea într'un fel foarte curios. La sfârșitul fiecărei luni, Hannah îmi aduce la birou toate notele furnizorilor, și le pune pe mapa care o vezi. Are obiceiul că le vâra de-avalma în poșeta ei; în privința asta este complet lipsită de rânduială. Scrisoarea pe care ai cetit-o, se găsea într-o factură de băcănie, unde probabil că a pus-o fără să vrea“.

— „I-ai vorbit ceva despre ea?“

Cardew încrunță din sprâncene.

— „Nu“, răspunse el. „Dar i-am dat să înțeleagă, într'un mod de altfel foarte puțin dibaci, că are în mine un protector și că, în caz de pericol, nu trebuie să se sfiască și să ceară ajutorul meu. Drept orice răspuns, s'a mulțumit să-mi râdă în nas. Da, nu există altă expresie; mi-a răs pur și simplu în nas. Nu este asta culmea impertinenții... ca să nu spun altfel?“

Terminând, suspină adânc.

— „Am oroare de mutre noi“, urmă el, „și aş fi cel mai nenorocit dacăș pierde-o pe Hannah. De ar fi avut o altă atitudine față de mine, bine înțeles că i-aș fi spus descoperirea ce-am făcut-o. Totuși, ca să-ți vorbesc sincer, mi-ar fi prea greu dacă ar trebui să-i mărturisesc că o scrisoare ce-i aparține se găsește în posesia mea. Am avut de-acum, pe vemuri, ea și cu mine, un fel de scenă foarte neplăcută, cu privire la o glumă absurdă ce-o făcuse. O nouă discuție de asemenea natură, ar însemna riscul de a ne despărți pentru totdeauna... Ce crezi de scrisoarea asta?“

— „Trebuie să fie, probabil, opera vre-unui șantagist oarecare“, își dădu Jim cu părerea. „Este scrisă cu mâna stângă, ca să-și mas-

cheze scrisul. Eu unul, cred că e de datoria d-tale să-i ceri ei explicații”.

— „Să-i cer ei explicații?” exclamă Cardew înspăimântat. „Dumnezeule, Doamne!! dar n'as îndrăzni-o nici odată!.. Nu! Tot ceea ce pot și trebuie să fac, este să țin ochii bine deschiși și, la prima ocazie, cu alte cuviințe de îndată ce o voi vedea pe Hannah bine dispusă — asta i se întâmplă cel mult de două ori pe an — să caut să ating ches-tiunea cu multă — multă precauție”.

— „De ce oare nu te adresezi poliției?” întreabă Jim.

Cardew dădu din umeri și răspunse pe un ton rece:

— „Adică... suprintendentului Minter, zis și „Saper”, nu-l așa! Nu... zău, amice, cum îți vine să crezi că n'as putea adresa unei asemenea specii de polițist greci și fără imaginație?! Nu. Dacă ar fi că serisoarea care ne preocupă ascunde un mister, cred., cred., că aș fi singur capabil să-l lămursc. Și cred că misterul există”.

Apoi, scoborând vocea:

— „Precum știi, am o căsuță, un fel de vilă, pe plaja din Pawsey-Bay. E o locuință veche a păzitorilor coastei. Am cumpărat-o în timpul războiului pe o bucătică de pâine; și am petrecut acolo adevărate ore de nespusă fericire. N'o mai vizitez decât prea rar, și căsuța a devenit ca un fel de lăcaș de odihnă pentru salariații mei. Astfel, anul trecut, d-ra Leigh a petrecut acolo timp de două săptămâni în tovărășia unor prietene. Astăzi de dimineață am rămas nespus de surprins când a venit Hannah să mă întrebe dacă ar putea petrece week-endul la vilă. Într'adevăr, nu numai că n'a mai dat pe acolo de ani de zile, dar ea urăște locurile acele, și nu este nici măcar o săptămână de când mi-a repetat acest lucru. Și acum mă întreb dacă nu cumva plecarea asta pripită la Pawsey n'o avea vre-o legătură oarecare cu serisoarea”.

— „Pune un detectiv s'o urmărească”, sfătuî Jim, și adăoga imediat: „bine înțeles, un detectiv particular”.

— „Am avut și eu aceeaș idee”; răspunse Cardew gânditor, „dar să-ți spun drept, îmi repugnă s'o spionez pe Hannah. Nu uita că e în serviciul meu de aproape douăzeci de ani. Bine înțeles că i-am dat permisiunea cerută. În mod obicinuit, își întrebuințează timpul liber cutreerând câmpiile într'un Ford vechiu; șoferul meu a învățat-o acum vre-o câțiva ani să conducă mașina. Așa dar, în cazul ista nu e vorba de o schimbare de aer. Ii plătesc leafă mare; ar putea să-și permită luxul să tragă la un hotel convenabil și, în consecință, nimic n'o obligă să meargă la Pawsey decât doar, bine înțeles, dacă n'o fi având acolo întâlnire cu acest misterios Big-Foot. Mă întreb câte-odată, știi, dacă n'o fi cumva puțintel cam...” și-și atinse fruntea cu degetul.

Jim se tot întreba de ce l-o fi ales Cardew tocmai pe el de confident. Deslegarea venia însă acum.

— „Vineri seara dau o masă la Barley-Stack. Țin foarte mult să

fii al nostru și... și să fii cu ochii'n patru. Două inteligențe valorează mai mult decât una singură. Poate că ai să observi unele lucruri ce s'ar întâmpla să-mi scape“.

Jim căuta tocmai un motiv de refuz, când Cardew urmă :

— „Cred că n'are ce să-ți displacă dacă ai s'o 'ntâlnești pe d-ra Leigh și în afară de orele de birou ? Secretara mea vine și ea la Barley-Stack ca să catalogheze operele complete ale lui Mantegazza pe cari le-am cumpărat de curând. și...”

— „Cu cea mai mare plăcere“, răspunse bucuros Jim Ferraby.

CAP. IV.

CINA DELA BARLEY-STACK.

— „Cunoști pe dl. Elson?”

Jim Ferraby îl cunoștea în-de-ajuns, ca să nu dorească să-l cunoască mai mult. Acesta fusese martorul principal al acuzării în afacerea Luke Mark Sullivan, și privise achitarea vagabondului ca un fel de ofensă personală.

Separat de asta, Jim avea din mai multe motive resentimente contra lui Elson; și era înclinat mai ales pentru admirația obraznică pe care acesta o arăta față de Elfa Leigh. Obraznică, după aprecierea lui Jim; și acesta din urmă spera că Elfa o judecă la fel. Nu că tânăra fată l'ar fi interesat peste măsură. Ea nu era pentru el decât doar domnișoara din cealaltă parte a coridorului; avea o voce plăcută și niște ochi mari-cenușii, colorii în obraji cum nu se văd decât la femeiuștele din reclamele pentru săpunuri, și niște forme cari ar fi putut-o face geloasă pe Venera de Medicis. Dar nimic din toate acestea nu-l emoționau pe Jim Ferraby mai mult decât ar fi trebuit (cum o spunea el însuși). Era pur și simplu o tânără persoană foarte încântătoare, cultă, nespus de frumoasă; și el o admira într'un fel amical, filozofic.

Totuși, ușurința aproape familiară cu care Elson vorbea Elfei îi displăcea enorm. Pe de altă parte, faptul că Americanul fusese invitat la această masă îl cam surprindea. Cardew nu era, poate, un detectiv desăvârșit; dar cu siguranță că era sensibil la anumite fenomene atmosferice, de oarece profită de prima ocazie ca să aibă o convorbire particulară cu Jim.

— „Uitasem complet afacerea cu vagabondul”, îi explică el procurorului. „Fără îndoială că e foarte neplăcut; dar trebuia să-ți spun că a fost invitat în urma insistențelor menajerei. De altfel, de câte ori a dat pe aci a fost numai ca invitat de către Hannah. De data aceasta mi-a atras atenția că nu-l mai invitase de mai bine de un an, și asta m-a hotărât să-l chem. Și am profitat cu atât mai mult de această ocazie, cu cât numai singuri, între patru ochi, nu l'aș putea mistui”.

Jim răsse.

— „Nu face nimic; să nu crezi că aş fi câtuşi de puţin indispus, cu toate că acest om a fost cât se poate de nedrăguţ la adresa mea, când cu afacerea Sullivan. De fapt, cine este el? şi de ce a venit să se stabilească în Anglia?”

Cardew dădu din cap.

— Asta aş vrea s'o ştiu eu însu-mi", spuse el; „şi la urma urmei tot o să lămuresc eu afacerea asta. Nu ştiu nimica precis de el, decât doar că este foarte bogat“.

Străbătu cu privirea salonul unde Americanul cel lat în spate făcea pe faţă curte tinerei fete.

— „Merge strună“, observă el vădit iritat. „Probabil că fiind amândoi din aceeaşi ţară..“

— „Nu cumva d-ra Leigh este Americană?“ întrebă Jim foarte surprins.

— „De sigur! Credeam că o ştii. Tatăl ei, care fusese ucis în timpul războiului, a fost funcţionar al Tezaurului Statelor Unite. Probabil că trăise vreme îndelungată în Anglia, unde a fost crescută de fapt şi fiică-sa. Nu l-am cunoscut personal, dar ştiu că avea o situaţie foarte importantă. De altfel, Elfa mi-a fost recomandată de către ambasadorul american din Londra“.

În timp ce Cardew îi vorbea, Jim nu părăsia din ochi pe fată. Până atunci nu-şi putuse da încă seama cât de bine le stă negrul blondelor, şi nici că o rochie atât de simplă putea să scoată mai în relief frumuseţea unui corp atât de perfect.

— „N'aş fi crezut-o Americană în ruptul capului..“ fu tot ceea ce găsi el de spus.

Americanul o luase mult mai repede.

— „Dacă nu mă înşel, domnişoară, eşti originară din New-England, nu-i aşa? Curios că n'am băgat de seamă până acum“.

Elfa nu părea de loc încântată că se găsea în prezenţa acestui compatriot.

Era un om cu faţa roşie, cu mâini groase, învăluit continuu de un miros de whisky şi de trabuc stins. Obrajii-i erau buhăiţi şi nasul noduros.

— „În ce mă priveşte pe mine“, spuse el îndatoritor. „eu vin din Vestul american. Cunoşti poate Saint-Paul? E un oraşel tare frumos. Spune-mi, te rog, domnişoară Leigh, ce caută aici tânărul, magistrat de colo?“ şi făcu un semn cu capul în direcţia lui Jim.

Întrebarea fusese pusă cu o voce destul de tare şi Ferraby o auzise. Ar fi dat mult să poată auzi şi răspunsul.

— „Dl. Ferraby este considerat ca unul dintre cei mai buni procurori ai noştri“, răspunse liniştit Elfa.

— „Serios!“ rânji Elson. „Să ştii dela mine: domnul acesta poate fi admirabil în recepţiile mondene; dar cât priveşte la tribunal, crede-mă că nu face nici cât două cepe degerate“.

— „Sunteți prieten bun cu dl. Cardew?” întrebă Elfa, dorind să schimbe firul discuției.

— „Suntem vecini, și atâta tot. Unul din cei mai buni notari ai noștri, ha?!” spuse el cu ironie, privind țintă la convorbitorul său.

— „Dl. Cardew nu mai practică”, răspunse ea, și americanul râse cu sgomot.

— „Este un pasionat amator al povestirilor cu detectivi, nu? Curioasă ocupație pentru un om în toată firea!”

Ochii lui n-o priveau decât pe Elfa, și se putea citi în ei admirația bestială pe care tânăra fată i-o inspira. Foarte jenată, aceasta aruncă o privire desnădăjduită spre Jim, care înțelese imediat ceace se întâmpla și se apropie de ei.

Cardew nu părea de loc în apele lui; și când Hannah Shaw apărură mai țeapănă, mai încrunțată, mai pornită pe gâlceavă ca oricând, și anunță că masa este servită, bătrânul notar fu cât pe ce să seape, de emoție, ochelarii de pe nas.

— „Aș vrea”, spuse el rugător, „să mai așteptăm vre-o câteva minute. De fapt, Hannah, ne mai lipsește un musafir. Il rugasem pe amicul nostru, superintendentul, să vină și el astă-seară”.

Hannah făcu o mișcare, dar nu scoase o vorbă.

— „L'am întâlnit în timpul zilei și a fost foarte amabil cu mine” spuse Cardew vrând parcă să se scuze; și guvernanta părăsi salonul.

Mai trecură încă cinci minute. Stăpânul casei, vădit nervos, mergea de colo până colo pe covor. Hannah reveni.

— „Cât o să mai așteptăm, domnule?” mormăi ea.

— „Bine! Să ne așezăm la masă”, hotărî Cardew, după ce se uitase încă odată la ceas. „Acuma, nu cred că amicul nostru o să mai vină”.

Sau, abia că se ridicaseră dela masă farfuriile de supă, că musafirul întârziat sosi și el.

— „Sunt foarte dezolat!” murmură el, în timp ce examina pe conmeseni, prin pleoapele-i pe jumătate închise. „Sunt atât de puțin obicinuit să fiu poftit la masă, încât am uitat cu totul de invitație”, se scuza el, întorcându-se înspre Cardew. „Bună seara, domnișoară Hannah!”

Privirea guvernantei se ridică, întâlnind pe aceea a detectivului.

— „Bună seara, superintendent”, răspunse ea, rece.

— „E frumos afară”, observă Super. „Rareori am mai văzut zile atât de călduroase în anotimpul ăsta”.

Elfa îl vedea pentru prima dată pe faimosul polițist. Simți nu mai decât multă simpatie pentru bătrânul acesta atât de curios, imbrăcat într'un smocking lueios. Plastronul cămășii avea pete mari de

ragină, și cravata părea atrasă în mod insistent spre umărul din dreapta. Infățișarea lui generală era totuși aceea a unui aristocrat.

— „E un om superb“, murmură Elfa la urechia lui Jim. „Istă e celebrul Minter?“

— „Da, el este. Regele detectivilor... cel puțin pentru Europa. Dar, ascultă cum îl tachină pe Cardew.“

— „Eu nu sunt făcut să umblu în lume“, declară Super cu voce liniștită. „Când mănânc pește, mă servesc totdeauna de cuțit; și confund mereu paharul de vin alb, cu cel pentru vin roșu. Ceeace ne lipsește mult de tot, nouă ăstora, detectivilor profesioniști, este educația; cum îi spuneam de altfel tocmai, astăzi după masă, sergentului meu. Fără să mai vorbim de psihologie, de antro... antro... ci hai! ci ajută-mă, domnule Cardew!“

— „Antropologie“, preciză foarte drăguț Cardew.

— „Exact! În sfârșit, lucrul într'adevăr prețios este să avem ochi buni; cel puțin asta-i părerea mea. În ce privește cetitul, ai mei nu valorează mare lucru; dar, lăsând asta la o parte, văd așa că pot distinge lucrurile la distanță de chilometrii. Nu lași nici odată perdelele jos, domnule Cardew?“

Intr'adevăr, perdelele sufrageriei erau ridicate și lăsau să se vadă, prin ferestrele mari, siluetele înalte ale sycomorilor, negre pe fondul roșu aprins al amurgului.

— „Nu“, răspunse foarte surprins gazda. „De ce? Suntem la cinci sute de metrii depărtare de șosea și nu avem să ne temem de nici un fel de indiscreție.“

— „Oh, nu era decât o simplă observație din parte-mi“, se senză Super. „Dar spune-mi, te rog, câți grădinari ai pe-aci?“

— „Patru, sau cinci. Nu-mi mai aduc exact aminte.“

— „Nu-i de loc ușor să găzduiești atâta lume“, observă detectivul.

— „Dar... nici nu dorm aci. Și ea să revenim la antropologie...“

Super însă nu doria de loc să revină, indiferent la ce ar fi fost.

— „Credeam“, insistă el, „că grădina are nevoie de anumite îngrijiri în timpul nopții.“

— „Nu“, spuse Cardew, seos din fire, „grădinarii pleacă la orele șapte. Nu le-ai permite să dea târcoale pe-aci. Dar ce s'a întâmplat?“

Super se ridicase și alergă spre ușă. Deodată se auzi un mic zgomot și luminile se stinseră.

— „La o parte de lângă masă, și toată lumea la perete!“ se auzi clar și autoritară vocea marelui detectiv. „Eu am stins luminile. E un om în grădină, și-i înarmat cu un revolver.“

CAP. V.

E UN OM IN GRADINA

Super innaintă încetisor în grădină. Pe pajiște nu se zăria tiponie de om. Nu se auzise nici un alt zgomot, decât doar murmurul zefirului prin frunzișul copacilor.

Se îndreptă spre pădurea alăturată și, când fu la o distanță de numai patruzeci de metri de ea, auzi o voce cântând în noapte...

Regele Maur pe calu-i aleargă
Prin mândra cetate a Grenadei...
Ay de mi Alhama!

Fără voia lui, Super se cutremură. În melodia acestei vechi balade spaniole era ceva atât de plângător, era ceva atât de trist și disperat în vocea care cânta aceste versuri bătrânești, încât detectivul rămase un moment nemișcat..

Din poarta-Eloirei aleargă de zor
La cea a-Evrambei; și-aleargă în sbor...
Ay de mi Alhama!

Desmeticindu-se dintr'odată, alergă spre locul de unde i se părea că vine cântecul. Pădurea era întunecată; și arborii atât de deși, încât nu putea distinge nimic la doi pași în fața lui.

Super își da perfect de bine seama că-și pierdea timpul de po-mană și se întoarse din cale.

— „Ai dat peste cineva?” întrebă foarte neliniștit Cardew. „In-tr'adevăr.. asta este cea mai extraordinară... ai speriat femeile... cât despre mine unul, îți spun sincer că n'am văzut absolut nimic...”

— „Probabil că d. Minter are puțin cam prea multă imaginație”, rânji Elson. „Să zărești pe cineva într'o asemenea beznă, este de ac-um foarte puțin natural; dar încă să-i mai distingi și revolverul!...”

— „Nu e de loc ne natural”, vorbi Super cătând mereu spre grădină. „pentru că țeva armei strălucea. S'ar putea oare să am o lampă?”

I se aduse o lanternă de buzunar.

— „Era aici“, zise Super, îndreptând raza de lumină spre po-
teca ce înconjură clădirea. „Nu se vede nici o urmă... Pământul e us-
cat... Nimic, absolut nimic!“

Se plecă repede și ridică de pe jos un obiect lunguieț. Ținân-
du-l în palmă, începu să fluere încetitor.

— „Ce-ai găsit acolo?“ întrebă Cardew.

— „Un încărcător de revolver automat, calibrul 42, plin cu car-
tușe“, răspunse Super. Apoi dădu lămuriri: „revolver al marinei a-
mericane; încărcătorul, ne fiind bine fixat, a căzut jos“.

Cardew îngălbenise. Fără îndoială că acesta era primul lui con-
tact cu realitatea polițistă...

Elson, cu gura căscată, privea încărcătorul:

— „Probabil că omul acesta era aci... de mai mult timp... și a-
vea la el un revolver!“ îngână el. „L'ai văzut, superintendent?“

— „Acum, nu mai trebuie să aveți nici o teamă“, spuse acesta
liniștit, pe un ton aproape amical. „Nu; de l-aș fi văzut apoi l-aș fi
și prins. Imi dai voie să vorbesc la telefon, domnule Cardew... Mul-
țumesc“.

Detectivul ceru legătură cu stația polițienească.

— „Allo, tu ești, Lattimer? Scoate oamenii la lucru, și să-mi
arestezi pe oricine ți s'ar părea suspect, mai ales pe vagabonzi. Vii
apoi să mă iei dela Barley-Stack. Adu cu tine un revolver și două
lămpi de buzunar“.

— „Dar ce s'a'ntâmplat, șefule?!“

— „Am pierdut un buton dela guler“, răspunse calm detecti-
vul, și închise telefonul.

Privi apoi la Cardew, care-l însoțise la telefon, și arătând spre
niște etajere pline cu cărți, observă:

— „Probabil că trebuie să fie pe acolo, fel de fel de îndrumări
practice, de modul cum poți prinde vagabonzii“.

Dar Cardew, privind la cămașa pătată de rugină și la cravața
caracteristică ale polițistului, începu să-și dea din nou seama de su-
perioritatea sa.

— „Toemai în afaceri de soiul ăsta ar trebui să se remarce ca-
litățile profesionale ale poliției, și acestea să fie într'adevăr folosi-
toare“, spuse el.

— „Vagabondul îl căuta pe Elson“, declară Super, ocolind ches-
tiunea.

— „Ce te face să crezi asta?“ întrebă Cardew nespus de mirat.

— „Pontru că Elson se aștepta la așa ceva“, urmă Super, cu
virirea pierdută în depărtări. „Dacă n'ar fi așa, atunci ca ce ar purta
cu el o pușcă?“

— „Cine? Elson?... Poate vrei să spui „revolver“. Și de unde
ești asta?“

— „I l-am simțit în buzunarul pantalonilor“, explică detecti-
vul, „în timp ce-l linișteam, mai adineori. Am unul din șoldurile

cele mai sensibile din toată poliția engleză. Și acum, am să mai dau o raită prin grădină...”

Jim cu Elfa se plimbau pe alei, printre sycomori. Super su-râse când văzu că fata îl luase de braț pe Ferraby. Acesta din urmă, observându-l pe detectiv, alergă repede înspre el.

Îi povesti pe scurt despre serisoarea pe care Cardew i-o comu-nicase cu o zi înaintea.

— „Big-Foot, ai spus?... Un nume cu totul indian; got-beget indian...”

— „Nu cumva să pomenști că ți-am vorbit de asta, te rog foarte mult”.

— „Bine”, aprobă Super, deși cu multă părere de rău.

Din ușa casei, Cardew îi striga:

— „La masă, domnilor! Cred că ar fi bine să terminăm masa!”

Super, cu ochii ’n farfurie și jucându-se cu lingurița, se întreba cum de un om, atât de subtil cum era Cardew, părea să nu fi sta-bilit nici un fel de legătură între serisoarea despre care-i vorbise Ferraby și vizita misterioasă a omului cu revolverul.

*

În aceeaș noapte, după ora unu, Jim bătu la ușa odăii de lucru a lui Cardew, ca să-i ureze noapte bună. Bătrânul om al legii răs-foia un volum foarte gros.

— „Intră, Ferraby, și mai șezi puținel și lângă mine. Ei?! Ce crezi despre Hannah? Nu te-a surprins nimic în felul ei de a se purta?”

— „Drept să-ți spun, mi s’a părut tare curios că evenimentele din noaptea asta am au lăsat-o cu totul indiferentă”.

Incrementit cu gura căscată, Cardew privi la procuror.

— „Dumnezeule sfinte! Vrei să spui poate, că... Și totuși, e adevărat... Cât mă privește însă pe mine, nu mă gândisem de loc la posibilitatea unei asemenea legături între serisoare și... să știi că mi-am pierdut complet rațiunea!” băigui el.

De emoție, se făcuse alb ca varul.

— „Mă întreb chiar: cum se face că așa ceva nu te-a izbit din primul moment”, întrebă foarte mirat, Ferraby.

Acest lucru îl mirase, de fapt, în primul rând pe Super care, părăsind vila, i-o spusese și lui Jim. Și-i trebuise lui Ferraby să întrebuințeze toată diplomația de care era capabil, ca să-l împiedice pe detectiv să vorbească în această privință cu gazda. Deși știa foarte bine că, mai curând sau mai târziu, Super tot va discuta acest punct cu proprietarul din Barley Stack, nu pomeni totuși ni-mic despre surprinderea politistului.

— „Nici prin gând nu mi-ar fi trecut să fac vre-o legătură între omul din grădină și Hannah”, repetă bătrânul notar, dus pe gân-duri. „Este într’adevăr de nepriceput! Aproape că-mi pare rău că nu l-am pus pe Minter în curent cu toată chestia”.

— „Telefonează-i și povestește-i totu!” îi sugeră Jim. „Trebuie neapărat să fie pus în curent despre scrisoarea pe care a primit-o Hannah”.

Cardew se codi, ridică receptorul aparatului telefonic, apoi îl puse la loc.

— „Să lăsăm să treacă mai întâi noaptea”, hotărî el. „Dacă i-oiu spune acum, mai este în stare să vină imediat înapoi și va trebui să aibă neapărat o explicație îngrozitoare cu Hannah; sau, mie îmi sunt cât se poate de neplăcute asemenea scene, cu atât mai mult atunci când unul dintre roluri urmează să fie jucat de către guvernanta mea. Femeea ata mă înspăimântă, ce vrei să-i fac... ti-o mărturisesc... este absurd, știu prea bine, și mi-e necaz de slăbiciunea asta. Hotărât lucru, o lăsăm de-acum pe mâine, sau pentru altă dată; îl voiu invita pe superintendant din nou la masă când o fi să lipsească Hannah”.

*

În timp ce se desbrăca, Jim se gândi că ar fi fost într-adevăr mai bine din toate punctele de întâlnire dintre cei doi bărbați să aibă loc în lipsa guvernantei.

Ceasornicul unei biserici din depărtare bătea orele două dimineața, când el stinse lumina și se culcă. Trecu astfel o jumătate de oră. Îi era imposibil să adoarmă și se gândea chiar că rareori se simțise atât de treaz. Gându-i zbura prin Barley Stack, dela Elfa Leigh la Cardew, dela aceasta la Hannah, apoi din nou și mereu la Elfa. În cele din urmă, suspinând, se sculă; își îndesă pipa, o aprinse și se rezimă de fereastră admirând frumusețea nopții. Luna, în ultimul-i pătrar, nu mai era decât doar o seceră subțire pe cerul relativ luminat. Razele-i slabe aruncau asupra pădurii o lumină din cele mai curioase. Din locul unde sta el, Jim vedea în aripa opusă a casei o fereastră puternic luminată. Era oare camera tinerei fete, sau a lui Cardew? Sau poate că era camera locuită de Hannah? Oricum ar fi fost, locatarul ei părea foarte ocupat. Prin perdeaua pe jumătate străvăzătoare, Jim zări o siluetă care trecea fără încetare încoace și 'ncolo. O recunoscu în cele din urmă pe Hannah. Complet îmbrăcată, aceasta era ocupată să-și umple un geamantan pe care îl pusese pe pat și lângă care se mai aflau încă două eufere.

Jim Ferraby încreună din sprincene. Toate astea pentru un simplu week-end? Ca să petreacă două zile la țară? Astea erau bagaje pe cari cineva le ia când vrea să întreprindă o călătorie lungă... O observa de acum de mai bine de o oră pe guvernantă, când în cele din urmă lumina se stinge. De altfel, zorii zilei începură să se arate; iar Jim simți cum începe să-l fure somnul.

Era de-acum cu un picior în pat, când auzi ceva care-l țintui locului. Cineva, din pădurea, de departe, cânta.

Regele Maur pe calu-i aleargă

....mândra.... Grenadei..

Ay de mi Alhama!..

Cântărețul nopții! Omul din grădină! În mai puțin de trei secunde, Jim își îmbracă pardesiul și scoborând scara întunecoasă ieși din casă. Dup ce, cu multă greutate, deschise ușa care da afară, se găsi în cele din urmă sub cerul liber, în mirosul dulce al grădinei și boarea rece a dimineții. Pantofii i se umeziră imediat de rouă.

Zărind o umbră care se furișa la marginea pădurei, se repezi într'acolo.

— „Domol, domol!” șopti omul întorcându-se, când Jim ajunsesese lângă el; „și mai ales, să nu sperii pasărea-mi măiastră. Am nevoie de ea pentru colecția mea antropologică!”

Era Super.

CAP. VI.

POVESTEA BILETELOR DE 100 DOLLARI.

— „Du-te, te rog, și îmbracă-te ceva mai gros. Am nevoie de d-ta, de oarece toți oamenii mei bat câmpiile în căutarea vagabonzilor. Dacă nu mă mai găsești aci când vii înapoi, așteaptă-mă“.

Jim îi ascultă foarte grabnic sfatul, de oarece dimineața era răcoroasă, iar el tremura. După cinci minute fu înapoi, dar polițistul dispăruse. Mai treceură încă zece minute până să reapară.

— „De data asta, mi-a sburat“, mormăi el. „Probabil că te-a auzit când veniai mai adineaori“.

— „A sburat ? Cum asta ?“

— „Păduricea duce până la marginea proprietății și urmează și dincolo de șosea, printr'un crâng des. Acolo l'am auzit pe omul nostru mișcându-se. Și nu văd nici o posibilitate de a pune mâna pe el, e viclean ca o maimuță... Dar, din partea d-tale, nici o noutate ?“

— „Hannah Shaw pleacă“, răspunse Jim; și povesti tot ceea ce putuse observa dela fereastra camerei sale.

Super se scărpină pe după ureche.

— „Aș putea paria că nici prin gând nu-i dă lui Cardew că guvernanta îi pleacă pe adevăratele“, spuse el. „O să fie pentru el o surpriză, cum n'a mai avut de multă vreme. Dar, lăsând asta la o parte, tare aș dori să pot pune mâna pe tânărul nostru Caruso“, adăogă el plin de regret.

Era de acum la jumătate drum de ușa vilei, când făcu stânga împrejur și o porni înapoi.

— „D-ta ai mașină, domnule Ferraby ?“

— „Da, dar nu aci; am venit cu trenul“.

— „Nu ar strica dacă ai aduce-o astă seară la stația polițienescă, și dacă ai scunde-o într'un loc mai întunecat. Tare aș vrea să fac o plimbare până la Pawsey“.

Jim se urcă înapoi în cameră și încercă să adoarmă, dar de geaba. Când răsări soarele, scoborî din nou în grădină și entreceră în lung și'n lat aleele din jurul casei. Din spatele proprietății, putu sări Hill Brow, vila cea măreță a lui Elson.

Cari puteau fi oare motivele curioase care să-l fi hotărât pe acest American să se stabilească într'un ținut ce nu avea nici un fel de farmec pentru el?

Innapoindu-se pe pajiște, o zări pe Elfa îmbrăcată cu o ja-chetică cenușie, încântătoare, și care se îndrepta spre el. Un timp, inima-i bătu mai repede ca de obicei.

— „Da“, spuse ea „sunt foarte matinală astăzi. N'am dormit de loc bine“.

Cu un surâs fermecător îi întinse mâna.

— „Mă simt totuși plină de curaj, în dimineața asta. Dar d-ta, ai dormit bine?“

— „Ca să fiu sincer“, mărturisi el, „n'am dormit absolut de loc“.

Ea clătină din cap.

— „Camera mea este alăturată de cea a d-rei Shaw“, continuă Elfa, „și toată noaptea am auzit-o umblând de colo până colo, miș-când zgomotos toate lucrurile“.

El ar fi putut spune că avea de acum cunoștință de acest lucru, dar ea nu-i lăsă timp și continuă:

— „Sistemul meu nervos suportă foarte greu Barley Stack și mai ales pe d-ra Shaw. Până acum nu mi s'a mai întâmplat decât o singură dată să-mi petrec noaptea aci, și am păstrat de atunci o amintire nu tocmai plăcută. Guvernanta era mai prost dispusă ca de obicei și, tot timpul, nu ne-a adresat nici un cuvânt, nici mie și nici sărmanului d. Cardew. Se închisese în camera ei și refuzase să ia masa cu noi, pe motivul că d. Cardew nu fusese destul de atent cu ea. După aceea, a săvârșit ceva extrem de curios și inexplicabil. Sculându-mă dis de dimineață, mă dusei la fereastră ca să privesc în grădină și zării pe pajiște un B maro, făcut din bucățele de hâr-tie. Mi s'a părut că recunosc ce fol de hârtii erau acelea și alergai repede jos în grădină ca să le corectez mai de aproape. Intr'adevăr, așa cum presupusesem, erau bilete de câte 100 dollari, vre-o cinci-zeci la număr, și fixate la pământ cu ace de cap!“

Jim privi la ea, aproape neîncrezător.

— „Și Cardew?“

— „Dela fereastra lui, a văzut și el asta; și era foarte furios“.

— „A mai văzut și alteineva?“

— „Da Elson. Pe vremea ceea se făcea la vila sa o reparație radicală și d. Cardew, în urma insistențelor domnișoarei Shaw, îi oferise adăpost pe tot timpul cât trebuiau să dureze lucrările“.

— Dar de unde știi că Hannah a făcut gluma asta atât de cu-rioasă? De ce ea și nu Elson?“

— „Cu siguranță că domnișoara Shaw. Când d. Cardew a tri-mis s'o caute, ea a venit și a strâns pur și simplu biletele. El i-a cerut explicații, dar ea n'a vrut să dea nici una și nici măcar să spună de unde avea atâtia bani“.

— „Cred că trebuie să fie puținel cam nebună“, urmă tânăra fată după o oarecare tăcere, „și de aceea îmi este atât de penibil să vin la Barley Stack“.

Când se găsiră din nou cu toții laolaltă la micul dejun, pe figura d-rei Shaw nu se putea zări nici o urmă a nopții albe ce o petrecuse. Cardew, din contră, părea foarte prost dispus.

— „Încă nu sunt sigur dacă superintendantul n'o fi vrut să-și bată joc de mine“, spuse el. „Eu, personal, n'am văzut absolut nimic; și am pretenția că ochii mei văd cel puțin tot atât de bine ca și ai altora. Dacă a fost într'adevăr un om ascuns prin mărăciniș cum se face că numai Super l'a zărit?“

Jim vroia tocmai să pomenească despre cântecul pe care-l auzise de dimineață și care-l făcuse să coboare în grădină; dar își aduse aminte de ceea ce-l rugase detectivul: să păstreze cel mai mare secret asupra acestei chestiuni.

— „Cât despre.., încercător, se poate prea bine ca să facă și el parte din gluma asta proastă“, adăogă Cardew pe un ton bănuitor.

— „La ce oră pleci, Hannah?“ întrebă el privind spre guvernanta.

— „La unsprezece“.

— „Pleci cu mașina d-tale? Thompson mi-a spus că ar avea nevoie de reparațiuni la capotă“.

— „E încă destul de bună pentru mine; și ar trebui să fie tot atât de bună și pentru d.Thompson“, răspunse Hannah pe un ton acru.

Cardew urma să plece în oraș ca să-și ia poșta, și se oferă să-l ducă pe Jim până acasă, la Cheyne Walk. Anunță că vor pleca de îndată ce se va termina cu micul dejun, ceea ce-l făcu pe Ferraby să bănuiască dorința notarului să părăsească Barley Stack înaintea guvernantei sale.

Jim o căuta pe Elfa ca să-și ia rămas bun dela ea. O găsi lucrând în biroul lui Cardew.

— „Pleci, domnule Ferraby?“ întrebă ea foarte decepționată, iar Jim fu cât se poate de fericit la gândul că-i va lipsi, probabil, cât de puțin secretarei lui Cardew.

— „Da, plec; dar aș dori să te rog să-mi dai adresa dumitale, ca să mă pot convinge că te-ai înapoiat teafără la Londra..“

Ea râse.

— „Nostimă ideie!“ spuse ea. „Totuși, iată-mi adresa“.

El o băgă în buzunar și începu:

— „Voiu veni..“

Ea dădu însă din cap.

— „Pe cartea de vizită care ți-am dat-o, ai să găsești numărul

meu de telefon", îi tăia ea scurt. „Poate că într-o zi îți voi da voie să mă conduci la teatru. La revedere”.

El îi strânse mâna și o ținu într-a lui probabil mai mult decât ar fi trebuit s-o facă.

După câteva minute, mașina cea mare a lui Cardew pornia, ducând pe cei doi bărbați la oraș.

— „Nu mai poate merge astfel”, începu Cardew către Jim. „Până acum am îngăduit-o pe Hannah cu toate smintelile ei pentru că, n'am ce spune, e fată bună și, mai ales, din cauza răposatei. Dar dela un timp încoace a devenit cu totul imposibilă, fără să mai vorbim de misterele atât de curioase ce se petrec; sau, lucru principal, nu vreau să am mistere la mine în casă. În sfârșit, nu mă pot împăca de loc cu gândul că există ceva între Hannah și Elson. Poate că ți se par absurde toate câte ți le-am spus; dar sunt absolut sigur, de exemplu, că i-am văzut făcându-și cu ochiul și câte și mai câte alte semne discrete. Într'un cuvânt, am hotărât ca Hannah să plece; da, să-ple-ce!” spuse el apăsut, lovind, la fiecare silabă, cu umbrela în mașină. „Aș da bucuros o mie de lire, dacă i-ar veni ei singură ideea să-și caute o altă situație”.

— „Știi, probabil, că și-a făcut în noaptea asta bagajele?” întrebă Jim.

— „Și-a făcut bagajele?” strigă Cardew. „De unde știi asta?”

— „Am văzut totul dela fereastra mea; și părea că nu se fereste de loc”.

Cardew rămase un timp pe gânduri, trăsăturile-i, de obicei atât de senine, erau acum foarte încordate. În cele în urmă spuse:

— „Nu văd nimic anormal în ceea ce-mi povestești. De mai multe ori până acum, în urma discuțiilor avute cu mine și-a făcut bagajele. Și eu, ca un bătrân idiot ce sunt, mă rugam într-una de ea să rămână. Dar de data asta...” — și notarul făcu un gest energic cu mâna.

Il lăsă pe Jim la Whitehall. Acesta, timp de două ore, fu complet absorbit de corespondența voluminoasă ce i se adunase în timp de două zile. În urmă, terminând, telefonă Elfei.

— „Vrei să iei ceaiul cu mine?”

O auzi râzând, prin telefon.

— „Nu, domnule Ferraby, în seara asta am intenția să mă odihnesc. Mă găsesc, de altfel, într'un loc încântător...”

— „Asta aș fi ghicit-o și fără să mi-o spui”, declară Jim plin de căldură. „Indiferent unde te-ai afla d-ta...”

Clac!.. Ea închisese telefonul; ceea ce însă nu-l împiedică pe procuror să se innapoieze acasă într-o stare de beție sentimentală, vecină cu idiotia.

Cum îl văzu, valetul îi anunță că-l aștepta cineva. Era Cardew.

— „Am auzit”, spuse acesta, „că ieși astăseară în oraș și am

venit să te întreb dacă nu ai fi amator să mergem împreună la Operă. Se joacă Faust; și am reținut două fotolii în speranța că ai să vrei să vii cu mine“.

— „Regret din suflet, dar sunt invitat în altă parte“.

— „N'ai vroi, cel puțin, să luăm masa împreună?“ se rugă de el Cardew.

Jim se scuză din nou.

— „Hotărât lucru, nu am noroc“, se plânse Cardew, trecându-și mână prin păr. „Nu-mi rămâne altceva de făcut, decât să mă înna-
poiez la Barley Stack“.

Apoi, după o oarecare tăcere, continuă îngrijorat și dus pe gânduri:

— „Mă întreb, cam ce ar putea să facă în noaptea asta dră-
coaica de Hannah la Pawsey... Aș da oricât numai s'o știu“.

CAP. VII.

O CALATORIE SPRE SUD.

Mașina care-i ducea pe Ferraby și Super în spre Pawsey, trecuse de acum de Horsham, când începu să cadă o ploaie torențială însoțită de descărcări electrice.

Dela Londra, tot timpul drumului, cei doi bărbați nu schimbaseră nici o vorbă. În cele din urmă, smuls parcă dela gândurile sale de către tunetele cari bubuiau în acel moment, Jim rupse tăcerea; și asta pentru a-l pune pe detectiv în curent cu ceea ce-i povestise Elfa. Super ascultă cu atenție încordată; și întâmplarea cu B-ul făcut din bilete a 100 dollari părea să-l intereseze enorm de mult.

— „Elson era, zici, și el acolo“, murmură el, dus pe gânduri. „Curioasă coincidență; de oarece sau că Hannah îl înbește într'adevăr pe Elson, sau că deducțiile mele sunt complet greșite... În orice caz, sunt de părere că ar fi bine să deschidem bine ochii în noaptea asta, dacă ținem să înțelegem tot ce s'o petrece. Aproape că-mi pare rău că nu este și Cardew cu noi. Ia spune-mi, ce crezi despre acest B făcut din bilete de Bancă?“

— „Poate... Big-Foot?“ își dădu Jim cu părerea.

— „Da... de ce nu...“

Ploaia cădea într'una, nesfârșită și necrutătoare; iar fulgerile necontenite luminau drumul mai bine decât ar fi putut-o face farurile mașinei.

— „Iată-ne aproape ajunși“, zise Super. „Dacă nu te stânjenește, ar fi bine să duci mașina în dosul satului; este acolo un fel de carieră părăsită“.

— „Cunoști, așa dar, locurile astea?“ întrebă Jim foarte mirat.

— „Da, am studiat azi de dimineață harta militară a regiunii“, explică detectivul. „Căsuța lui Cardew este situată la 550 metri dela poalele colinei pe care o poți zări la lumina fulgerelor, și la doi kilometri de sat. Stinge farurile, domnule Ferraby“.

În timp ce mașina își micșora viteza, Lattimer ieși dintr'un tufiș și se apropia de ei.

— „Nu o încă nimeni în casă, șefule“, spuse el în timp ce Super și Ferraby se dădeau jos din mașină.

— „Aud?!“ exclamă Jim; „dar domnișoara Shaw a venit într'aci încă de azi de dimineață“.

— „Din contră, aș fi fost foarte surprins dacă ar fi venit“, spuse liniștit Super. „La drept vorbind, știam că n'a venit de dimineață“.

Jim rămase înmărmurit.

— „Ei da, o simplă deducție“, spuse detectivul pe un ton satisfăcut: „deducție și logică. Totodată și puțină psihologie“.

— „Dar... de unde ai știut că n'a venit de dimineață?“ întrebă Jim.

— „Pentru că mi-a comunicat-o Lattimer la telefon, acum o oră“, răspunse el calm. „Și acum, sergent, dă-mi lampa de buzunar. Vom avea nevoie de ea“.

Ploaia cădea fără încetare, deși tunetele și fulgerile încetaseră de mult. Drumul era luminat, la intervale regulate, de un far îndepărtat. Beach Cottage, vila lui Cardew, era situată între șosea și malul mării. Era o clădire mică, din piatră, foarte joasă, și înconjurată de un zid de cărămizi.

— „Ești sigur că vila-i deșartă?“

— „Absolut sigur, domnule. Poarta-i închisă cu zăvorul“.

— „Ce e clădirea ceea mică, din'dărătul ei? Un garaj?“

Jim nu vedea altă clădire, decât însuși vila; dar Super avea niște ochi de pisică.

— „Nu, domnule; este un fel de colibă în care, pe vremuri, era adăpostită o barcă; dar barca a fost vândută“.

Super încercă, dar fără succes, să deschidă ușile și ferestrele.

— „De-acuma, sigur că nu mai vine“, își dădu Jim cu părerea; „de sigur că s'a speriat de furtună“.

Super mormăi câteva cuvinte ce nu se puteau înțelege, unde era totuși vorba despre puțină importanță a furtunilor în anumite împrejurări.

— „Eu unul... nu spun că n'are să vină“, pronunță el foarte clar. „E posibil că m'am lăsat prea departe dus de teoriile mele. Vezi mata, eu gândesc mult. Gândesc mult prea mult..“

Jim își spunea că nici odată nu-i fusese dat să vadă un peisaj mai dezolat. De o parte, marea; de cealaltă, dincolo de șosea, râpa stâncoasă.

— „Râpele astea sunt pline de grote, cea mai mare parte din ele, cu totul inaccesibile“, observă Lattimer.

Părăsind casa, o porniră înapoi spre locul unde lăsaseră mașina.

— „Acum îmi dau și eu seama de ce nu dă lumea năvală să închirieze locuința de vară a lui Cardew“, glumi Jim.

— „Și pentru ce, mă rog?!“ întrebă Super. „Eu unul, tocmai într’asa o vilă am să mă retrag când o fi să ies la pensie. Aș putea paria că Beach Cottage, pe timp frumos, este chiar o locuință foarte încântătoare; și noaptea, în orice caz, ce ai altceva mai bun de făcut decât să dormi?“

Scoase din buzunar ceasornicul, al cărui cadran fosforescent strălucia în întuneric.

— „Orele unsprezece“, anunță el. „Îi mai dau timp până la miezul nopții; iar după aia... o să-mi permitiți să vă cer scuze“.

— „De fapt, ce sperai să găsești aici?“ întrebă Jim, formulându-și astfel întrebarea pe care și-o pusese în tot timpul nopții.

— „Cam greu de spus...“ mormăi detectivul. „Ei bine, să vezi mata... când unei domnișoare, trecută de patruzeci de ani, îi arde de măritiş, și mai ales când ea spune ce o să facă dacă nu se mărită, asta... mă interesează la culme. Poate că mă așteptam să...“

Deodată, îl apucă pe Jim de braț și-l trase de cealaltă parte a drumului.

— „Repede, în dosul stâncii!“ șopti el.

CAP. VIII.

BUCATARIA.

Pe drum apărură două lumini slabe; erau farurile unei mașini.

În graba lui cea mare, Jim se împiedicase de marginea șoselei și se pomeni lungit alături de Super. În spatele lor, Lattimer sta și el culcat la pământ. Mașina se apropia în viteză; și când trecu prin dreptul lor, Jim avu impresia că zărește o siluetă de femeie, având pe cap o pălărie cu borurile mari, aplecată asupra volanului într'asa o poziție de parea că vrea să lupte contra ploii.

Câteva secunde mai târziu, mașina pătrundea în Beach-Cottage.

— „Acum deschide ușa“, spuse Jim, auzind zgomotul pe care îl făcea cheia în broască, și pe care vântul îl aducea până la ei.

Super nu spunea nimic. El nu se ridică dela locul său, decât atunci când auziră ușa închizându-se la loc.

— „Tăcere“, spuse el cu voce înceată; și toți trei se îndreptară cu multă băgare de seamă spre casă.

Mai mlădios decât o pisică, Super o luă înnainte; puse mâna pe radiatorul mașinei și... păru satisfăcut de constatare. Înconjură apoi vila, privind cu atenție la toate ferestrele. Nici un zgomot... nici o lumină. Revenind la ușa dela intrare, văzu zăvorul deschis. Plecându-se înnainte, ascultă cu atenție, dar în zadar; atunci se înapoiă spre tovarășii săi.

— „Trebuie să mai vină cineva“, spuse el. „Cu siguranță că ea nu vrea să petreacă noaptea aci. De altfel, a lăsat și motorul Fordului să funcționeze“.

Se înapoiară cu toții la stânca ce-i adăpostise dela neepuț și-și reluară postul de observație. Trecu un sfert, apoi o jumătate de oră. Auziră în cele din urmă deschizându-se ușa, apoi închizându-se la loc și scârțăitul zăvorului care era din nou tras.

— „Cum asta?! oare pleacă de-acum?“ — Super era cât se poate de surprins. Tonul său era acela al unui om care fusese jucat.

— „Dar... mii de draci!“ urmă el; „repede, cu toții la pământ; uite o că aprinde farurile!“

Două fășii, de o lumină orbitoare, sfâșiară într'adevăr întunericul; dar se stinseră aproape numai decât. Mașina ieșise din cuprinsul vilei și o lua înapoi pe drumul pe care venise. Din nou, cei trei bărbați zăriră capul plecat înnainte, pălăria cu borurile mari. Fordul se depărta în noapte, și îndată nu mai zăriră decât, foarte nedeslușit, felinarul din spate,

Super se ridică, mormăind supărat:

— „Vă cer mii de scuze. Deducțiile și psihologia nu fac două parale. Uite-o că intră, uite-o că iese, uite-o că dispare. Și nimeni nu știe nici de unde vine, și nici unde pleacă. Cu puțină șansă, poate că vom izbuti totuși s'o ajungem, s'o urmărim și să știm unde este de fapt“.

Aveau însă drum lung de făcut ca să se reîntoarcă la mașina lui Ferraby și, în cele din urmă, se întâmplă inevitabilul. Plesnise unul din caucucuri și, cu toată graba cu care Jim montă roata de rezervă, nu mai putură ajunge din urmă Fordul și nici măcar nu-l mai putură zări.

Politiștul care era de serviciu la intrarea în Pawsey, nu le putu da absolut nici o lămurire. Văzuse trecând, la ducere, două mașini; dar pe nici una n'o zărise înapoiindu-se înaintea celei a lui Ferraby.

— „Rămâi aici, Lattimer“, îi ordonă Super. „Cred că se va găsi un culcuș pentru d-ta la postul din sat. Trebuie să am neapărat pe cineva la 'ndemână“.

În timp ce străbăteau Horsham, furtuna reîncepu și mai grozavă; iar tunetele bubuiau ca în infern când Jim, obosit, opri mașina în fața cancelariei lui Super.

— „Haide înnăuntru, și să luăm câte o cafea“, îi spuse polițistul care, dela Pawsey, nu mai scosese nici un cuvânt din gură. „Vreau să sper că aci voui reuși, mai bine decât în ploaia ceea nebună, să-mi fac puțină ordine în noianul de idei cari îmi furnică prin creier“.

Plin de noroi din cap până 'n picioare, cu fața încordată și cu trăsăturile crispate, se lășă să cadă pe un scaun.

— „Toată chestia asta nu-mi place de loc! Cu siguranță că ea nu s'a dus la Pawsey. Am deplină încredere în polițistul de acolo, care pe vremuri a lucrat sub ordinele mele. Poate că Lattimer să afle ceva nou prin partea locului. Dacă o fi așa, are ordin să-mi telefoneze“.

Chiar atunci intră în odaie sergentul de serviciu.

— „Vă chiamă cineva din Pawsey la telefon, d-le superintendant!“

Super dădu buzna la telefon.

— „Aici, Lattimer. Am găsit Fordul, șefule“.

— „Unde?“

— „Sus pe râpă, între marginea acesteia și drumul care coboară la plajă“.

— „Cum erau farurile, aprinse sau stinse?“ Intrebă repede Super.

— „Stinse, șefule. Și... încă ceva. În spatele mașinei, pe caroserie, erau scrise cu creta două cuvinte: **Big-Foot**“.

— „**Big-Foot**,... da. Atâta tot? Innăuntru, bine înțeles, nimeni?“

— „Nimeni, șefule“.

Super stătu puținel pe gânduri.

— „Scoală-i, pe șeful și sergentul din Pawsey. Trebuie cercetată râpa de sus până jos, și băgat bine de seamă dacă nu se ascunde cineva sau ceva pe acolo. Vin și eu numai decât. Casa este bine supravegheată? Bun!“

Inchise telefonul, și-i comunică lui Ferraby tot ce vorbise.

— „Mă duc să văd ce-i acolo“, urmă Super; „dar înainte de toate, trebuie să trec pela Scotland-Yard. Treci d-ta pe la Cardew și cere-i cheile vilei, Ferraby. Adu-mi-le cât mai repede posibil“.

De câte ori înopta la Londra, Cardew se servia de o garsonieră pe care o avea închiriată aproape de Regent's Park.

Somnul îi era foarte ușor, așa încât Jim nu fu nevoit să aștepte prea mult. Sunase abia a doua oară, când ușa se și deschise.

— „Cum, d-ta ești, Ferraby?“ exclamă bătrânul notar dând la o parte lanțul de siguranță dela ușă. „Intră, intră... Dar, ce dracu te aduce pe la mine la ora asta?“

În câteva cuvinte, Jim îi povesti cele petrecute în cursul nopții.

— „Date fiind circumstanțele“, urmă el, „am crezut de datoria mea să pomenesc superintendentului despre scrisoarea cea faimoasă, semnată **Big-Foot**, pe care o primise Hannah; și am crezut că n'ai să mă ții de rău.“

Cardew își trecu mâna prin păr și, frecându-și ochii, bălbăi:

— „Zici că n'a sosit acolo decât târziu noaptea?... Cum se poate? A plecat doar dela Barley Stack la unsprezece dimineața... unde o fi oare?“

— „Tochmai asta ar vrei să știe și Minter“, răspunse Jim. „L'or-dul a fost regăsit acum vre-o jumătate oră, părăsit și având numele lui **Big-Foot** scris cu creta pe caroserie. Super crede că e vorba de o cursă. Poliția locală este pe cale să scormonească toată râpa și plaja ca să descopere pe... în sfârșit... corpul“.

Cardew nu izbutia să facă altceva, decât să dea proteste din eap.

— „Nu... nu pot crede așa ceva“, băigui el. „E prea... ar fi îngrozitor... oribil. Bine înțeles că am un al doilea rând de chei, dar sunt la birou. Așteaptă-mă dacă vrei numai cinci minute, până mă îmbrac. Ai venit cu mașina? Dacă nu, ar fi bine să chemi în timpul ăsta un taxi“.

Puțin după aceea, reveni. Își îmbrăcase hainele de călătorie.

— „Bine înțeles că am să merg și eu cu voi”, spuse el cu calm. „Mi-ar fi peste putință să mă odihesc până n'oiu știe ce s'a întâmplat cu biata Hannah”.

Mașina lui Ferraby îi duse repede până la biroul lui Cardew, de unde luară cheile și porniră imediat mai departe.

— „Cheile sunt în legătura asta, dar n'am mai vrut să pierd timp căutându-le. Vom face acolo pe loc cele necesare”.

Super fu într-o clipă surprins văzându-l pe Jim însoțit de Cardew; nu obiectă însă nimic.

— „Nu s'a găsit nicio urmă”, pronunță el laconic. „Cheile, te rog, domnule Cardew”.

Bătrânul notar le găsi numai decât și le scoase afară din legătură.

— „Mai ai și altele?... Vreau să spun: încă un rând din ele?”

— „Nu. N'am avut nici odată decât doar două rânduri. Unul pe care-l dam totdeauna celor ce ocupau vila, iar al doilea rând pe care-l țineam totdeauna la birou. Astea n'au servit de fapt, niciodată”.

Înainte de a porni spre Pawsey, Super vorbi cu Jim între patru ochi:

— „Am trimis pe unul din băieții mei să supravegheze Brown Hill. Elson a plecat aseară la nouă și nu s'a mai întors. Plecase în Rolls-ul cel de două locuri; cu alte cuvinte, fără șofer. Și acuma, la drum!”

Pentru a doua oară în acest scurt interval de timp, mașina cea mare a lui Jim o porni spre Pawsey. Furtuna încetase de murt, și stelele luceau printre nori. Ajunși în sat, opriră. Sergentul comisarului din Pawsey, însoțit de data aceasta de doi detectivi, se apropiă de ei.

— „N'am găsit nimic, șefule”; îi declară el lui Super, „dar unul din locuitorii satului a văzut o femeie, streină de partea locului, care se îndrepta spre colină, pe drumul ce vine dinspre mare”.

— „Când asta?”

— „Acum vreo două ore. Părea că vine dela stația de cale ferată „Pawsey-Halt”, unde se oprește trenul de Londra. Dar nu l'am putut găsi pe șeful de gară...”

— „Probabil că nu venea dela stație”, întrerupse Super, „ci căuta doar să facă să se creadă acest lucru”. Apoi, întorcându-se către Cardew:

— „Lua vre odată Hannah Shaw trenul, ca să vină aci?”

— „Dela 1918 încoace, nici odată. În timpul războiului, veneam desori aci, din cauza bombardamentelor aeriene”.

Fordul, fusese lăsat acolo unde-l găsisse Lattimer. Cu ajutorul lămpii de buzunar, Super îl cercetă cu de-amănuntul. Cele scrise cu creta, cari păreau să nu-l intereseze de loc, îl emoționară la culme pe Cardew.

— „Dar asta-i cretă verde!” exclamă el. „Cretă de biliard!”

— „Poate e'o vom regăsi pe Hannah într-o sală de biliard“, comentă batjocoritor polițistul.

De-acum încolo, Cardew păstră o discreție plină de demnitate.

Super cercetă mai ales interiorul Fordului. Inspectă timp îndelungat, capota, centimetru cu centimetru; după aceea plimbă încetîșor lumina lămpii peste perne și podea, atât asupra locurilor din față cât și la cele din spate. În tot timpul acesta, rămăsese pe scară.

— „Perna ușor destrămată“, monologă el; „destrămături de dată recentă... totul este curat... nu se vede noroi nici la frâna de picior, nici la pedala de debrayaj... nimic... absolut nimic interesant“.

Se înapoiară cu toții la mașina lui Ferraby.

— „Ai fost înapoi pe la vilă, Lattimer?“ întrebă Super.

— „Da, șofule. Nu-i nimeni. De altfel am pus acolo, imediat după plecarea d-tale, un om de pază; și mai este și acum acolo“.

— „Atunci, s'o pornim!“

Câteva minute mai târziu, mașina lui Jim îi lăsa în față vilei.

— „Ce loc curios!“ exclamă Cardew, cutremurându-se. „Nici odată n'am observat cât de singuratecă și tristă este casa asta“.

În urma ideii date de Super, mașina fu oprită în așa fel încât lumina farurilor să cadă din plin peste ușa locuinței.

— „Zăvorul este intact; asta înseamnă că ea nu-i aici“.

Super nu păru de loc surprins.

— „Nici prin gând nu-mi trece să cred că ea ar fi aici. Oeeace însă este sigur, e că ea a fost aci. Venise cu un scop bine determinat. Cunoștea ea oare pe cineva prin partea locului, Domnule Cardew?“

Bătrânul notar negă.

— „După cât știu eu, nu. S'ar putea însă întâmpla să-și fi adus astăzi pe cineva cu ea“.

— „Asta, cu siguranță că nu“, declară Super. „Avea, poate, aci prin casă vre-un dulap?“

— „Nu avea absolut nimic“.

Super vări cheia în lacăt. Deși scărțiind, zăvorul funcționa ușor. Odată ușa deschisă, Super își puse lampa în funcțiune și luminează un vestibul mititel, în fundul căruia se afla o ușă cu geamuri la partea superioară. Impingând această ușă, detectivul se găsi într'un culoar care străbătea vila în toată lărgimea ei.

— „Rămâneți fiecare acolo unde sunteți“, ordonă el tovarășilor săi. „Când îmi încep cercetările, prefer să fiu singur“.

În primul rând, polițistul cercetă două camere cari dădeau pe dreapta culoarului. Erau niște camere de culcare, mobilate foarte simplu. Paturile nu erau așternute.

Trecu în odăile din stînga. Prima, era o sufragerie al cărei aspect nu arăta nimic deosebit. Într'unul din pereți era un fel de deschizătură mare, ce comunica probabil cu bucătăria. Deschizătura era prevăzută cu o porțiță de lemn. Mai rămânea de vizitat doar bucătăria; aceasta era însă încuiată.

Detectivul se înapoiă la ușa de intrare, unde-și lăsase tovarășii.

— „Ai cheia bucătăriei ?“ întrebă el.

— „Nu“, răspunse Cardew, foarte mirat. „Era o singură cheie, care rămânea totdeauna în broască“.

Super se înapoie la bucătărie; încercă încă odată să deschidă, dar ușa era încuiată cu cheia. Deodată, ridicând capul, mirosi în aer; apoi îl chemă pe Jim.

— „Simți ceva ?“ întrebă el.

Jim se codi vre-o câteva secunde. În cele din urmă exclamă:

— „Dar.. îsta-i miros de cordită ! Aci în casă s'a tras, nu de mult, un foc de revolver !“

— „Acelaș lucru gândeam și eu“, spuse liniștit Super; „mirosul îsta de fier încălzit mi-era foarte cunoscut.. Ușa este închisă pe din'năuntru“.

Reveni în sufragerie; dar și portița care închidea orificiul spre bucătărie era și ea încuiată cu cheia. Detectivul îl chemă pe Cardew.

— „Intr'ndevăr, portița asta se încuie și ea; dar habar n'am pe unde poate fi cheia, și era singura.. Dar, ce mai stai pe gânduri ? Sparge-o !“

Cu un clește ruginit, pe care Lattimer îl găsi în grădină, portița de lemn fu repede spartă. Atunci se simți și mai distinct mirosul de cordită; ba îl observă chiar și Cardew.

— „Ce e cu mirosul îsta ?“ întrebă el; dar nimeni nu-i răspunse.

Super se plecase prin deschizătură, ținând în mână lampa ale cărci raze de lumină le plimba de colo până colo prin bucătărie. Deodată, în bătaia razelor, apăru un pantof... apoi un altul.. apoi marginea unei fuste negre.

Acolo, la pământ, rezimată de ușă, era așezată o femeie. Super nu-i putea distinge fața, dar știa că femeia aceasta era Hannah Shaw și nici nu avu nevoie să vadă sângele care păta cu negru podeaua bucătăriei pentru ca să înțeleagă că Hannah Shaw era moartă.

CAP. IX.

O VIZITĂ

Fară grabă, Super se trase înapoi din deschizătură.

— „Rămâneți fiecare la locul vostru“, spuse el. „Tu, sergent, mergi de caută un medic.. Domnule Ferraby, ești bun să-l conduci D-ta cu mașina ?.., adică nu, rămâi mai bine aci. Poate că va fi nevoie, mai târziu, de D-ta ca martor“.

Lattimer se oferă să-l conducă pe sergent până'n sat și, după ce schimbă mai întâi câteva vorbe în șoaptă cu Super, se depărta în grabă.

— „Nu că un medic, oricare ar fi el, ar putea să dea vre-un ajutor...“ explică detectivul.

— „Dar ce s'a întâmplat ?“ întrebă Cardew, care tremura din cap până'n picioare. „Pentru Dumnezeu.. nu cumva este vorba de Hannah ?“

Super dădu din cap și spuse cu blândețe:

— „Tare mă tem că da, domnule Cardew“.

— „Rănită ?“ Moartă ?..“

Super lăsă capul în jos.

— „Da. Cel mai bun lucru, ar fi să rămâi aci. Domnule Ferraby, urmează-mă, te rog. Urcă-te pe un scaun“.

Și detectivul, cu o agilitate ce nu se putea bănuși la un om de vârsta lui, trecu dincolo prin deschizătură. Jim îl urmă.

— „Pe cât posibil, închide porțița; eu am să fac lumină“.

Super ridică sticla unei lămpi cu petrol ce se afla pe masă, aprinse cu băgare de seamă fitilul și puse chibritul stins pe masă.

Palid ca ceara, Jim Ferraby o privea pe moartă.

— „Sinucidere ?“ întrebă el într'o suflare.

— „Dacă ar fi sinucidere“, observă Super, „apoi va trebui neapărat să găsim și arma. E moartă.. ăsta-i singurul fapt cert. Imi pare rău că nu m'am purtat prea gentil cu ea. N'a fost femeie rea...“

Plecăt asupra cadavrului, el îi examină fața decolorată.

— „Nu-i sinucidere“, declară el aproape vesel. „De altfel,

asta m'ar fi suprins. A fost asasinată. Dar cum? Ușa este încuiată pe din'năuntru; observi cheia? Și obloanele ferestrei sunt închise prin această bară de fer“.

Pe masă, era o poșetă de damă, care se vedea cât de colo că fusese scotocită, de oarece mai la o parte se afla conținutul ei.

— „Cincizeci și cinci de lire engleze și două mii de Dollari, constată Super, după ce numărase. „Și cărămida asta.. ce-o fi vrând să însemne?“

Se afla acolo pe jos o cărămidă roșie, lucioasă pe una din fețe pe care părea lipit un disc de cauciuc, care la rândul său avea în mijloc, fixată o sfoară.

— „Pardoseaua este și ea din cărămidă roșie“, observă Jim.

— „Da.. am văzut“.

Super luă lampa și se plecă, cercetând pe jos. În mijlocul porțiunii ce se afla sub masă, se zăria o gaură dreptunghiulară. Cărămida ce fusese găsită cu câteva momente înainte, o astupa perfect.

— „Da.. ștregarii de pe stradă întrebunțează de obicei asemenea discuri de cauciuc sau piele muiată, ca să scoată afară pavelele“, vorbi către sine însuși detectivul. „Și ea scotea cărămida tot în acelaș fel“.

Stând în genunchi, el cercetă gaura.

— „Aci înăuntru se afla ceva“, spuse el, „și numai acest ceva a venit ea să-l caute“.

— „Dar cum a putut să se reîntoarcă după ce a părăsit vila, când noi am găsit ușa dela intrare zăvorâtă pe dinafară?“

Super dădu din cap.

— „Da, sunt multe lucruri cari trebuiesc deseurate aci“, răspunse el. „In orice caz, n'am venit de pomană!“

Cu pipa stinsă între dinți, tăcut și preocupat, se plecă din nou asupra cadavrului:

— „Nu ne putem atinge de ea înainte de sosirea medicului“, spuse el ridicându-se de jos. „Glonteile a fost tras de aproape.. cellalt trebuie să fi fost de partea astălaltă a mesei.. aci“, arătă el cu degetul. „Revolver automat, probabil, de oarece nu găsesc nickeri cămașa glontelui. Hannah sta în picioare, în dreapta ușii. Apoi a făcut un pas înainte, a luncat, a căzut.. cred că glonteile i-a perforat inima. De altfel, un mort poate foarte bine să mai facă un pas sau doi. Nu și scosese decât mănșua dreaptă; așa dar nu avea intenția să rămână prea mult aci. Nu observi ceva, domnule Feraby, ceva.. foarte interesant?“

Jim dădu din umeri.

— „Sunt atâtea și atâtea lucruri interesante“, spuse el, „încât mi-e imposibil să le disting unul de altul“.

Super strâmbă curios din nas.

— „Cardew cu siguranță că ar fi băgat de seamă asta mult

mai repede ca mine. Ea nu are nici pălăria și nici mantila. Și, aci sub euierul de haine de pe perete, observi ceva ?"

— „Apă !"

— „Da, apa care s'a scurs din mantilă. Ea a atârnat-o aici, cel puțin prima dată când a venit. Unde și-o fi lăsat îmbrăcămintea ?"

— „Poate că în altă cameră ?" își dădu Jim cu părerea; și bătrânul își arătă dinții într'unul din acele surâsuri neobișnuite, cari îi erau specifice.

— „Aceste obiecte nu se găsesc în casă", afirmă el. „N'am scotocit toate camerele, dar le-am privit foarte serios. Și acele lucruri nu sunt nicăieri în casă !"

El nu mai putea de bucurie. S'ar fi putut spune că această afirmație constituia pentru el un triumf personal.

— „Iată-l și pe medic", — spuse el. „Va trebui să treacă prin gaura din perete. N'o să fie de loc plăcut pentru el, dacă o fi mai grăsun".

Din întâmplare, medicul era un om tânăr și svelt, și nu-i fu de loc greu să pătrundă în bucătărie.

— „N'aș putea spune exact de când este moartă; dar eu siguranță că a trecut mai bine de o oră de atunci. Am cerut să mi se trimită un automobil sanitar. Sergentul Lattimer m'a pus în curent cu cele întâmplate".

Super privi la ceas; era de acum ora trei și jumătate dimineța.

— „O să aștept până s'o ridica moarta", spuse el.

Ceva mai târziu, după ce sărmanele rămășițe fură ridicate de către ambulanță, Super deschise fereastra și obloanele. La Beach-Cottage rămăsese numai el cu Jim. Cardew, complet deprimat, se rătrăsese; iar Lattimer plecase cu ambulanța, ca să mai cerceteze odată pe moartă.

Super puse pe masa din bucătărie un plie galben.

— „Am găsit asta sub corpul moartei, când a fost ridicat", spuse el.

Jim cercetă plicul.

„Gol". Apoi ceti adresa, bătută la mașină, și se miră:

Dr. John W. MILLES,

Coroner in West Sussex

HAILSHAM, SUSSEX

— „In cazul ăsta, tot a fost sinucidere ?!"

Înainte de a răspunde, Super vări plicul în buzunar.

— „Doctorul Mills", spuse el în cele din urmă, „nu mai este coroner in West-Sussex... de cel puțin cinci ani, dat fiind că sunt cinci ani de când e mort. Din întâmplare sunt sigur de asta, pentru simplul motiv că am fost de față la înmormântarea lui".

— „Cel care a scris asta, probabil că n'a știut-o".

— „Bine înțeles că nu“, răspunse detectivul. „În sfârșit, este un asasinat din toate punctele de vedere“, continuă el cu un fel de suspin vesel. „Nu știi poate, domnule Ferraby, dacă Hannah scria la mașină?“

— „Cred că da. Cardew mi-a spus odată că avea una veche“.

— „Plicul n'a fost bătut de o dactilografă profesionistă, spuse Super privindu-l din nou, „și nici de cineva care scrie mai des cuvântul „coroner“. Am să pun să se ia amprente digitale“.

Puțin după aceea, polițistul scotea din perete glonte care omorise pe guvernantă. Il puse pe masă.

— „Glonte vine dela un revolver automat, calibrul 42“, declară el. „Îți mai amintești de încărcătorul găsit în grădină la Barley-Stack? De altfel, asta n'are nici o importanță; este un calibru foarte obișnuit, așa încât să nu se grăbim să tragem nici un fel de concluzii. Ceeace este aproape sigur, e că revolverul n'a aparținut D-rei Shaw; astfel de arme le sperie în doboște pe femei. Și, mai mult, Cardew ar fi știut...“

De-odată detectivul se opri, cu capul plecat, ascultând..

Prin fereastra deschisă venea freamătul veciniei plângător al valurilor pe nisipul plajei.

— „E cineva la ușă“, murmură el.

Luând lampa în mână, înaintă ușor pe culoar.

Jim, auzise și el; se cutremură ușor. Era cineva acolo, asta era sigur. Totuși, nimeni nu bătea la ușă.. dar se auzia ceva ca un fel de răcăială ușoară pe lemn, ca un fel de frecare de mâini.. apoi elanța începu să se învârtască, ușor..

Super îl privi pe Jim, și-i făcu un semn. Acesta înțeles, înaintă cu băgare de seamă și, întorcând repede cheia în broască, deschise larg ușa.

În prag sta o femeie, udă de ploaie, cu părul despletit. Privea fix la tânărul bărbat.

— „Ajutor...“ murmură ea, și căzu zdrobită în brațele lui Jim. Era Elfa Leigh!

— „Sest! Ascultă!..“

Super își aținti privirea spre răpă. Jim rămase nemșcat. În brațele sale, tânăra fată își pierduse cunoștința.

De undeva, din depărtările întunecate, venea până la ei ecoul plin de melancolie al unui cântec:

Regele Maur pe calu-i aleargă

Prin mândra cetate a Grenadei,

Ay de mi Alhama...

— „Mii de draci!“ țipă detectivul; și o porni, fugind în noapte.

CAP. X.

POVESTEA ELFEI

Când se înapoiă, apăruseră de-acum zorile.

— „Nimic de făcut“, spuse el. „Ticălosul acela de vagabond cânta probabil de undeva de sus, de pe râpă. Dar... tot am să termin odată și-odată prin a-l prinde pe tenorul nostru vagabond; și în ziua ceea, mă fac forte să-i procur un angajament.. să-i treacă pofta de a cânta!“

— „Eu, i-am aprins focul într'una din odăi“, spuse Jim. „Acuma este complet restabilită“.

— „I-ai povestit..“

— „Nu. Am crezut că, dată fiind starea în care se află, ar fi fost cam imprudent. Sărmană copilă, prin ce momente a trecut..“

Elfa auzise vocile celor doi bărbați pe culoar și întredeschise ușa camerei.

— „D-ta ești, Domnule Minter? Viu numai decât“.

După câteva minute era lângă ei, înfoplită în pardesiul voluminos al lui Ferraby, și cu picioarele goale vârate în niște pantofi găsiți sub toaletă.

— „Unde-i domnișoara Shaw?“ întrebă ea. „I s'a'ntâmplat ceva?“

— „A plecat“, răspunse Super.

Elfa privea dela unul la altul, încercând să ghicească secretul care simțea că plutește în atmosfera vilei.

— „S'a petrecut ceva pe-aci. Ce s'a'ntâmplat?“ continuă ea să întrebe.

— „Mai curând se pare că D-tale ți s'a'ntâmplat ceva, domnișoară“, observă Super, pe un ton voios. „Cum se face că ești aci, în tojul nopții?“

— „Domnișoara Shaw m'a chemat“, fu răspunsu-i eu totul neașteptat.

Se duse pentru câteva momente înapoi în camera ei, și se înapoiă aducând o telegramă pe care o dete lui Super. Detectivul își așază ochelarii și ceti. Telegrama era adresată Elfei Leigh, Cubitt Street:

„Te rog să-mi faci un mare serviciu. De îndată ce primești „aceste rânduri, vino imediat la vila d-lui Cardew, la Pawsey. „Dacă nu sunt acolo, așteaptă-mă. Indiferent ce oră ar fi, vino. „Până acum nu ți-am cerut niciodată nimic; și numai prezența „D-tale poate influența asupra întregii mele vieți. Te rog să „fii martora unui fapt de cea mai mare importanță. Recurg la „D-ta, ca o femeie la altă femeie“.

Era semnată „Hannah Shaw“ și fusese expediată din Guilford, în Surrey, în ajun la orele șase.

— „Am primit-o aproape de șapte“, spuse Elfa, „și, o spun sincer, nu știam ce să fac. Faptul că n'o iubese pe D-ra Shaw, punea chestiunea într'o lumină și mai delicată. În cele din urmă hotărâi să plec la Pawsey și, după masa de seară, luai trenul de 10; am coborât la Pawsey-Halt..“

— „Așa dar, D-ta erai aceea pe care locuitorul din sat a văzut-o venind dinspre stație“, întrerupse Super. „Foarte natural! Asta întărește una din bazele teoriei mele. Urmează, domnișoară Leigh. Ce-ai făcut de atunci și până în momentul când ai sosit aici?“

— „În loc s'o i-au pe șosea, am luat-o pe drumul care taie, trecând peste râpă și scurtează astfel calea. Petrecusem odată mai multe luni la Pawsey, așa încât toate cărările îmi erau prea cunoscute. De altfel, furtuna cea grozavă care începuse tocmai atunci, mă zorea să ajung la vilă cât mai curând posibil. Mi-era însă cu totul necunoscut faptul că, la începutul anului, se produsese o surpare în râpă. De-odată, una din pietrele pe cari pusesem piciorul cedă și mă pomenii căzând. Această cădere îmi păru cu mult mai lungă decât era în realitate; și mă gândeam că mă voi strivi complet de stâncile dela poalele râpei. Căzui însă într'o simplă groapă. Frica și întunericul mă paralizaseră. Rămăsei astfel sleită de puteri, timp de mai multe ore. Văzui trecând două automobile, și strigai din toate puterile după ajutor. Nimeni, însă, nu m'a auzit. Mașinile plecară în urmă înapoi... Încecai de mai multe ori să ies din groapă, dar în zadar: panta era mult prea pronunțată. Sosi o altă mașină, și se opri în fața vilei. O sfortare disperată îmi permise în cele din urmă, udată până la piele și plină de noroi, să ajung în creștetul povârnișului. În urmă, abia avui puterea să trec drumul și să ajung la ușa vilei; nu știu cum am isbutit asta“.

Super reciti telegrama.

— „Te rog să fi martora unui fapt de cea mai mare importanță“, repetă el scărpinându-și bărbia.

— „Unde este domnișoara Shaw?“ întrebă din nou tânăra fată. Răspunsul îl cetii în ochii detectivului și, palidă, dădu înapoi.

— „Nu cumva... a murit?“

El lăsă capul în jos.

— „De moarte... naturală, sau... oh, nu !!!“

— „A fost asasinată, aici“. Și detectivul arătă cu mâna în

direcția bucătăriei. „Și acum, ascultă-mă domnișoară. Va trebui să depui ca martoră în fața tribunalului, de oarece ai petrecut o bună parte din noapte lângă vilă. N'ai mai văzut venind alte mașini, decât cele de care ne-ai vorbit?”

— „Nici una, asta sunt sigură”.

— „Ai văzut, poate, pe cineva pe drum? N'ai văzut-o pe D-ra Shaw reîntorcându-se?”

— „Nu, era prea întuneric. Mașinile, le-am zărit datorită farurilor. Altfel, cu siguranță că nici nu le-aș fi văzut și nici nu le-aș fi auzit”.

Super fu complet decepționat.

— „De îndată ce rochiile D-tale vor fi uscate, voui ruga pe D-l Ferraby să te conducă la Londra”, spuse el. „Bănuiesc că nu mai ai altceva să ne spui !?”

— „Nimic”, răspunse Elfa. „Doamne, Dumnezeu! ce grozăvie !...”

— „D-ta scrii la mașină, nu-i așa? Asta ai scris-o D-ta?” Și detectivul îi arătă plicul cel galben.

— „Nu, nu e scris de mine;... și nici n'a fost scris la mașina mea. Știu că D-ra Shaw avea o mașină veche; de multe ori mi-a cerut unele lămuriri în această privință”.

Era de acum ziua mare și, cu toate că cerul mai era înunorat, ploaia încetase totuși complet. Lăsând-o pe tânăra fată să-și usuce vestimentele, cei doi bărbați ieșiră din casă. Super privi râpa cu multă atenție.

— „Lattimer are dreptate; râpa asta este plină, de sus până jos, cu văgăuni”, observă el.

Și, arătând cu un gest nenumăratele deschizături întunecoase:

— „Dacă se ascunde cineva acolo, apoi poate să treacă mult și bine până să se pună mâna pe el. În acelaș timp, logica și deducția îmi spun totuși că individului cu pricina i-ar fii cel puțin tot atât de greu să urce până la grottele cele mitite. S'ar putea cerea cel mult găurile de jos... ceeace poliția va face încă astăzi”.

Întorcând privirea spre șosea, zări mașina lui Ferraby care sosca condusă de Lattimer.

— „Iată ce am găsit asupra cadavruului”, spuse sergentul; și întinse detectivului o punguliță din piele de cămilă, ceva mai mare decât o marcă poștală, legată cu un lanț fin de aur.

— „O avea legată la gât”, preciză el.

Super deschise punguța și scoase de acolo un inel de aur. „N'ai găsit nici un certificat de căsătorie?”

Lattimer dădu din cap.

— „Nimic altceva, șefule. Nici un fel de document”. Super privi cu atenție obiectul strălucitor.

— „O verighetă... și încă o verighetă nouă”, murmură el gânditor. „A purtat-o ea oare vre-odată? S'ar zice că nu...”

Merseră încetisor spre plajă. Valurile lunecau liniștite pe nisip..

— „E un loc al dracului de singuratec“, spuse hotărât polițistul, „și cred că am să retrag cele spuse cu privire la ieșirea mea la pensie. Cu toate acestea ar fi un loc admirabil pentru unul cărui i-ar place băile de mare..“

Mergând mai departe spre coastă, ajunseră la un loc unde nisipul era ceva mai uscat.

— „Iată, totuși, un loc splendid pentru făcut baie“, murmură din nou Super, apoi tăcu din gură.

De-odată, Jim observă că pe fața detectivului se întipărește din ce în ce un aer de grozăvie nedumerire.

— „Dumnezeule A-Tot-Puternic!“ exclamă acesta.

Privea pe jos, pe nisip, urma unei ghețe care, pe jumătate ștearsă de ploaie, se distingeă totuși perfect de binc. Era urma unei ghețe enorme, de aproape patruzeci și nouă centimetrii lungime, și de o lărgime proporționată.

— „Pe Cristofor Columb !!!“ mai jură Super, complet buimăcit.

Urmele se îndreptau spre Beach-Cottage.

Big-Foot!

„Aceste două cuvinte, însemnau ele oare într'adevăr ceva?“

Super privi spre Jim.

— „Ai vre-o teorie formulată asupra acestei chestiuni? Ceva deducții?“

— „Îți mărturisesc sincer, că nu“, răspunse Jim.

— „Păcat, pentrucă, pe toți dracii! nici eu nu am vre-una“.

Îi trimise pe Lattimer la Pawsey, să caute niște ipsos și, timp de o oră, petrecură luând tiparele câtorva din acele urme.

Și în tot timpul acesta, din deschizătura uneia din grotile de pe râpă, un bărbat cu fața arsă de soare, cu barba încâlcită, întins pe jos, îi privia cum lucrează. În ochi-i se putea ceti o bucurie copilărească. Și, tot urmând să-i observe, își cânta încetisor, să nu-l audă nimeni, povestea lui 'Alhama..

CAP. XI.

PLICUL PECETLUIT

Cardew avusese norocul să obțină, la Grand-Hotel din Pawsey, o cameră cu vederea la mare. Când Jim și Super veniră la el, era încă în pat; dar treaz.

— „Aveți ceva noutăți?“ întrebă el încă înaintea ca Ferraby să fi închis ușa. „Biata Hannah, e moartă?“

Super îi vorbi despre verighetă și-l întrebă dacă știe ceva în această privință. Ca glonțul, Cardew sări și se așeză pe marginea patului.

— „Cum ??? Măritată? Hannah măritată?... Imposibil!“ afirmă el cu tărie. „Puțin importă informațiile ce le aveți, sau pe cari le veți mai căpăta. Eu vă spun una: Hannah nu-e-mă-ri-tată!“

— „Dar de unde poți fii D-ta atât de sigur?“

Bătrânul notar, care nu răspunse numai decât, era vădit că și scormonia amintirile, căuta, gândea... Pe un ton mult mai calm, urmă:

— „Eu eram omul de afaceri al ei, încă de mulți-mulți ani. N'avea nici un secret față de mine. Nu zic nu, poate că o fi avut... oarecare afecțiune pentru cineva și, pe vremuri, o foarte adevărată că-mi cam vorbea de măritis; dar în nici un caz nu s'ar fi putut mărita fără consimțământul meu“.

De data asta, Super nu mai știa ce să creadă.

— „Cum asta?“ fu tot ceea ce putu el să îngâne.

— „Da, da, ăsta-i adevărul. Când muri biata nevastă-mea, a lăsat pentru Hannah o pensie anuală, cu condiția ca să nu se mărite fără consimțământul meu. Biata răposata, se temea să nu rămână singur-singurel. Așa dar, o repet, moștenirea i-a fost lăsată numai sub acea rezervă“.

— „Cât de mare era anuitatea pensiunii?“

— „Două sute de lire, ceea ce era considerabil pentru Hannah. Dar, mai uitasem ceva“, urmă el după oarecare gândire. „Vă spusese mai adineaori că Hannah nu avea secrete față de mine; ei bine, asta nu este chiar perfect adevărat. Sunt, într'adevăr, vreo trei ani de atunci, mi-a lăsat în pază un plic pecetluit, rugându-mă

să i-l păstrez. Am întrebat-o, bine înțeles, ce era în acel plic; dar ea mi-a refuzat categoric orice lămurire. Știți, probabil, că am luat-o pe Hannah la cășica dintr'un orfelinat. În ce privește nașterea ei, exista un mister; și m'am gândit în totdeauna că trebuie să fie o legătură între cheia acestui mister și plicul cel pecetluit.

Super dădu din cap.

— „Intr'adevăr, este cât se poate de misterios“, își dădu el cu părerea. „Bine înțeles că-mi trebuie plicul acela. Unde este?“

— „In biroul meu, la King's Bench Walk“, răspunse Cardew. „Dacă vrei să mergi astăzi acolo, ai să găsești plicul într'o cutiuță japoneză, lăcuită, și având pe ea inițialele „H. S.“ În această cutie mai sunt și alte hârtii; dacă nu mă'nșel, o copie după testamentul nevestii mele, corespondența mea cu directorul orfelinatului, certificatul de naștere al lui Hannah, și încălto documente de aceeaș natură, mai mult sau mai puțin importante“.

Luându-și haina de pe un scaun alături de pat, scoase legătura de chei pe care o întinse lui Super.

— „Iată cheile biroului și pe ceea a cutiuței. Ai mai descoperit altceva?“

— „Nimic“, răspunse detectivul. „Cum a isbutit femeia asta să plece din casă și să vină înapoi, totul în timp ce Lattimer păzea numita casă, asta trece peste puterile mele de judecată“.

— „A fost Lattimer tot timpul acolo?“

— „Tot timpul, domnule“, afirmă Super, apăsând pe fiecare cuvânt.

Cardew își freca, gânditor, bărbia.

— „Vă părăsim“, anunță detectivul. „Voiu trece chiar în dimineața asta să iau plicul“.

Peste o oră, mașina lui Ferraby lăsa pe cei doi bărbați la King's Bench Walk, în fața birourilor bătrânului notar.

— „Eu mă duc să caut plicul. Vrei să vi cu mine?“

Jim, care cunoștea casa, îl conduse pe detectiv.

Super introduse cheia în broasca uși de stejar masiv, dar observă că aceasta se deschidea la simpla apăsare a clanței.

Pătrunseră înnăuntru.

Se găsiră pe sala, la capătul căreia se afla, precum știa Ferraby, camera de lucru a Elfei Leigh. Ușa acesteia era închisă; dar aceea a biroului lui Cardew era larg deschisă.

Detectivul se opri în prag, cercetând camera. Apoi, murmură:

— „S'ar spune, că sosim puținol prea târziu“.

Pe podea, zăcea o cutiuță japoneză, deschisă și goală. Din sertarele deschise ale biroului lui Cardew, ieșeau pe jumătate, în dezordine, hârtii...

— „Nu mai încape nici o îndoială; s'a plimbat altcineva pe aci înnaintea noastră“, spuse din nou detectivul.

CAP. XII.

UNCHIUL LUI LATTIMER

Cercetă din nou odaia. Privirea îi fu atrasă de șemineu. Era plină cu hârtie arsă, care fusese împăturită cu grijă, în așa fel ca să nu rămână nici urmă de cece fusese scris.

Cercetarea hârtiilor cari se găseau în birou, arată că plicul cu pricina nu se afla acolo. De altfel, nici una din ele nu privea pe Hannah Shaw.

Super ridică de jos cutiuța neagră, însemnată cu literile „H. S.” și o puse pe o masă. Apropiind totul de fereastră, observă: — „Cutiuța a fost deschisă cu cheia”.

Ingenunchiând în fața căminului, scormoni cu multă băgare de seamă cenușa. După aceea cercetă ferestrele. În timp ce deschidea încetitor unul din storuri, căzu jos o foaie de hârtie care fusese prinsă între cutele perdelei. Super se plecă și o ridică. Era o notă de furnizor, achitată.

— „Iată”, spuse el. „Într-o zi cu furtună, nota asta a fost luată de vânt și s'a prins în storul ce fusese ridicat în acelaș moment. Asta înseamnă deducție...” glumi el. „După câte-l cunosc eu pe bătrânul Cardew, furtul de astăzi îi va fi tot atât de dureros ca și moartea guvernantei. Pentru un om al legii, a-și pierde hârtiile este cea mai mare dintre nenorociri. Și acum, să mergem să punem în curent pe comisarul cartierului cu furtul comis”.

Jim, după ce mai întâi însoțise pe detectiv la comisar, depunând tot odată și mărturia, se reîntoarce acasă vesel că se terminase totul de-acum. Nici nu mai putea fi vorba să se desbrace. Treizeci de ore succesive de nesomn, oboseală și felurite emoții, îl sleiseră. Se întinse pe pat și, imediat după aceea, adormi.

Când tânărul procuror se trezi, soarele apusese de mult. Primul lui gând fu la Elfa Leigh. După ce-și făcu o toaletă sumară, luă un taxi și spuse șoferului să-l ducă în Cubitt Street. Elfa plecă tocmai de acasă.

— „L'ai văzut pe d. Minter?” fu prima ei întrebare. „Unu'ar acum a plecat”.

— „A plecat chiar acum ? Dar asta-i extraordinar, omul ăsta nu doarme nici odată !” exclamă Ferraby. „Ți-a povestit de furtul dela birou ?”

— „Chiar pentru asta a și venit”.

Esiră amândoi în stradă și o porniră la olaltă.

— „După cât se pare, hoții n’au intrat în biroul meu, de carece acesta a fost găsit încuiat. Dar, ia spune-mi te rog: ți-a vorbit D-l Minter despre Big-Foot ?”

Jim se întreba, cum se făcea că Super vorbise tinerei fete despre descoperirea făcută, în timp ce lui Cardew nu-i pomenise nimic în această chestiune.

— „Voia să știe”, urmă ea, „dacă am auzit vre-odată pomenindu-se acest nume”. (În felul acesta, ea răspundea fără să-și dea seama întrebării ce-și pusese Jim). „Bine înțeles că habar n’aveam de el... Toată chestia este grozav de misterioasă. Nici nu-mi vine să cred că d-ra Shaw a murit...”

Elfa se îndreptă spre Holborn, iar Jim se întreba cam unde se putea duce ea la această oră din noapte. În colț la Kingsway, se opri ră.

— „Și acum”, urmă ea, „voi încerca să lămuresc un mister care mă privește pe mine singură. E vorba de un lucru atât de neînsemnat, încât nu îndrăznesc să-ți cer ajutorul D-tale”.

— „Cu cât este misterul mai mic, cu atât ți-oai putea fi mai de folos !” răspunse Jim cu grabă. „Tot ceea ce-ți cer este ca, indiferent unde mergem, să luăm un taxi. Asta, din pur egoism: în autobus este interzis să se fumeze”.

— Poți foarte bine fuma pe platforma de sus”, îi răspunse ea, în timp ce Ferraby chema de acum o mașină.

Ea nu mai protestă și dădu șoferului o adresă în Edwards Square.

— „Mă duc să-mi văd chiriașul”, lămurii ea pe procuror. „Ți se pare poate curios, nu ? Totuși așa este. Când muri bietul tatăl meu, îmi lăsă moștenire căsuța în care locuiserăm. Ne putând rămâne singură acolo, am închiriat-o; dar, dela un timp încoace, locatarul devine din ce în ce mai nervos, și asta din cauza ouălor”.

— „Cum așa... din cauza ouălor !...” întrebă Jim, care nu înțelegea nimic.

Ea dădu solemn din cap.

— „Da, din cauza ouălor, a cartofilor și a verzelor; ouăle constituie însă misterul cel mai mare, de oarece sunt cele mai dese. Bine înțeles, D-l Lattimer pretinde că este vorba de...”

— D-l Lattimer ?” întrerupse Jim. „Vre-o rudă, poate, a sergentului ?”

— „Chiar unchiul său. De altfel, nu cred să fie în relații bune cu el. Sergentul spune că nu se duce nici odată la Edwards Square, de oarece unchiul e furios pe el că face parte din poliție”.

— „Povesteste-mi, te rog, ce e cu ouăle !?”

— „Și cu cartofii”, insistă ea. „E atât de absurdă toată chestia !... Crezusem la'nceput că e vorba de o glumă. Merindele respective au început să-și facă apariția chiar de când s'a mutat D-l Bolderwood Lattimer în Edwards Square No. 178. Le găsește totdeauna, dis de dimineată, în pragul ușii. Mai mult încă, în timpul verii cadourile sunt însoțite de flori. Ingrijitoarea D-lui Lattimer a găsit Vinerea trecută un buchet enorm de liliac; era aproape toată partea de sus a unui copac ! Și, lângă buchetul ăsta, o legătură mare de sparanghel ! Partea interesantă este însă că asta durează de prea mult timp ca să poată fi considerată ca o simplă glumă, și chiriașul meu devine din ce în ce mai nervos. Sunt foarte mulțumită că mă însoțești; poate că ai să găsești cheia enigmei !”

Lattimer (Bolderwood), văzând taxiul care sosea, străbătu grădinița ce era în fața casei și deschise poarta. Era un omuleț chel și foarte gras.

— „Intră, domnișoară Leigh”, spuse el, și i se înclină cu multă grație. „Domnul meu, vă salut ! Ai primit bilețul care ți l-am trimis, domnișoară ? Regret foarte mult că trebuie să te plictiseșc cu această afacere, dar îți spun drept: devine cu totul intolerabilă”.

— „La ce oră sunt depuse de obicei aceste... cadouri ?” se interesă Jim în timp ce omulețul îi conducea în salon.

— „Între miezul nopții și orele trei dimineată. Am pândit de multe ori, tot sperând că voi putea pune mâna pe șugubăț și să-ți cer explicații, în lipsa căroara bine înțeles că l'aș fi dat pe mâna primului polițist ce mi-ar fi ieșit în cale. Dar, până astăzi, ... veghile mele au rămas fără nici un rezultat”.

— „Toată chestia nu-mi pare de loc gravă, domnule Lattimer”, își dădu Jim cu părerea. „În cele din urmă, D-voastră nu puteți avea decât profit de pe urma acestei curioase generozități !”

— „Perfect adevărat; dar ia presupune, te rog, că aceste oua, să aceste legume ar fi otrăvite ? întrebă glacial chiriașul. „Am trimis de mai multe ori câte unele la laboratorul municipal; și, cu toate că până acum nu s'a putut găsi nimic suspect, cine-mă poate garanta că asta nu se face intenționat, că în mod special aceste așa zise cadouri sunt sănătoase pentru ca atunci când nu mă voi mai feri...”

— „Asta-mi pare cu totul ne probabil”, spuse Jim. „Ați pus oare în curent poliția cu toată chestia ? Dacă nu mă înșel, sergentul Lattimer este nepotul Dv. Nu-i adevărat ?”

Chiriașul păru foarte încurcat.

— „Da, este adevărat; dar nu ne avem de loc bine unul cu altul. Când era încă băiat tânăr, nepotul meu a refuzat să accepte locul pe care i-l oferiam în instituția comercială condusă de mine. Asta n'a fost de loc spre binele lui, de oarece, mai târziu, a fost nevoit să intre în poliție !”

Simpaticul omuleț pronunță aceste ultime cuvinte pe un ton de nespus dispreț.

— „Dar.. asta-i o meserie foarte onorabilă”, îi răspunse Jim.

— „Se prea poate, domnul meu, dar eu nu sînt de loc de părerea dumneavoastră. Prea se povestesc multe lucruri despre polițiști, așa că nici nu știi ce să mai crezi... Orice ar fi, n'o să mă puteți face pe mine să cred că un sergent de poliție, așa cum ar fi nepotul meu, — și vorbește chiar de cazul lui, — primește o leafă atât de mare încât să-i permită să ia masa la Ritz-Carlton în tovărășia a trei domni, dintre cari unul milionar; și după toate alea să mai plătească și socotcala !”

Jim fu, într'adevăr, foarte surprins de ceea ce-i fu dat să afle. Lattimer, sergentul Lattimer, atât de modest, atât de calm și conștiincios ?!... Era oare posibil ? Totuși, unchiul nu se putea înșela... și, pentru moment, Ferraby nu știu ce să răspundă.

După ce-i promisera că vor căuta să lămurească în termenul cel mai scurt posibil misterul ce-l tulbura atât de mult, își luară rămas bun dela D-l Bolderwood Lattimer.

În timp ce se înapoiau spre Bloomsbury, Elfa era foarte intrigată de tăcerea și preocuparea lui Jim.

— „Spune-mi te rog, domnule Ferraby; crezi oare într'adevăr că povestea asta cu ouă și legume n'are nici o importanță ? Nu ți se pare că ascunde în ea ceva sinistru ?”

Jim tresări.

— „Mă rog?... Oh, iartă-mă, nu mă gândeam de loc la asta. Ceea ce ni s'a povestit despre sergentul Lattimer mă intrigă, într'adevăr, mult mai mult...”

— „Dar, de ce oare nu s'ar cădea ca bietul om să ia masa la Ritz-Carlton ?”

— „Pentru simplul motiv că unui om sărac nu-i este iertat să ia masa la Ritz-Carlton”, răspunse încet Jim. „Scotland-Yard nu se poate încrede în polițiștii cari au bani de aruncat pe fereastră”, reluă el, după oarece tăcere.

CAP. XIII.

SUPER FACE O ANCHETA

Super avea darul, cuvenit tuturor oamenilor mari, de a putea să doarmă indiferent unde, cât și când; și dacă s'a întâmplat să doarmă vre-o două ore în birou, se simția perfect odihnit.

Când sună clopotul pentru serviciul de noapte, îl chemă pe Lattimer. Acesta, cu pleoapele umflate, obosit la culme, răspunse printr'un mormăit.

Lattimer era un flăcău înalt, bine făcut și cu mușchii dezvoltati. Femeile tinere și impresionabile, îl calificau drept „distins”; și părul, încărunțit la tâmplă înainte de vreme, nasul într-o câțva napoleonian, justificau această calificare.

Când intră inferiorul său în birou, Super îl fixă prin ochelari cu o privire ascuțită.

— „D-l Ferraby mi-a telefonat chiar acum”, spuse detectivul. „Se pare că cineva îți bombardează unchiul cu ouă și liliac. Aș putea paria că este prima oară când i se oferă flori. Cât despre ouă, astea sunt desigur, pentru el, cunoștințe vechi...”

Super nu-i spuse nimic despre masa dela Ritz-Carlton.

— „Vreau să sper”, comentă Lattimer sarcastic, „că o fi primit vre unele din ele și în obraz. E un bătrân bigot, pretentios ca un duce și seamănă cu o butie seacă, nu cu un om...”

— „Pare să fie om de treabă”, spuse gânditor Super.

Apoi brusc, fără nici o trecere, așa cum îi era obiceiul, urmă:

— „Elson s'a înapoiat la Hill Brow la orele 5 și 53, — cu mașina plină de noroi, unul din faruri și ambele aripi din față sfărâmate”.

Urmă o tăcere lungă.

— „Cred că o să mă duc să-l văd”, continuă el, privind pe fereastră. „Cât despre inteligentul și activul agent pe care l-am însărcinat să supravegheze casa, dacă ar fi avut ideie și inițiativă măcar cât o musculiță, l'ar fi arestat pe american pentru exces de viteză, beție sau altceva în felul ăsta, și mi l-ar fi adus aci. Nu există un mijloc mai bun pentru a putea lua interogatoriul cuiva și a-

cerceta casa în liniște. Dar astea sunt metode vechi, pe cari voi le disprețuiți, voi iștia tinerii...”

Suspina și se ridică.

— „Eu, am să dau o goană până acolo. Rămâi aci, pentru cazul când ar fi să vină vre-o veste din Pawsey. Am fost însărcinat în mod oficial cu această afacere; mi-au spus-o acum vre-o două ore la Scotland-Yard. Cu prima ocazie, pune-i, te rog, în vedere inspectorului șef din Pawsey că, de-acum înainte, este mai puțin decât nimic în această chestiune. Are capul cam tare, totuși are s'o înțeleagă”.

Super încăleacă pe motocicletă la cea veche și luă drumul spre Hill Brow; bubuiturile grozave ale motorului îngroziră din nou pe copii, întrerupseră pe muncitori din lucru și făcură pe bolnavi să tremure în patul lor de suferință.

Când ajunse în fața proprietății milionarului, valetul lui Elson deschise poarta.

— „D-l Elson vă așteaptă, domnule”, spuse acesta. „Am să vă arăt drumul”.

Foarte mirat, Super urcă scările de stejar și trecu printr-o sală zngărită cu roșu până la salonul care se afla în cellalt capăt.

Elson se afla întins pe un divan mare. Detectivul observă imediat că fața nu-i era bărbierită de două zile, și ghetele pline de noroi uscat. Expresia tulbură a feții sale nu era de loc înfrumusețată prin pansamentul care-i acoperea un obraz întreg dela tâmplă până'n falca de jos. Când Super pătrunse înăuntru, Americanul ținea în mână un pahar plin cu un lichid chihlibariu. Pe o măsuță, alături de el, se afla o sticlă cu whisky, desfundată.

— „Intră, Minter”, spuse el cu voce tremurândă. „Vroiam tocmai să te văd. Ce este cu asasinatul Hannei Shaw? Am citit asta în ziarele de Duminecă...”

— „Dacă era scris asta în gazetele de Duminecă”, răspunse foarte calm Super, „tare aș fi curios să cunosc și eu pe autorul articolului; de oarece n'am descoperit cadavrul decât abia astăzi în zorii zilei”.

— „Și totuși, am văzut asta undeva... sau poate am auzit numai vorbindu-se...” băigui Elson; apoi, arătând detectivului un scaun, urmă: „n'ai vroi să șezi? Să te servesc cu ceva de băut?”

— „Sunt din naștere numai băutor de apă”, îi răspunse mulțumind Super și se așeză înecetșor lângă el. Apei urmă: „Așa dar, de oarece nu era nimica scris în gazetele de Duminecă, e sigur că ai auzit vorbindu-se despre asasinat”.

— „Era totuși într-una din ultimele ediții de Duminecă; sunt sigur că am citit chestia asta la Londra”, afirmă Elson ursuz din cale afară. „De ce să mă contrazici? Crezi oare că știu câtuși de puțin ceva în această privință?” urmă el pe un ton plin de neîncredere.

Super dădu liniștit din cap.

— „Ești ultima persoană pe care aș fi în stare s'o cred în curent cu orice ar fi referitor la afacerea asta, domnule Elson”, protestă el. „Fără îndoială că abia dacă o cunoșteai pe victimă, nu?” Elson se codi.

— „O văzusem pe la Cardew, și atâta tot”.

— „Poate că totuși a venit și pe la D-ta odată sau de două ori?” insistă în mod prietenos detectivul. „O gospodină, mai ales la țară, dacă are nevoie de câte ceva ce-i lipsește momentan în casă, e foarte natural să se adreseze vecinilor. Parcă aș paria că a fost pe aci o odată sau de două ori...”

— „Da... poate.. odată sau de două ori...” admise în cele din urmă Elson. „Și cum de s'a întâmplat nenorocirea asta?”

— „Așa dar, a venit odată sau de două ori”, insistă Super. „Mi se pare chiar că am zărit-o odată ieșind prin ușa principală... Probabil că se înapoia dela dumneata? Vezi, amintirea asta începe să mi se precizeze din ce în ce în memorie...”

Elson fixă bănuitor figura detectivului.

— „Venise tocmai să mă'ntrebe...” se codi din nou, „să... să-mi pună o întrebare cu privire la... o anumită afecere. A fost singura dată când am văzut-o aci. Și dacă ți-or spune servitorii că au văzut-o mai de multe ori pe la mine, apoi sunt niște mincinoși patentati?”

— „Nici n'am vorbit cu servitorii”, spuse detectivul pe un ton ținut. „Nu vorbesc nici odată despre treburile unui gentilom, cu servitorii săi!.. Așa dar... venise să-ți vorbească în chestiuni de afaceri, nu-i așa? Și... așa aproximativ, cam ce gen de afaceri?”

— „Afaceri particulare”, răspuse foarte scurt Elson; și sorbi dintr'o înghițitură tot restul de whisky ce-i mai rămăsese în pahar. „Unde a fost omorâtă?” întrebă el.

— „La Pawsey. Venise acolo să-și petreacă week-end-ul și.. a fost asasinată”.

— „Și... cum a fost omorâtă?”

— „Cred că ucigașul s'a servit de... o armă de foc...” răspuse detectivul codindu-se. Cu capul ridicat, privea spre tavan, căutând par'că să-și reamintească detaliile pe cari le aflase doar din întâmplare. „Da, da... a fost omorâtă cu un glonte...”

— „La Boach-Cottage?” întrebă cellalt repede.

— „Intr'un fel de vilă”, admise Super; „un fel de reședință de țară, aparținând D-lui Cardew. O cunoști?”

Elson își trecu limba peste buzele-i uscate.

— „Da, o cunosc”, admise el. Apoi, spre marea mirare a detectivului, sări în picioare și, amenințând cu pumnul spre ferastră, urlă:

— „Blestem și afurisenie !!! dac'aș fi știut, cel puțin...”

Se opri de-odată ca și cum abea atunci și-ar fi dat seama de prezența lui Super. Acesta îl aprobă cu multă bunăvoință.

— „Da, pariez că dacă ai fi fost în curent, totul s'ar fi petrecut altfel. Dar, vorba e: dac'ai fi știut... ce ?”

— „Nimic”, răspunse brusc Elson. „Îa privește-mi, te rog, mâna”.

Mâna, pe care o ținea întinsă spre polițist, tremura ca o frunză.

— „Înțelegi ?! asta mă înnebunește: omorâtă ! Ucisă ca un câine turbat !”

Alerga furios prin odaie, dela un capăt la altul. Măinile i se închideau și se deschideau în mod convulsiv.

— „Dac'aș fi știut !!!” repeta el într'una, ca scos din minți.

— „Unde ai fost noaptea trecută ?” îl întreabă Super cu binișorul.

— „Eu ?” Și Americanul privi țintă la detectiv. „Nu știu ! N'am ideie ! Probabil că eram beat ! Mi se întâmplă câte-odată. Am dormit pe undeva... poate la Oxford ?.. Erau acolo mulți studenți în uniformă... da, probabil că la Oxford”.

— „Ce căutai la Oxford ?”

— „Nu știu... așa... numai ca să fiu undeva... Dumnezeu ! Mi-e lehamite de țara asta ! Mi-aș da bucurios mâinile, amândouă mâinile”, — și le scutură în fața lui Super, — „și trei sferturi din averse pe de-asupra, numai să mă pot reîntoarce la Saint Paul !”

— „De ce nu pleci acolo ?” îl întreabă liniștit polițistul.

— „Pentru că nu vreau !” i-o tăia scurt americanul

Super își scărpină bărbia.

— „Cam la care hotel ai descins la Oxford ?”

Elson se postă în fața lui, cu pumnii strânsi în coapse.

— „Dar ce fel de gânduri îți trec prin cap ?” întreabă el cu vocea sugrumată. „Spune-o ! Aibi curajul ! Crezi oare că știu ceva cu privire la asasinat ?! Ți-am spus doar că am fost la Oxford... numai dacă nu o fi fost la Cambridge. Țin minte că rătăcisem drumul și m'am pomenit lângă un câmp de curse, pare-mi-se...”

— „Câmpul de curse din Newmarket”. preciză Super. „Erai, așa dar, chiar la Cambridge”.

— „Din parte-mi, poți să-i zici și Cambridge; tot una mi-este !”

— „Cu siguranță că ai descins la un hotel de primul rang, domnule Elson, și ți-ai dat și numele când ai sosit acolo, nu-i așa ?”

— „Se prea poate. Nu-mi mai reamintesc de loc.. Cum a fost omorâtă ? Povestește-mi, te rog. Cine a găsit-o ? Cine i-a găsit cadavrul ?”

— „Dl Cardew cu mine și cu sergentul Lattimer”, răspunse Super, și zări cum Elson începe să se elatine.

— „Era de-acum moartă când...”

Super dădu afirmativ din cap.

Elson începu să mîsoare din nou camera în lung și'n lat. După câteva minute, păru că se mai calmează.

— „Nu știu absolut nimic în toată afacerea asta”, spuse el în

cele din urmă. „Hannah Shaw venise, într-o bună zi, să-mi ceară părerea într-o anumită chestiune. Am sfătuit-o și eu cum am putut mai bine. Cineva se ținea de ea s'o ia în căsătorie... sau poate că umbla ea după el... Nu-mi mai reamintesc cine era bărbatul respectiv, dar cred că-l întâlnise în cursul uneia din preumblările ei cu Fordul...”

— „Ah, așa !!” făcu Super foarte politicoasă. „În cursul uneia din plimbări ? Asta-i într'adevăr tare curios; închipuie-ți că, tot căutând să pătrundă chestiunea asta, am ajuns și eu la aceeași ipoteză a unei întâlniri în cursul uneia din plimbările sale cu mașina”.

— „Atunci... ești la curent cu totul ?” întrebă cellalt repede.

— „Numai puțințel”.

Detectivul se ridică.

— „Ei bine, am să te las. Dar știi că ai o grădină extraordinară de frumoasă ?! Aproape tot atât de frumoasă ca a D-lui Cardew”.

Fericit că terminase cu această convorbire neplăcută, Elson trecu spre fereastră.

— „Da, țin mult la grădina mea. Sunt însă niște indivizi, — probabil niște derbedei dela oraș, — cari îmi fură florile. Ia-că, în noaptea trecută mi-a furat cineva tot vârful pomșorului celandin de liliac...”

Elson arată liliacul cu pricina. Super nici nu-l privi măcar; eugetă adânc, eugetă intens.

— „Tot vârful liliacului...” murmură el totuși. „Curioasă idee, da...”

După plecarea detectivului, Elson se înapoie în casă, se desbracă, făcu o baie și se bărbieri. Mănecă apoi frugal, — el care de obicei mănca mai cât patru, — și și trecu restul zilei rătăcind prin grădină, cu mâinile în buzunare și bărbia în piept.

Suna tocmă jumătatea lui nouă când, străbătând grădina și trecând prin trandafir, se opri în fața unei porțițe din zidul care înconjură proprietatea.

Deschise fără sgomot această porțiță lăsându-l să treacă pe sergentul Lattimer. Acesta, după ce se închisese poarta la loc, îl întrebă aspru:

— „La ce dracu i-ai mai vorbit lui Super de liliacul ăsta !?”

— „Șșșt !” mormăi Elson. „Haidem, mai bine, să bem câte un păhărel. Să trecem pe aici. N'au să ne vadă servitorii !”

CĂP. XIV.

TEORII ȘI DEDUCȚII

Colonelul Langley, directorul poliției judiciare, intră în biroul lui Jim.

Super nu-l numea pe colonel altfel decât „directorul năsului”, însoțind această poreclă cu fel de fel de comentarii, dela caz la caz mai mult sau mai puțin violente. Cât despre colonel, nu vorbea nicădată de celebrul detectiv decât cu mult respect și admirație, de oarece ura care-l urmărea pe Super prin birourile Statului-Major (aceasta era propria lui expresie) era aproape cu totul imaginară.

— „Ce noroc și pe dracul ăsta de Super!” exclamă Langley. „Nimerește, așa, în cele mai interesante anchete, ca musca în lapte. Și eu, care-l credeam ramolit de când cu cererea de a fi trecut la divizia „I-a”!..

— „Super mi-a dat totdeauna să înțeleg că a fost exilat acolo”, observă Jim.

— „Super este un mincinos”, răspunse tacticos Langley. „Nimeni nu dorește și nici nu ar îndrăzni să-l exileze pe Super. Afară de asta, eram cu toții prea mulțumiți în ziua când ne-a părăsit. Să trăiești cu el la olaltă, este ca și când ai trăi deasupra unui depozit de muniții.. Dar asta, a fost figura lui: surghiunul, exilul.. El este acela care a cerut să plece, luând și pe Lattimer cu el”.

Ferraby nu avea ce să-i pomenească de Lattimer directorului poliției judiciare. Povestise totul lui Super, și asta socotia el de-ajuns. Nu putu să reziste totuși, — era și foarte natural, — dorinței de a ști câte ceva despre antecedentele sergentului.

— „Stiu prea puține despre el”, răspunse colonelul. „A făcut niște studii strălucite și se trage dintr-o familie respectabilă”.

Ou toate acestea, personalitatea lui Lattimer nu-l prea interesa pe Langley, așa încât abordă imediat chestiunea care motiva întrevederea sa cu Ferraby.

— „Imi spune Super, că fuserăți împreună la Pawsey puțin timp după ce s'a comis crima. Aseară am avut o conferință la Scotland-Yard și trebuie să recunosc că suntem în mare încurcătură”, începu el. „Urmele piciorului cel mare, ne încurcă mult, dat fiind

că se îndreaptă numai în direcția vilei. De altfel, Super le-a fotografiat. Și acum, dacă-mi permiți, voi enumera faptele. Dacă mă înșel, te rog să mă întrerupi”:

„Când ați sosit, Sâmbătă înaintea de miezul nopții, la Beach-Cottage, era încuiat peste tot. Lattimer, care păzea acolo de mai multe ore, cercetase casa cu multă atenție și ne-a confirmat că ușa era dublu închisă, respectiv odată cu cheia, apoi cu zăvorul. Ușa din dos era încuiată pe dinăuntru. Ferestrele erau închise, iar obloanele zăvorite și ele. Nu se putea intra, așa dar, nici pe uși nici pe ferestre. Coșul căminului este mult prea îngust ca să poată trece prin el o persoană, fie chiar și un copilăș”.

„Puțin înaintea de miezul nopții, sosește domnișoara Shaw în Fordul ei cel vechiu. Trage zăvorul, descuie ușa, și intră, închizând ușa după ea. După vre-un sfert de oră, domnișoara Shaw iese, încuie și pleacă”.

„Acum fii atent, Ferraby. Dacă domnișoara Shaw ar fi venit din timpul zilei la vilă, însoțită de cineva, ar fi putut să-și lase însoțitorul în casă. Sau, ancheta ne arată că vila era goală la sosirea lui Lattimer. O patrulă polițienescă cercetează în fiecare seară proprietățile izolate care se află în cuprinsul ținutului. Șeful patrului pune câte o pecetie mică, neagră, pe toate ușile caselor nelocone. Aceste pecetii, invizibile pentru acei cari nu sunt în curent, se numesc „martori”. Dacă șeful patrului constată într-o noapte că pecetiile nu sunt intacte, știe imediat că locuința a primit una sau mai multe vizite. Sâmbătă seara, la sosirea lui Lattimer, „martorii” erau intacti”.

— „Aceasta”, observă Ferraby, „distruge dela început teoria mea, după care ucigașul ar fi fost de-acum ascuns în vilă”.

— „Exact”, aprobă Langley. „Dar să continui. Domnișoara Shaw iese din vilă, pleacă în mașina ei și dispare. Ceva mai târziu, Fordul este găsit sus pe râpă; Mantila și pălăria victimei sunt găsite de către un polițist, acățate pe un pom”.

— „Când asta?” întrebă Jim foarte surprins.

— „Astăzi de dimineață; am aflat-o cu câteva minute înainte de a pleca dela Scotland-Yard. Teoria noastră actuală este următoarea: domnișara Shaw trebuia să întâlnească pe cineva la Beach-Cottage; descoperă însă că este supravegheată, — fie că v’a găsit mașina garată în carieră, fie că a zărit chiar pe unul din voi. Ca să vă deruteze și să vă îndepărteze de acolo, — înțeleg: pe d-ta, Super și Lattimer, — urcă drumul stâncos cu Fordul, și coboară de acolo pe jos, dealungul unei cărări. Se prea poate ca să-și fi întâlnit persoana acolo unde-și lăsase Fordul; și că acesta s’o fi însoțit de-acolo mai departe”.

— „Dar ca ea să-și fi lăsat acolo mantila și pălăria?” întrebă Jim.

— „Aceste două obiecte sunt de culoare deschisă; ne observată, nu putea trece decât numai în rochia-i neagră”...

Jim dădu din cap.

— „Se pare că niți, colonele, că în timpul îsta casa era păzită de Lattimer ?”

— „Știu ! Dar pe Lattimer l'ați lăsat la Pawsey, care se află la oarecare distanță de plajă și n'a sosit la vilă decât abia o jumătate oră după aceea. Așa declară cel puțin el singur. Domnișoara Shaw avea deci tot timpul să se reîntoarcă la vilă împreună cu însoțitorul său. Explicația este foarte simplă ; dar nu totdeauna cele complicate sunt cel mai bune. I-am expus lui Super, la telefon, teoria mea și cu toate că i-am vorbit cu cea mai mare curtoazie posibilă, simțeam totuși că e pe cale să explodeze. El susține că Hannah n'ar fi putut avea timpul necesar să coboare din vârful râpei până la vilă înaintea de înapoierea lui Lattimer, și găsește că teoria mea este ridicolă”.

„Cine poate fi asasinul ? Cine este Big-Foot, care a amenințat pe biata femeie ? Ajungem acum la un eveniment la care cred că ai fost martor. Vreau să vorbesc despre masa la care ați luat parte cu toții la vila lui Cardew, cu o noapte înainte de crimă. Minter susține că a zărit un vagabond, în umbra arborilor, lângă fereastra, care vagabond era înarmat cu un revolver; și că l'ar fi auzit cântând traducerea pe care Byron a făcut-o după un cântec celebru spaniol : *‘Ay de mi Alhama. Cât despre descrierea acestui om, așa cum o face Super, ea coincide în totul cu ceea ce a unui vagabond zărit prin împrejurimile vilei. Mai mult decât atât: după comiterea asasinatului, Super a auzit acelaș refren cântat în apropiere de „Beach-Cottage”. Trebuie cu orice pret să punem mâna pe acel vagabond. Nu ești de aceeași părere ?*”

— „Dar Super ?” întrebă Ferraby; de oarece, întru cât îl privea pe el, aproba în totul teoria lui Langley.

— „Super ? Cum îți trece prin gând că Super, o să fie de aceeaș părere cu cei dela Cartierul General ? După toate aparențele, urmărește cu totul o altă pistă. Ne-a telefonat noaptea trecută, ca să ceară să se facă o anchetă la Cambridge și mai ales pe lângă poliția din acea localitate. Era vorba să se afle cu precizie dacă un anumit Elson dormise acolo în noaptea crimei... Asta-i ceva într'adevăr „à la Super”. După el, acest Elson avea legături intime cu victima. Ce l'o fi făcut să bănuiască pe un milionar american că s'ar putea preta să se amuze asasinând o guvernantă inofensivă ?... asta nu mi-a spus-o. Probabil că l'a trimis și pe Lattimer în aceeaș anchetă ; unul din inspectorii mei l'a zărit astăzi de dimineață pe acestă îndreptându-se spre Cambridge”...

*

După amiază, ceva mai târziu, Jim Ferraby fu înștiințat că sergentul Lattimer dorește să-l vadă.

— „Lasă-i să intre“, spuse el, foarte mirat la început. Apoi se gândi că a fost trimis probabil de către Super cu vre-o știre.

Sergentul intră.

— „M'am gândit, domnule Ferraby, că are să vă intereseze, probabil, să știți că alibiul dat de către Elson, a fost dovedit și recunoscut valabil“.

— „Nici n'am știut că Elson a fost măcar suspectat“, răspunse Jim surâzând.

— „Da..., într'un anumit fel... a fost“, spuse Lattimer codindu-se. „Când i-a intrat lui Super o idee în cap... i-a intrat și pace. Nu se știe cum și-a petrecut Elson timpul, din după amiaza de Sâmbătă și până Duminecă noaptea. Pare-se că se îmbătase și că și-a trecut noaptea la Cambridge. Numele lui nu figurează în nici unul din registrele de hotel, dar am găsit un garagist care și reamintește de mașina lui. Cât despre Elson, probabil că a dormit la ver-un particular“.

— „Știi, sergent, că ăsta nu este un alibi prea bun; ce zici?“ ironiză Jim. Lattimer rămase impasibil.

— „Cred că pe superintendant îl va satisface“, răspunse acesta rece. Dar, simțind că vorbea fără nici un motiv pe un ton agresiv, continuă: „de Vineri seara nu mai știu ce e patul... pe cinstea mea! S'ar spune că șeful nu simte de loc nevoia să doarmă. Astăzi de dimineață a fost în picioare încă înainte de răsăritul soarelui“.

— „Ați mai descoperit ceva la Pawsey?“

Lattimer dădu din cap.

— „Nu cred să mai fie ce se descoperi acolo“, spuse el. „Știați că am găsit mantila și pălăria? Erau atârinate de un pom, într'unul din locurile cele mai prăpăstioase ale râpei. Asta știu și eu că a fost o lovitură pentru Super, care era mai mult ca sigur că le va găsi eu totul în altă parte“..

— „Și unde anume?“ întrebă Jim.

— „Nu prea știu... dar, credeți că el singur o fi știind“..

— „Ascultă, Lattimer; eam cât timp ți-a trebuit până să vii înapoi la vilă după ce te lăsarăm la Pawsey?“

— „Vreți să spuneți... în noaptea crimei? Vre-un sfert de oră. Super susține că Hannah Shaw n'ar fi avut timpul să se înapoieze la Beach-Cottage în acest interval. După mine unul însă, cred că ar fi avut timp berechet. N'are însă nici un rost să-i proprii lui Super teorii și să cauți să-i supui ipoteze: este un realist incarnat! Când avusesem nenorocul să-i sugerez că s'ar fi putut ca, pe locul unde este clădită vila, să fi fost pe vremuri o vizină de contrabandiști, și că n'ar fi exclus ca sub temeliiile casei să existe, dacă nu subterane, cel puțin o pivniță, zău dacă n'am crezut că o să sară în sus de mânia. Nu, garantat; nu vrea să audă vorbindu-se de teorii. Și, bine înțeles, are dreptate“.

— De ce „bine înțeles“?

Lattimer privi foarte curios la Ferraby; în ochi-i lucea o imperceptibilă ironie.

— „Pentru că Super știe“, pronunță sergentul scurt și aspru. „Nimeni altul nu știe mai bine decât Super cum a fost comisă crima.. și nici pentru ce!“

Jim nici nu-și revenise încă bine din înmărmurire. că Lattimer și dispăruse.

CAP. XV.

CAMINUL ELFEI LEIGH

Când părăsise, gândind că o face pentru totdeauna, căsuța-i din Edward Square, Elfa Leigh luase cu ea toate amintirile intime, tot eeace-i putea aduce aminte de tatăl său. Fuseseră prieteni buni, adevărați, această copilă fără mamă și bărbatul acela visător și blând. Când, într-o bună dimineată, Elfa primi din partea Amiralității britanice o scrisoare scurtă în care i se spunea că vaporul american *Lenglan* fusese torpilat la sud de Irlanda și că fusese scufundat cu toți și toate de pe el, n'o putu crede, deși era cu totul sdrebită. Nu putea concepe moartea.

John Kenneth Leigh revenea dela Washington unde fusese rechemat de către șefi cu câteva luni înainte. Încă dela începutul războiului era ofițer de legătură între trezoreria engleză și cea americană, și colaborase în mare măsură la edificarea contractelor financiare dintre cele două țări. Când Statele Unite intrară, și ele în război, urmasă să efectueze mai departe această legătură, devenită acum mai periculoasă decât oricând; și atunci, fiică-sa nu l'a mai văzut decât foarte rar. Intreaga existență a lui John Leigh se petrecea aproape exclusiv numai pe mare. Trecuse de-acum de nenumărate ori la un pas alături de moarte, când surveni marele dezastru. Elfa păși atunci în noua-i existență cu un nespus curaj. Părăsi casa părintească și închiriă un apartament mic, de trei camere, în al șaselea etaj dela No. 75 din Cubitt Street.

Avea oarecari neamuri îndepărtate în Statele Unite: prefera totuși să rămână la Londra, care pentru ea era plină de amintirile părintelui său iubit.

Pereții frumosului ei salonaș erau complectamente acoperiți cu gravuri de cel mai bun gust și cu aquarelele pe cari tatăl său le colecționase cu atâta drag în timpul vieții. Fotoliul cel vechiu, în care lui îi plăcea să șadă, era mereu locul de onoare, lângă fereastră; policioara cu pipe era și ea atârnată la perete, sub sabia de care el se servise — făcuse parte din cavaleria americană — și care era meren strălucitoare.

Elfa avea prea puține relații. Nu cunoștea nici o femeie și prea

puțini bărbați. Astfel fiind, nici nu dădea prilej de vizite. Din punctul acesta de vedere, singur Super era mai privilegiat; și când, Luni după masă, proprietara îi arătă fetei cartea de vizită a detectivului, ea îl pofti numai decât sus.

Super urcă tacticos cele șase etaje, intră în salon cu pălăria în mână și având zăgărită pe față acea schimonosire care vroia să fie un surâs și care îngrozia atât de mult pe cei neinițiați.

— „Am îmbătrânit de-acum“, spuse el punându-și pălăria pe pian. „Parcă mai ieri era, când aș fi urcat aceste șase etaje în douăsprezece sărituri“...

După atitudinea și vorbele lui Super, ea nu putea de loc să ghicească dacă detectivul o vizita ca să mai afle câte ceva dela ea cu privire la Big-Foot, sau dacă venea să-i aducă vre-o știre. Felul cum el știa să precedeze convorbirile importante cu preliminarii banale și vagi, trebuiau să participe, — așa gândea ea, — la un întreg sistem rațional de interogare. Și nu se înșela de loc.

— „Ai un salonuș foarte drăguț, domnișoară Leigh; și mai ales foarte confortabil. Dacă mi-ai spune să mă așed, mai că te-aș asculta; dar dacă mi-ai spune: „Poți să fumezi, Minter!“ atunci, zău că n'aș îndrăzni, de oarece felul de tutun pe care-l fumez eu“...

— Poți tot atât de bine să fumezi și să te și așezi“, spuse ea cu voce dulce. „Ferestrele sunt deschise; și de altfel, îmi place mirosul de tutun, oricum ar fi el“.

— „Perfect! dar în ce privește drăcia care se fumează la noi, este imposibil să știi cu adevărat din ce se compune. Unii asigură că este tutun adevărat, alții susțin că nu“; explică detectivul întindându-și pipa. „Câți poate și la pian, domnișoară Leigh?“

— „Da, câte odată“, răspunse ea înveselită.

— „Nu există educație bună, fără piano“, pronunță Super plin de gravitate. „Majoritatea oamenilor nu știu să cânte decât la gramofon... Ți-ai revenit complet după noaptea cea rea de alaltă-eri?“

— „Oh, da; toată chestia nu mai contează decât ca o simplă amintire neplăcută.“

— „Despre mine unul“, zise Super, „dac'ar fi fost să stau cinci ore sub ploaie, culcat în noroiul de pe povârniș, cu siguranță că nu mi-aș mai fi revenit atât de ușor. Dar mătăluță, tânără cum ești, nu ți-a lăsat probabil decât un simplu reumatism“.

— „Nici măcar atâta“, răspunse Elfa surâzând.

— „Văd că ai și cărți frumoase“.

Frunzări câteva din volumele cari se allau în bibliotecă.

— „Nu ai din acelea cari tratează despre antropologie? Sau despre psihologie? Nu văd nici una care să vorbească despre crimă“, spuse glumind polițistul.

— „Nu mă interesează de loc crimele“, declară tânăra fată. „Toate cărțile pe cari le vezi, au aparținut tatălui meu“.

Super întorcea încetîșor paginile unui volum pe care-l scosese

din raft. Il puse la loc și vorbi:

— „A fost omorât în timpul războiului... Il întâlnisem și eu odată“.

— „Pe tatăl meu?“ întrebă ea repede.

— „Da. Un funcționar care lucra în acelaș serviciu cu el, furase niște bani ca să aibă cu ce juca la curse; și eu am fost însărcinat cu ancheta. Mi-a făcut impresia unui om foarte bine.. Vorbess de tatăl dumitale“.

— „Era cel mai bun om din lume“, spuse Elfa, foarte calmă. Iar detectivul dădu din cap în semn de aprobare.

— „D. Cardew s'a dus oare astăzi la birou?“ întrebă el.

— „Nu; mi-a telefonat de dimineată. S'a înapoiat la Barley Stack. Cred că și-a revenit de-acum din lovitura pricinuită prin moartea guvernantei sale, de oarece fata din casă mi-a spus că lucrează foarte mult“.

— „Teorii și deducții“, comentă polițistul plin de melancolie; „iată care este munca lui. Emito teorii, induce, deduce... M'am abătut pe la el astăzi de dimineată și l'am găsit acolo, în birou, înconjurat cu volume de antropologie, sociologie, logică, și câte și mai câte. In fața lui avea un plan al vilei și măsura cu compasul, cu linii și rulete. Găsise, de exemplu, că dela ușa de intrare până la bucătărie erau exact șapte metri și nouăzeci. Mai avea și un tablou al fluxului și refluxului pe tot timpul anului... dar nu avea microscop; și asta m'a decepționat complet. Nici măcar eprubete sau alte năzdrăvăanii pentru chimie; sau poate să fi scos toate astea la iveală după plecarea mea. Am luat cu mine un plan al vilei; nu cred să aibă nevoie de el. Iși are însemnate toate distanțele în metri și centimetri;... și mai are și o probă din nisipul de pe plajă... Cu siguranță că încă în seara asta o să avem și numele asasinului“.

Cu toată tristetea subiectului, Elfa nu se putu opri să nu râdă încetșor.

— „Nu crezi în metoda deductivă, domnule Minter?“

— „Dacă vrei să-mi faci plăcere, zi-mi pur și simplu Super“, se rugă bătrânul polițist. „Te înșeli, seumpă domnișoară, cred în știință. In cea mai mare parte a cazurilor, ea este cu totul neglijată de către poliție și se face o mare nedreptate cu asta... Iși cumpărase pălărie la Astor's, din High Street, în Kensington. Ținea morții la pălăria ceea, deși era veche de cel puțin un an. Curios, cum ținea femeia asta la o pălărie ce nu mai era de loc la modă“.

Trecerea dela un subiect la altul fusese atât de repede, încât tânăra fată rămase înmărmurită. Co legătură putea oare să existe între povestea cu pălăria și știința.

— Ah!“ exclamă ea în cele din urmă, „vrei să vorbești de domnișoara Shaw? Și ce fel de pălărie era aceea?“

— „O pălărie mare de pai, galbenă, cu voaletă de jur împrejur; știi, o pălărie din acelea cari acoperă complet fața. A cumpărat-ă

Sâmbătă, cu puțin înainte de închiderea magazinului și nu prea-i venea bine; de altfel, vânzătoarea i-a și atras atenția asupra acestui lucru“.

Super se întoarce din nou spre bibliotecă și cercetă mai multe cărți, mulțumindu-se să le răsfoiască la repezeală.

— „Cum merge cu ouăle și cartofii?“ întrebă el dintr'odată.

— „Vrei să spui: la Edwards Square? Habar n'am! D. Bolderwood Lattimer nu mi-a mai comunicat nimic“.

— „Îți plac florile, domnișoară Leigh?“

— „Nespus de mult!“

Super își frecă bărbia.

— „Cui nu-i plac“, observă el. „Florile mă fac și pe mine mai sentimental decât orice altceva. Am un album plin de poeme inspirate de către flori. Curios cum nu s'a gândit încă nimeni până astăzi să scrie un poem asupra liliacului“.

Ea îl privi cu șiretenie.

— „Domnule Minter, faci prea multe înconjururi ca să ajungi să-mi vorbești despre florile găsite la Edwards Square. Aș scrie bucuroasă un poem asupra liliacului, dacă în general aș fi capabilă să scriu un poem. Liliacul este doar floarea mea favorită“.

— „A mea este laleaua“, murmură Super.

Elfa părăsi camera, ca să poruncească ceaiul. Când se întoarce înapoi, detectivul răsfoia din nou o carte.

— „Îți plac mult cărțile, domnule Minter?“

— „Imi plac!“ mărturisi el. Apoi ceti în dosul copertei: „J. K. L.“. „Sunt inițialele tatălui d-tale?“

— „Da: John Kenneth Leigh“.

— „Un om foarte bine“, își dădu detectivul cu părerea, dus pe gânduri. „Și cu siguranță că era un om care nu-și putea face dușmani“.

— „Nu avea nici unul“, afirmă ea. „Toată lumea îl adora“

Super mormăi în mod bizar.

— „Vezi, așa ceva nu se va putea spune nici odată de mine“..

— „Sun sigură că ești cu mult mai popular decât nu vrei s'o spui“, protestă ea, turnând ceaiul. „Oricât ai încerca, n'ai să mă poți face să cred că ești detestat“.

— „Nu sunt, dar cu timpul o să vină și asta“, asigură Super pe un ton sinistru. „Crede-mă, domnișoară Leigh, sunt pe drumul cel mai în măsură să mă facă să devin unul dintre detectivii cei mai puțin populari din toată poliția. Și asta, mai curând decât ți-o poți închipui“.

CAP. XVI.

O GUSTARE

Luându-și rămas bun dela tânăra fată, Super îi zise că se înalță la post, adică la sediul diviziei „I”. Își permitea din când în când asemenea minciuni, pe cari le considera de altfel pe deplin justificate, ba chiar necesare.

De fapt însă, adevărata lui țintă era Fregetti's. Acest local, deși la extremitatea străzii Portland, cu alte cuvinte într'unul din cartierele cele mai puțin elegante ale Londrei, nu este cu nimic mai prejos de Ritz-Carlton sau oricare alt local similar din punct de vedere al clienților săi; într'adevăr, restaurantul este considerat ca cel mai bun din Londra.

Super își alege un loc și așteaptă. În fața lui Fregetti's opreau unul după altul automobile, din cari coborau mulțime de femei frumoase însoțite de tot atâția gentilomi foarte respectabili. Sunase de-acum sfertul de oră după nouă, când în fața localului se opri o mașină din care coborâră cei doi bărbați pe cari îi aștepta Super. După ce plătiră cursa, aceștia intrară în restaurant.

Primul era Elson, în jachetă și având pe cap un joben lucios pe care-l purta dat pe spate. Era urmat de o persoană mai elegantă și cu înfățișare mult mai semeată în smokingul impecabil pe care-l purta.

Super scoase un mormăit plin de satisfacție.

— „Nu pare să te plictisești de loc, Lattimer“, spuse el către sine însuși. „Îmi pari chiar mult prea vioiu, pentru un om atât de obosit“...

Cei doi bărbați luară loc la masă. Semi-obscuritatea care domnea în sală, unde lămpițele cu abajur roșu nu luminau decât mesele pe cari erau așezate, dând astfel restaurantului o atmosferă de intimitate extra-luxoasă, plăcu enorm americanului, care ura atât înimă cât și tovărășiile prea numeroase.

— „Unde l-ai lăsat pe nebunul ăl bătrân?“ întrebă Elson.

— „Pe Super? Oh, trebuie să fie pe undeva prin Londra“, răspunse Lattimer aprinzându-și țigara pe care o scosese dintr'o tabacheră de aur.

— „Și acum, ce vrei dela mine?” întrebă Elson, întinzându-se în scaun.

— „Mai vreau încă cinci sute de lire”, răspunse foarte calm sergentul.

— „Hm! Suma asta în Dollari, nu ar fi cine știe ce; dar în lire... drăcia dracului!... Și cele o sută de lire pe cari ți le-am dat tăptămâna trecută... ce ai făcut cu ele?”

— „Cele o sută de lire pe cari mi le-ai împrumutat”, corectă cu grije Lattimer; „și pentru cari ți-am dat chitanță. Ce-am făcut cu ele?... asta nu-i treaba nimănui. Acum îmi mai trebuie încă cinci sute”.

Fața lui Elson se întunecă de mânie.

— „Crezi oare că jocul ăsta o să meargă așa la infinit?” spuse el încet, apăsând pe fiecare cuvânt. „Dacă m'aș apuca să povestesc bătrânului că...”

— „Asta n'ai s'o faci”, răspunse Lattimer foarte calm. Te-am cruțat de o mulțime de neplăceri... șio să-mi vină ocazia s'o mai fac încă... Do altfel totul stă numai în puterea mea, ca să te scot sau nu din orice încercătură; numai, bine înțeles, să nu fie vorba de vre-o crimă”.

— „De ce-mi tot vorbești într'una de crimă?” strigă Elson, după ce mai întâi ridicase din umeri.

Câțiva meseni, la o masă alăturată, întoarseră capul în spre American. Acesta scobori tonul :

— „O să-ți dau cele cinci sute de lire. Nu pentru că mi-ar fi cumva frică de dumneata, — de oarece nu poți absolut nimic contra mea, — ci pur și simplu pentrucă așa vreau. Mie nu mi-e frică de poliție...”

— „Fii bun și adu-ți aminte că există și la Saint-Paul o poliție”.

La prima încrucișare de drumuri, și-o micșorară. Chiar în armată. Ai suferit de-acum două condamnări în Statele Unite; și în ce privește acum, dacă ai fi extrădat, tot închisoarea te așteaptă. Dacă lăsăm asta la o parte”, încheie sergentul surâzând, „e devărat că nu pot nimica în contra dumitale”.

— „Santagistule...” murmură Elson printre dinți.

— „Imbecilule”, răspunse Lattimer. re părea foarte bine dispus. „Ascultă la mine, Elson, sau Alstein, sau cum dracu mai vrei să-ți spui;... sunt în putere să-ți fac niște servicii neprețuite, și-mi vine să cred că n'o să lipsească ocazia. Trebuie să ții seama de un lucru și anume că nu contează atât ceace știu eu despre dumneata cât ceace se petrece în creierul lui Super”.

— „Știe ceva în chestia cu Saint-Paul?”

— „Puțin îmi pasă”, răspunse nepăsător sergentul. „Chestiunile astea nu ar fi de ajuns ca să-ți provoace extrădarea...”

— „Cum?” exclamă foarte mirat milionarul. „Dar, parcă nu sunt nici două minute de când îmi spuneai că...”

— „De data asta îți spun chiar adevărul. Atâta timp cât rămâi în Anglia, nu ți se poate întâmpla nimic. De geaba îmi faci așa o mutră urâtă; abia astăzi am aflat asta”. Plecându-se peste masă, continuă pe șoptite: „Ascultă, Elson. O să fie haiu mare în chestia Hannah Shaw. Super m’a trimis la Cambridge ca să-ți verifice alibiul. I-am povestit că am dat de garajul unde-ți adăpostiseși mașina; cât despre garaj, îți dai seama că era imposibil să-l găsească. Spune-mi drept, n’ai fost la Cambridge”.

Elson, foarte prost dispus, făcu o mișcare.

— „De unde dracu să știu unde am fost? Nu ți-am spus odată că eram completamente beat? Mi se pare că am fost pe undeva pe lângă o universitate. Atâta tot”.

Privirea pătrunzătoare a lui Lattimer nu părăsea de loc pe tovarăș.

— „Haide, Elson”, stărui el; „spune tot ce ai de spus”!

Cellalt dădu din cap.

— „N’am nimica de spus”, mormăi el. „Ce te-a apucat? Din moment ce știi totul, ca ce mă mai întrebi?”

— „Cine a omorât pe Hannah Shaw?”

Văzând că n’are să mai poată scoate nici un cuvânt dela American, îi spuse:

— „Mai comandă o sticlă și hai să vorbim de altele”.

Când se înapoie Elson la Brow Hill, era trecut de miezul nopții. Beat într’un hal fără de hal, nu izbuti decât după efortări uriașe să deschidă ușa dela intrare. Urcă scara, lovindu-se când de zid când de paramelăc. În cele din urmă, reușind după multă efort să găsească divanul cel mare din salon, căzu pe el ca un bușean și adormi pe loc. Mai târziu, unul din colțurile gulerului tare care-i purta, îl readuse la o stare de semi-conștiență. Pe jumătate trezit, se ridică în capul oaselor. Încercă să se dea jos; dar capul i se învârtea, și picioarele-i erau atât de șubrede încât abia dacă puteau susține greutatea corpului său.

Încă adormit, încercă de câteva ori să-și scoată gulerul, dar renunțând după efortări zadarnice, și-l smulse jos. Stinse apoi lumina electrică; gândea că lumina l’ar împiedica să doarmă. Lumina strălucitoare a lămpilor, îi urmă o licărire palidă și fantomatică ce venea din grădină și care-i redădu într-o câtva mai multă luciditate. Se înapoie la divan, își pregăti un brandy cu sifon pe care-l sorbi dintr’o înghițitură și, aproape imediat, adormi din nou.

Când se trezi era aproape ziua. Îi era grozav de cald. Deschise o fereastră și, aplecat în afară, aspiră cu putere aerul curat și răcoros al dimineții. Atunci zări pe cineva care, aproape sub fereastră la care se găsea el, străbătea grădina și, aplecându-se din când în când, culegea câte o floare pe care-și pusese ochii. În felul acesta, își făcuse de-acum un buchet destul de mare

— „He !!! Tu, îl de colo !“ strigă Elson. „Ce dracu totrobăiești prin grădină ?“

Streinul, care nu dăduse nici un răspuns, o porni în goană și dispăru.

— „Stai, că pun eu mâna pe tine !“ urlă Elson ca scos din fire.

Dar atunci, din păduricea învecinată, unde se furișase omul cel cu buchetul, se auziră răsunând cuvintele unui cântec :

Regele Maur pe calu-i alcargă
Prin mândra cetate a Grenadei..
Ay de mi Alhama !...

Elson, pâlind dintr'odată, rămaso nemișcat. Măinile-i erau cris-pate pe marginea ferestrei și ochi-i rătăciți, înspăimântați, priveau țintă spre fundul grădinei.

— „...Ay de mi Alhama“...

Refrenul se pierdea în depărtare, dar Elson nu-l mai auzea. Zdreanță tremurândă, prăbușit la pământ, bălbăia blesteme și rugăciuni, se cutremura de groază, de oarece auzise vocea unui mort.

Era totuși cineva, în umbra casei, pe care acest cântec păruse, din contra, că-l reînsufletește.

Super, căci el era, alergă ca un glonte la șosea și sări pe motocicletă, ale cărei explozii, asemenea unor bubuituri de tun, treziră curând ecourile adormite ale câmpiei înconjurătoare.

Vagabondul, văzându-se urmărit, străbătu alergând un câmp și se infundă într-o pădurice deasă. Buchetul îl ținea mereu în mână. Cum detectivul se apropia din ce în ce de el, se strădui să alerge în zig-zag, sări peste un șanț larg și o porni peste câmpie. Nu știa că aceasta era străbătută de un drum de căruțe, și o află mult prea târziu; adică în momentul când Super, sărind de pe motocicletă, îl apucă de mijloc și-l trânti în iarbă.

— „Fii liniștit, amice !“ îl sfătui polițistul.

Vagabondul privi la el cu un surâs curios.

— „Mi e teamă că y'am provocat multă bătaie de cap“, murmură el încetișor.

Felul lui de a vorbi, precum și accentul, erau ale unui american cult; și Super nu era de loc mirat de acest lucru.

— „Nici un fel de bătaie de cap“, răspunse el vesel. „Te poți ține pe picioare ?“

Vagabondul se ridică cu chiu cu vai; picioarele-i tremurau.

— „Cred că ai face bine să mă urmezi până la postul de po-liție și să iei ceva în gură“, își dădu Super cu părerea, și cellalt îl ascultă fără codire.

Cum mergeau încetișor în direcția orașului, detectivul expuse cu multă vervă satisfacția-i interioară:

— „Nu mai departe decât acum vre-o săptămână, probabil că te-aș fi bătut; o mărturisesc sincer. Credeam că ești un tip ordinar“.

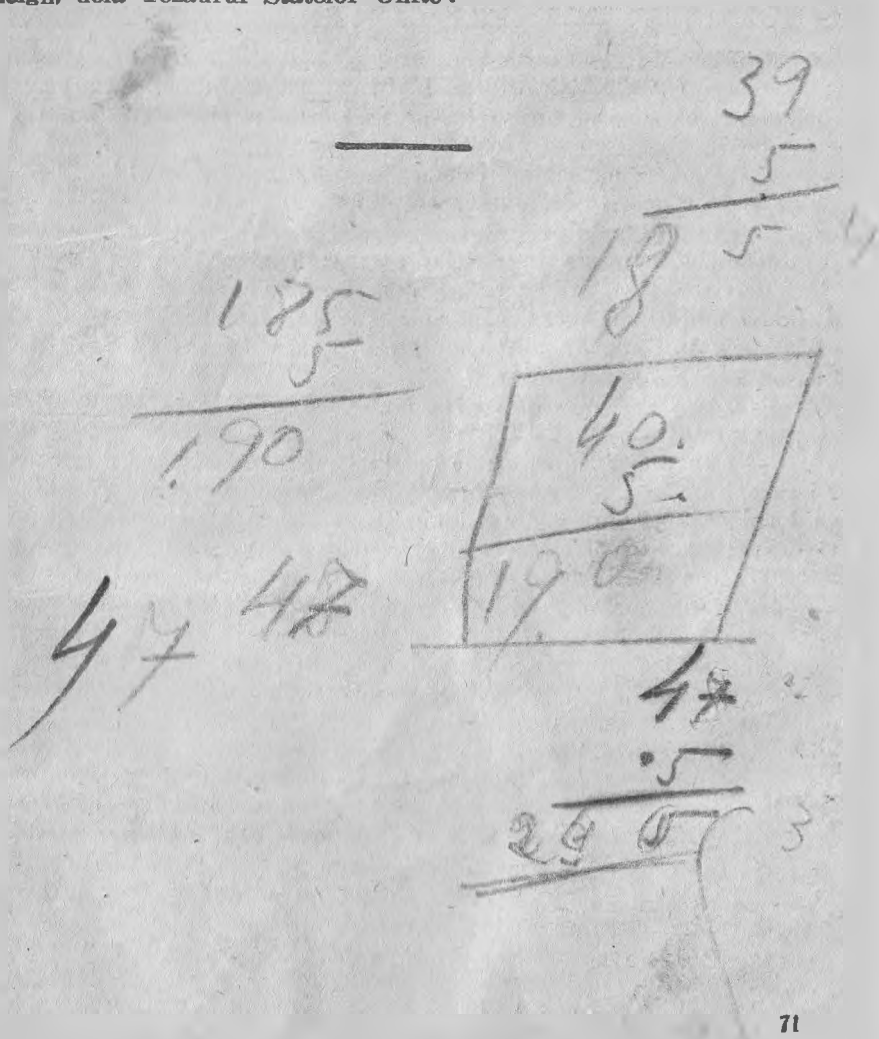
— „Nu sunt de loc un tip ordinar“, răspunse vagabondul, foarte simplu.

— „Sunt convins de asta“, spuse Super. „Foarte exact, domnule! M'am ocupat foarte mult de dumneata. Am formulat sumedenie de teorii cu privire la persoana dumitale; și acum sunt absolut sigur că știu cine ești. Îți cunosc chiar și numele“.

Vagabondul surâse.

— „Am atâtea nume...“ spuse el, „că aș vrea să știu și eu care este cel adevăratul“.

— „Ei bine, am să ți-l spun eu“, în răspunse Super. „În numele logicei, a teoriilor și deducțiilor mele, îți declar că ești John Kenneth Leigh, dela Tezaurul Statelor Unite!“

CAP. XVII.

UN ATENTAT

Gordon Cardew puse compasul pe masă, își scoase ochelarii și, cu gura căscată, își privi musafirul. Super, după ce produsese înmărmurirea dorită, nu vroi să-l mai lase pe bătrânul notar în nedumerire.

— „Dar... după câte auzisem, par'că reieșia că tatăl acestei copile a fost ucis în timpul războiului ?“

— „Trăiește“, repetă detectivul. „Se află actualmente într-o clinică, unde primește îngrijirile necesare“.

Privirea lui Cardew trecea dela Super la hârtiile ce stau întinse pe masa-i de lucru, cași cum s'ar fi întrebat dacă nouțateea aflată era într'adevăr atât de extraordinară încât să justifice o întrerupere a ocupațiunilor.

— „Asta mă bucură foarte mult“, spuse el în cele din urmă, „foarte mult“.

— „Nu mai încape nici o îndoială“, urmă Super, „că el este acela pe care l-am auzit cântând în noaptea crimei. Bănuisem că trebuia să locuiască printr'una din văgăunile de pe râpa dela malul mării, și că urca acolo cu ajutorul unei scări pe care, în urmă, o trăgea după el. Această ipoteză, confirmată prin însăși spusele sale...“

— „Vagabondul ?“ exclamă Cardew. „Nu cumva acela care se afla în grădină, atunci când luaserăm masa cu toții la olaltă ?“

Super făcu din cap un semn de confirmare.

— „Se poate ? Tatăl domnișoarei Leigh... un vagabond ? E de necrezut !“

Această idee părea că-l afectează enorm.

— „Da, da“, spuse detectivul, „un vagabond. Și se comporta, de altfel, exact ca un asemenea individ, dând târcoale încoace și'ncolo șterpelind când una când alta. Cu toată starea lui, pare să-și reamintească locul unde a trăit și se teme, în concepția lui primitivă a lucrurilor și faptelor, ca fiica lui să nu sufere de foame. Acesta este motivul pentru care fură ouă, cartofi, și le depune la ușa casei unde locuia pe vremuri împreună cu Elfa. Ba câte odată, și aducea chiar și flori“.

— „Așa dar... este anormal ?” întrebă Cardew.

— „Este... și nu este”, fu răspunsul foarte curios al polițistului. „Medicii sunt de părere că a suferit o fractură a bazei craniului și că o fărâmă de os apasă asupra creierului. Pe țeastă se vede o cicatrice de zece centimetri. Mai mult ca sigur a primit o lovitură de ciomag sau chiar de seure”.

Dus pe gânduri, Cardew privea în spre tavan.

— „Poate... vre-o schișă de obuz”, își dădu el cu părerea. „Am auzit vorbindu-se de multe cazuri asemănătoare”.

— „Îl cunoști oare pe sergentul meu ?” îl întrebă dintr'odată Super fără nici o legătură, așa cum îi era obiceiul.

— „Pe Lattimer ? Da. A fost de mai multe ori pe aci”, răspunse Cardew foarte mirat.

— „Nu l-ai găsit cumva puțintel cam prea... intim ?”

Înainte să răspundă, Cardew se codi.

— „Nu... și în orice caz, mă întreb dacă ar fi gentil din parte-mi să vorbesc în această privință cu superiorul lui, dar...”

— „Dar ?”

— „Ei bine... într'una din zile, mi-a dat a înțelege că ar dori să-i împrumut niște bani”.

— „Și... i-ai împrumutat ?”

— „Nu. Nu știam ce să fac, și eram foarte încurcat din cauza asta. Nu te aștepți la asemenea cereri din partea unui ofițer de poliție”.

Urmă un răstimp de tăcere.

— „Și... unde este acum vagabondul ?” întrebă Cardew.

— „D-l John-Kenneth Leigh, dela Serviciul Tezaurului Statelor Unite”, accentuă detectivul, „se află, în momentul de față, într'o clinică”.

— „Și fiică-sa ?”

— „Domnișoara Elfa Henrietta Leigh este lângă tatăl său și încearcă să-i redeștepte memoria. El însă, nu face toată ziua altceva decât să cânte într'una acel cântec curios în care este vorba de un rege Maur care-și prezintă caii săi la Alhambra... sau cam așa ceva. Este, fără îndoială, cântecul său favorit și, într'o zi când făcusem o vizită fiicei sale, am văzut notele acestui cântec pe pian. Mai erau acolo și o mulțime de cărți despre Spania și... asta a fost origina deducțiilor mele. Iar acum, domnule Cardew, am onoarea să te salut !”

•

Super merse apoi la sanatoriul din Weymouth, unde era internat Leigh.

— „Doarme acuma”, îi spuse Elfa.

În numai câteva zile, tânăra fată se schimbase cu totul. Obrajii-i deveniseră mai trandafirii și ochii-i străluciau puternic.

— „Te-a recunoscut ?” întrebă Super.

Ea dădu dn cap.

— „Încă nu. Dar sunt atât de fericită... să-l regăsese după șase ani, nu este oare ceva minunat, Super ?”

— „Eu l-am dibuit”, spuse în glumă detectivul.

Ea luă în mânuțele-i trandafirii, palma lui cea mare, și o strânse cu multă afecțiune.

— „Știu...” răspunse ea cu voce dulce și infocată. „Nimeni altul decât dumneata n’ar fi avut ideia să stabilească vre-o legătură între cântec și tăticu. Ceeace este curios, e că l-am auzit și eu în noaptea când treceam pe lângă malul mării. Mi se părea însă că visez”.

— „Nu știai nimic de existența unui vagabond care cântă niște cântece spaniolești ?”

Ea dădu din nou din cap.

— „Nu”, spuse ea. „Dac’aș fi știut așa ceva, m’aș fi gândit imediat la tăticu, deși îl ordeam mort. Ceeace nu pot înțelege, este de ce nu s’a dat pe față. De ce se ascunde el de mai bine de șase ani?”

Intr’un zâmbet firoa, amenințător, Super își arătă dinții.

— „Asta este întrebarea care mi-o pun și eu de multă vreme”, răspunse el. „Și am stabilit de-acum o sumedenie de teorii în această privință”.

*

La oarecare depărtare de clinică, era locuința celebrului chirurg căruia Super, pe răspundere proprie, îi ceruse examinarea lui Leigh. Avu deosebitul noroc să-l găsească acasă. Marele practician se arătă foarte optimist.

— „Când credeți să-l puteți opera ?” îl întreabă detectivul.

— „Pentru moment n’aș putea preciza. Bolnavul nostru nu este încă în stare să suporte o operație atât de dificilă. Trebuie, în primul rând, să căutăm a-i da noi puteri”.

— „Faceți, domnule Doctor, așa ca să fie cât mai curând posibil; în așa fel ca afacerea să nu fie lăsată pentru sesiunea de Octombrie. Trebuie s’o trecem neapărat în Iunie. În felul acesta, vinovații vor putea fi spânzurați cel mai târziu în Iulie. Nu mi-a plăcut nici odată să plec în vacanță atâta timp cât omul meu nu este mort”.

El lăsă pe chirurg foarte intrigat și întrebându-se dacă nu avusese cumva de-aface cu un om beat.

După aceasta se îndreptă spre comisariatul din Marybone Lane. Mai avea de dat încă anumite instrucțiuni secretarului de acolo.

— „Este neapărată nevoie ca unul din oamenii dumneavoastră să supravegheze în timpul zilei numărul 59 din strada Weymouth, iar altul în timpul nopții”; explică el. „În casa aceea se află un membru al ambasadei Statelor Unite, un anume Leigh, lată și

lista persoanelor cari în nici un caz nu trebuie să fie admise să-l vadă“.

Depuse pe birou o foaie de hârtie.

— „Am atras atenția directoarei clinice că, sub nici un motiv, pacientul nu are voie să mănânce orice ar fi care nu vine din bucătăria lor. Cât despre oamenii dumitale, vor avea de asemenea grijă ca nimeni, dar absolut nimeni, să nu intre în casă după ce se lasă noaptea“.

Super își luă ziua bună dela secretar și se urcă pe motocicletă lui, care între timp fusese obiectul unei minunări extreme din partea tinerilor polițiști. Cu ajutorul acestei mașini faimoase, care băgă încă odată spaima în mijlocul populației, se înapoia la cartierul său general.

Lattimer îl încunostiință de rezultatul investigațiilor sale la Pawsey.

— „Am urmat pe o întindere de șase kilometri drumul care înconjoară Pawsey în spre sud. Într'adevăr, o mașină nu ar fi putut să treacă pe acolo. Este mult prea strimt pe alocuri, cu povârnișuri de o parte și alta. Mai mult decât atât, în două locuri este întrerupt prin niște bariere foarte dese. Așa cum ați bănuț-o, drumul dă în șoseaua spre Londra, la Lewes“.

— „Așa cum am știut-o“, îl îndreptă Super. „Prin urmare, o mașină nu ar fi putut trece pe acolo ? Cu atât mai bine, cu atât mai bine“...

— „Dar... credeam din contra că sperați“...

— „Cu atât mai bine, cu atât mai bine“... fu tot ceeace răspunse detectivul. Și, cum Lattimer vroia să se retragă, spuse: „După câte mi s'a spus, îi merge mai bine lui Elson“.

— „Dar nici habar n'aveam că-i suferind“, spuse Lattimer pe un ton indiferent.

Locuința lui Super, era o vilă mititică, alături de postul polițienesc. Era compusă dintr'o grădină microscopică și dintr'un parter format din două camere de culcare și un salon. În spatele vilei era un câmp minuscule, unde trăiau câteva găini Orpington, superbe, cu penele aurii. Aceste păsări, cu caracter aventuros, nu cunoșteau nici un fel de hotare ; se hrăneau în detrimentul vecinilor, și nu se înapoiau acasă decât ca să doarmă. Prestigiul exercitat însă de către personalitatea superintendentului Minter era totuși atât de mare, încât prea puțini erau acei proprietari cari îndrăzneau să se plângă de incursiunile găinilor la ei. La din contră, existau mulțime de po-managii de cu totul altă speță, cari nu respectau nici pe Super și nici găinile sale. Formele lor oacheșe și mlădioase ieșiau pe'nserate de după dealuri și urcau violente în spre curtea de pasări. Descoperind drumul pe care vulpile îl luau în timpul expedițiilor lor nocturne. Super făcuse el singur un fel de tun mititel cu arc; foarte

rudimentar, e adevărat, dar care-l mulțumia pe deplin. De îndată ce hoțul de animal trăgea de momeală, aceasta dădea drumul unui ac ce punea în mișcare sistemul de descărcare. Încercătura de alice pornea drept, în direcția momelii, cu alte cuvinte în aceea a hoțului.

Era de-acum noapte, când Super se îndreptă spre hangarul unde-și ținea motocicletă, cu intenția de a-i curăța carburatorul.

Cu toată vederea-i excelentă, avea obiceiul să se călăuzească până la hangar urmând cu mâna un fir electric, flexibil, care se afla întins la doi metri deasupra pământului și care ducea curentul din casă până la garaj.

Ridicând mâna ca să se apuce de el, se plecă la pământ, gândind că firul căzuse poate pe jos. Într'adevăr, îl găsi imediat. Un fir electric, căzut pe jos, asta nu prezintă în sine nimic extraordinar...

Detectivul reintră totuși în vilă, ducând cu sine capătul rupt al firului, și-l examină la lumina lămpii. Firul fusese tăiat; urma cleștelui era foarte clară.

— „Interesant!“... murmură încet Super.

Ceeace era sigur, era că aceasta nu putea fi opera unui glumeț. Nu se glumea de loc cu Super.

Merse în camera de culcare și luă de acolo un revolver Colt, model mare, precum și o lampă de buzunar. După aceea ieși din casă și, tăcut, merse cu pași ușori în spre garaj. În tăcerea nopții nu se auzea nici un sgomot, afară doar, din timp în timp, cloncănitul îndepărtat și somnoros al vre-unei găini.

Încetșor, cu multă băgare de seamă, puse mâna pe clanță și o apăsă. Deschise apoi bruse ușa, având grijă să se adăpostească în dosul ei. Imediat avu loc o detunătură asurzitoare urmată de un sgomot de geamuri sparte. După ce se răspândi fumul, Super pătrunse în hangar și zări acolo, pe jos, tunul său cel mititel, având țeava îndreptată în spre ușă. În orice caz, nu el fusese acela care-l aranjase astfel; precum nici nu legase detectorul de ușă cu ajutorul unei frânghii. Ultima dată când văzuse tunul, era la vre-o sută de metri departe de vilă, între două mărarcișuri, unde-l așezase el însuși.

Cineva îl strigă pe nume. Străbătu curtea și deschise poarta. Era Lattimer.

— „Ce 'nseamnă asta?“ spuse mirat detectivul. „Te credeam de-acum în pat“.

— „Am auzit o explozie; ce s'a 'ntâmplat? Era prea de aproape ca să vină dela tunuleț“.

Lattimer părea foarte agitat.

— „Intră“, îi spuse Super. „Iată o ocazie excelentă, pentru un detectiv de școală nouă, ca să studieze la fața locului relațiile dintre cauză și efect“.

— „Nu s'a 'ntâmplat nimic rău?“ întrebă Lattimer, fără să-și poată reveni în fire.

— „Trei geamuri sparte și douăzeci și cinci de găini de rasă deșteptate la o oră nepotrivită. Asta-i totul“.

Un nor de fum mai plina încă în spatele casei, plin de mirosul aeru, dar de loc neplăcut, al prafului de pușcă. Lattimer îi urmă pe șef în garaj.

— „De ce ai băgat tunul aici?“ întrebă el.

Super făcu o mutră nerăbdătoare.

— „Iac'asa“, spuse el pe un ton sarcastic. „Am încercat să mă sinucid. Mi-a venit așa, subit, o idee“.

În timpul acesta, examina gura încă fumegândă a tunului.

— „Extraordinar, ce îndrăzneală!“ își dădu el cu părerea. „Ista zic și eu că nu doarme prea mult“.

— „Cine?“ întrebă repede Lattimer.

— „Tipul care a avut amabilitatea să organizeze toată treaba asta. Cu siguranță că trăiește acum niște momente cu adevărat îngrozitoare. Știa că, înainte de a pătrunde în hangar, voi aprinde lumina electrică; prevăzuse așa dar că voi putea zări prin geam tunul la timp și, în consecință, a tăiat firul. E tare nostim acest Big-Foot. Dar... ascultă Lattimer: cum se face că nu dormi încă?“ insistă detectivul.

— „Mi-a fost imposibil. Mă plimbam, fumând, pe drum; când de-odată auzii detunătura. Hotărât, șefule, afacerea asta mă face nespuns de nervos“.

— „Ești mult prea sensibil“, îi răspunse Super.

Se înapoie spre vilă urmat de sergent.

— „Mergi de te culcă, băiete. Ai să-ți pierzi culorile din obraji!“

Așteptă până ce Lattimer intrase în locuința lui și se înapoie în spatele casei. Cu lampa în mână, cercetă timp îndelungat pământul. Erau vreo douăsprezece locuri pe unde rău-făcătorul ar fi putut pătrunde; nu se zăria însă nici o urmă care să-i fi arătat trecerea. Pământul era uscat, îndesat și tare.

*

În după amiaza zilei următoare, Super, însoțit de către sergentul său, luau ccaicul la Jim Ferraby, când se anunță Gordon, Cardew.

— „În sfârșit, mi-am pus teoria la pulet“, declară el „și cred că dețin în sfârșit, cheia misterului. Așa dar, voi începe“.

Super scoase mai întâi un mormăit ciudat; apoi, adresându-se către Lattimer, îi spuse:

— „Fii cât se poate de atent, fiule. Un ofițer de poliție, tânăr, nu învață nici odată prea multe. Și când îți surâde norocul să poți asculta expunerea teoriilor unui om cum este d. Cardew, trebuie să profiți de ocazie. Din asta se poate să înveți foarte multe, sau... poate nimic; nu se poate ști. Șezi jos, așa dar, și ascultă!“

— „După mărturisirea dumneavoastră“, începu bătrânul notar,

„erați toți trei, domnilor, ascunși în marginea șoselei când sosi biata Hannah. Ea se opri în față la Beach-Cottage și pătrunse înăuntru; dar zidul înconjurător v'a împiedicat să vedeți ieșirea ei din mașină“.

— „Perfect adevărat“, admise Super; după aceea, murmură: „Iată o deducție de care poți fi mândru“.

— „Bun. Așa dar, părerea mea este că tot așa n'ați putut zări ieșind din Ford nici pe bărbatul care, fără știrea guvernantei mele, înase loc înăuntru. Se urcase acolo după ea și se ascunsese, ghemuit în partea din dos a automobilului. De îndată ce Hannah deschisese ușa vilei, sări asupra ei, o îmbrânci în vestibul înăbușindu-i strigătele, o trase în bucătărie, unde nu vom putea ști nici odată ce s'a petrecut. Imbrăcă după aceea mantia și pălăria victimei, ieși din casă, o închise și zăvori ușa. Urcă apoi în mașină, luă drumul spre mare, până sus pe râpă, își desbrăcă pălăria și mantila și o porni pe jos spre locul unde-și lăsase mașina lui; bine înțeles, o mașină mică. Atâta tot“.

Detectivul, mirat la eulme, privi țință spre bătrânul om al legii. Incetșor, se ridică delă locul său.

— „Este una din teoriile cele mai remarcabile ce mi-a fost dat să aud până astăzi“, spuse el în cele din urmă; și Jim înțelese că detectivul nu glumea de loc. „Mii de draci“, continuă polițistul, „domnule Cardew, ai perfectă dreptate“.

— „Mulțumesc“, spuse acesta foarte simplu.

În timp ce Jim îi ducea în mașina lui spre postul de poliție, Super nu pronunță un singur cuvânt. Abia când sosiră, spuse:

— „Retrag tot ceeace m'am exprimat despre Cardew... Dacă nu totul, dar multe din ele. Nu-i de loc prost omul ăsta. Și mai ales, mi-a dat multă încredere în mine însu-mi, dovedindu-mi că eram mult mai inteligent decât el“.

— „Cum așa? întrebă Jim, foarte mirat.

— „El n'a găsit nimica referitor la Beg-Foot. Sau, eu știu cine este Big-Foot. Aș putea foarte bine să vă prezint lui, oricând aș vroi“.

— „Asasinul ??“

— „El însuși“.

— „Îl cunoștea oare și Hannah?“

— „Nu, domnule. Ea era de-acum moartă, înainte să vină el“.

— „Dar, Super, spuneai doară că a fost omorâtă de el!“

— „Perfect adevărat, fiule!“

CAP. XVIII.

O PLACINTA CU CIRESI

Privilegiul de care singur Super se bucura, fu extins și asupra lui Jim; i se permise acestuia s'o vadă pe Elfa și să se intereseze la ea de starea sănătății tatălui ei.

— „Ii este bine“, răspunse ea, „atât de bine cât poate să-i fie în momentul de față. Ambasada americană se ocupă de noi cu cea mai mare bunăvoință și, până la noul ordin, îmi face o pensie de așa natură ca să nu mai fiu nevoită să-mi reiau lucrul la Cardew“.

— „L'ai mai revăzut?“

— „Nu, dar mi-a telefonat astăzi de dimineată. Era foarte drăguț, deși nu l'am putut înțelege prea bine ce vrea. Am impresia că este atât de absorbit de problema morții domnișoarei Shaw, încât aceasta îl împiedică cu totul să se ocupe de mine. El totuși un om foarte de ispravă“.

— „Cine... Cardew?“ și Jim surâse. „Cunosc pe cineva care nu este de loc de părerea dumitale“.

— „Super? dar e dela sine înțeles. Cum vrei oare ca Super să fie de aceeași părere cu indiferent oricine ar fi! Și el este un om foarte de ispravă, dar vei admite că are un cap de fer“.

În acest moment se auzi soneria telefonului și tânăra fată desprinsă receptorul. Cum auzi despre ce este vorba, încrunță din sprincene.

— „Nu“, spuse ea imediat, „n'am trimis nimic.. Da, sunt absolut sigură. Nu i-o dați. Sosese și eu îndată“.

Puse receptorul la loc și pe față i se răspândi o expresie de frică.

— „Nu înțeleg“, spuse ea. „Directoarea clinicei mă întreaba dacă am trimis o plăcintă cu ciresi pentru tatăl meu. Eu n'am trimis nimica. A fost adusă de către un comisionar, împreună cu câteva rânduri din partea mea“.

— „Curios, foarte curios!“ observă Jim. Și, în timp ce tânăra fată se duse să se îmbrace, îi veni ideia să-l cheme pe Super la telefon. Din fericire, acesta era la post.

— „Spune-le“, recomandă detectivul, „să-mi păstreze plăcinta“.

După ce o conduce pe domnișoara Leigh la clinică, mă aștepti în stradă. Dacă observi vreun tânăr care se interesează în mod special de prezența dumatăle în fața clinicei, ajunge să-i spui că mă aștepti pe mine”.

În felul acesta, Jim află că localul clinicei era supravegheat.

Când ajunseră acolo, directoarea îi introduse în birou, le arată prăjitura suspectă precum și cele câteva rânduri cari fuseseră aduse în acelaș timp.

— „Ista nu e scrisul meu”, spuse Elfa. Cine oare a putut să trimită plăcinta?”

— „Fără îndoială că vre-un prieten care o fi vrut să-ți facă o surpriză”, opina Jim, dar Elfa înțelesese prea bine ce se petrecea.

— „Trebuie să vină și Super?” întrebă ea.

— „Da, în câteva minute”.

Conform instrucțiunilor primite dela detectiv, Ferraby se duse să-l aștepte afară în stradă. Nici nu apucase bine să facă vre-o câți-va pași, că se și pomeni cu unul care trecu drumul la el și-i ceru, fără multă vorbă, să se legitimeze. Îi cercetă actele timp îndelungat, de carece polițiștii sunt în genere foarte scepici, când deodată se auzi un zgomot infernal de mitralieră care precedă apariția lui Super călare pe faimoasa-i motocicletă.

— „Am mers cu șaptezeci și cinci prin Barnes Common!” anunță el victorios cu un zâmbet deschis și nelegal. „Polițistul dela întretărirea liniilor de tramvai ar fi avut mare poftă să mă aresteze. Dar ți-ai găsit! Cred că i-ar fi fost mult mai ușor să pună mâna pe o rază de lumină”.

Sprijinindu-și mașina de marginea trotuarului, continuă:

— „Hai, vino cu mine, Ferraby”.

Pătrunseră în clinică și prăjitura fu adusă imediat detectivului spre examinare.

— „Pare minunată”, își dădu el cu părerea. „Dacă nu ai nimic împotrivă, domnișoară, am s'o iau cu mine. Poate că știi, din întâmplare, de unde venea comisionarul?”

— „Mi-a spus că dela Trafalgar Square”, răspunse directoarea.

Depuseră plăcinta la comisariatul cel mai apropiat, unde Super dădu instrucțiuni să fie trimisă Laboratorului Public, în cutie pe etluită, spre examinare.

— „Regret foarte mult că nu știu unde să-l găsească acum pe Lattimer”, spuse detectivul. „El este adevăratul tip pe care aș fi vrut să-l pun pe urma comisionarului, care trebuie să fie un fel de vagabond plătit de către trimițător. Lattimer posedă un fel de afinitate specială cu toți cei cărora nu le place să lucreze”.

Super tăcu dintr'odată, părând foarte absorbit.

— „Domnule Ferraby”, spuse el după câteva minute de tăcere, „nu știu de ce mi-a venit poftă, așa, deodată, să mă innapoez

la postul meu într-o mașină confortabilă. Nu îndrăznesc oare prea mult, dacă ți-aș cere să mă conduci în mașina dumatăle?"

— „Cu cea mai mare plăcere. Mașina mea este garată foarte aproape de aci. Așteaptă numai câteva minute“.

Chiar așa se și făcu. Cât despre motocicletă detectivului, o așezară înapoia scaunelor din față.

— „Curios cum ne mai vin și ideile astea. În deobște, totul se petrece numai noaptea. Astfel, noaptea trecută mi-a venit una, care m'a bucurat grozav“.

De altfel, polițistul refuză categoric să împărtășească aceasta bucurie cu tânărul procuror.

Parcursul fu cât se poate de repede și lipsit de orice fel de incidente.

— „Intră“, îi zise Super. „Nu am intenția să te rețin prea mult, dar s'ar putea să fie ceva nou“.

Intrădevăr, noulăți nu lipseau. Sergentul de serviciu raportă că primise vizita unui motociclist.

— „Declarase că s'au tras asupra lui două focuri de armă, cam la vre-o mie și cinci sute de metri distanță de vilă în direcția Londrei“.

Super răsufă vesel și ușurat.

— „Sper că nu l'or fi nimerit, aud ? Aș fi parlat pe ori și ce. Probabil că era o mașină care nu lua mai mult de patruzeci pe oră; și asta i-a indus în eroare. Eu, pe mașina mea voinică, la optzeci pe oră, cu siguranță că aș fi intrat la apă“.

— „Dumneata ?“ întrebă Jim foarte mlrat. „An tras... credeau că trag asupra dumatăle ?“

— „Poți foarte liniștit să pariezi că da“, răspunse calm Super.

Acum înțelegea Ferraby, de ce vroise detectivul să facă drumul de înapoiere cu mașina; atentatul din noaptea precedentă îl pusese în gardă. Era mai mult ca sigur că zgomotul infernal al motocicletei sale, i-ar fi semnalat prezența cu mult înaintea de ivirea lui pe șosea. (Se află mai târziu, că motociclistul care fusese atacat avea și el o mașină tot atât de zgomotoasă).

— „De acum încolo“, declară Super plin de filozofie, „mă aștept la orice. Ar face însă bine să se cam grăbească“.

Exact în acelaș moment, un om așezat pe marginea șoselei, între două tufe de mărăcini, având în mână un revolver de model mare, se mira nespus că nu-l vede pe Super revenind, și-și pierdea răbdarea...

CAP. XIX

Sergentul Lattimer aștepta până ce se lăsă noaptea, apoi o porni spre Hill Brow. Nu intră pe poarta cea mare, ci înconjură grădina și se opri în fața unei porțițe joase din zidul împrejmuit și prin care pătrundea de obicei în vila somptuoasă a lui Elson. De data aceasta Americanul nu era de față ca să-l aștepte; dar nici Lattimer nu avea nevoie de el. Cu mare băgare de seamă deschise poarta cu ajutorul unei cheițe pe care o scoase din buzunar, pătrunse tăcut în grădină și o închise apoi la loc. După o scurtă recunoaștere merse, fără cel mai mic zgomot, spre ușa de intrare în casă. Ajuns aici, nu sună și nici nu bătu; ci luă din buzunar o hârtie care lăra îndoială că era unsă cu elei pe dos, de oarece o aplică pe partea de sus a ușii unde se lipi numai decât. După aceea se înapoia, ajunse în dosul vilei și bătu încetșor cu degetul într'unul din geamuri. Cum acest semnal nu dăduse nici un rezultat, îl reînnoi cu ceva mai multă putere. Puțin după aceea auzi un scârțâit ușor, asemenea celui pe care-l face un scaun când îl părăsești și imediat apără la fereastră figura înspăimântată a Americanului; privirea lui căuta să răsbata întunericul.

— „Dumneata ești ?” întrebă Elson, morocănos.

— „Da”, fu singurul răspuns al sergentului; „și ai face bine să-ți vâri revolverul la loc în buzunar. Nu-ți vrea nimeni aici un rău”.

Lattimer intră, închise perdelele și, tolănindu-se pe un scaun, trase în spre el cutia cu țigări.

— „Super s'a dus la Londra”, spuse el.

— „Dar... poate să se ducă și la dracu”, mormăi cellalt supărat.

Se vedea cât de colo că băuse ceva cam prea mult. Cine nu-l mai văzuse de o săptămână, nu l'ar fi recunoscut. Măinile-i tremurau fără încetare și fălcile i se încheștau convulsiv.

— „Sunt prea puține locuri acolo unde Super nu s'ar duce dacă ar bănuî măcar că poate găsi acolo pe cel pe care-l caută”.

— „Ar face mai bine”, tipă cellalt, „dacă ar fi ceva mai atent la...”

— „Nu-i nevoie să zbieri așa“, spuse sergentul tacticos ridicând mâna cu un aer plictisit.

— „Dar.. mie nu poate să-mi facă nimic!“

— „Se poate ca părerea lui să fie cu totul alta“, spuse Lattimer, mușcând nervos sfărcul țigării sale. „Nu poți ști nici odată la ce se gândește omul ăsta. Azi de dimineată am ajuns să mă întreb dacă nu cumva mă bănuiește și pe mine. Mi-a ținut ditai logos asupra avantajilor pe care un rău-făcător le are dacă-și vinde complicități.“

Elson își umezi buzele cu limba

— „Nu știu ce legătură ar putea să aibe cele ce-mi spui, cu unul sau altul din noi doi“, pronunță el, gânditor.

— „Să nu ne apucăm să facem personalități“, adăogă tenevos sergentul. „O să trag o dușcă de whisky; cu ocazia asta o să-ți ră-mână ție mai puțin. Ai făcut un foc de bucurie în seara asta?“

— „Eu ???.. Nu știu ce vrei să spui!“..

— „Am zărit iesind valuri de fum din coșul vilei. Și.. este cam prea cald afară ca să trebuiască aprins focul“..

Elson rămase câțva timp dus pe gânduri, fără ră răspundă.

— „M'am lepădat de niște vechituri netrebuincioase“, explică el în cele din urmă.

Timp de câteva minute fumară în tăcere, apoi Lattimer constată :

— „Ai fost azi de dimineată la Londra !?“

Cellalt îl privi, bănuitor.

— „Da, suft scărbit de Hill Brow“, spuse el. „M'am dus sa respir puțin aer curat la Londra. Ce rău vezi în asta ?“

— „Ce fel de cabină ți s'a dat ?“

Americanul tresări.

— „C. P. R. este o Companie de Navigație foarte bună“, urmă Lattimer. „Nu cred să ai intenția să debarși la New-York !!!“

— „Dar.. cine ți-a spus“..

— „Ghicisem eu de mult că ai de gând s'o tulești. Și.. bine în-telec“, adăogă Lattimer, lăsând să pară nepăsător, „asta mă cam stingherește. Nu-mi prea convine să văd cum dispăre unul din is-voarele mele de venituri“..

— „Venituri ? Innainte par'că le spuneai împrumuturi“, rânji Elson. „De altfel.. mă întreb mereu ca ce ți-am dat într'una bani“.

— „Îți sunt, doar, de folos“, spuse Lattimer. „Și-ți voin mai 11 încă de folos, Sâmbăta viitoare... Ți-ar plăcea oare să se știe că vrei să părăsești țara ? Cred că, atunci când vei fi în siguranță, în Canada“..

— „Peste tot sunt în siguranță“, exclamă Elson, infuriat. „Ți-am spus-o și ți-o mai repet: Poliția nu-mi poate face nimic!“

— „Mi-ai spus-o de atâtea ori, încât ai să mă faci s'o și cred“, spuse Lattimer râzând. „Haide, Elson, să lăsăm gluma la o parte și să fim oameni serioși. Ce te zorește oare într'asa un hal ?“

— „Anglia asta mă obosește la culme. Mai ales de când a murit biata Hannah. Sistemul nervos mi se turbură. Spune-mi Lattimer, ce s'a întâmplat cu vagabondul acela ?”

— „Ia pe care l'a prins Super ? Oh, este pe undeva la Londra. Dar de ce ?”

— „Iacă, de aia... fără nici un motiv special”, afirmă cu asprime Americanul. „În dimineața zilei când fusese arestat, l'am zărit la mine în grădină ; și șoferul meu era pe șosea când i-a sărit Super în spate... Nu-i așa că este nebun ?”

— „Nebun ? Da... cred; sau mai bine zis, așa crede Super. Eu n'am nici un drept să am vre-o părere când șeful o are pe a lui”.

— „Ascultă, Lattimer”, — Elson se plecă spre musafirul său și vocea nu-i mai fu decât un simplu murmur, „dumneata, care cunosti bine legile englezești..., știi poate dacă se ține seama de mărturia unui dezechilibrat ? Așa, de exemplu, o plângere depusă de către ei, poate fi considerată ca valabilă ? Nu-i așa că nu ?”

Lattimer privi curios la tovarășul său.

— „Dar de ce ți-e teamă ?” întrebă el.

— „Nu mi-e teamă de nimeni și nimic ! Ce te face să crezi că m'aș teme de ceva ? Sunt pur și simplu curios... și par'că-mi reamintesc de vagabondul acela... probabil că l'am întâlnit pe undeva, prin Statele Unite. Poate că în Arizona, când eram fermier... N'ar fi exclus să-l fi avut la mine în slujbă și... să-l fi maltratat, poate. Asta se întâmplă dese-ori, pe acolo... Înțelegi bine ce vreau să spun ?”...

Mințea, și Lattimer își da prea bine seama de asta.

— „Juridicește vorbind”, răspunse sergentul, „nu cred ca declarațiile unui nebun să poată fi luate în serios... Cel puțin, așa spor. Cât privește însă pe cel de care vorbirăm, n'o să mai fie prea mult timp nebun. Mi-a spus Super, că va fi în curând operat și că sunt toate motivele să se spere într'o completă vindecare”

Galben ca ceara, Elson sări de pe scaun.

— „Minciună ! Minciună ! Nu poate să se vindece !” strigă el, „Dumnezeule-Doamne ! dacăș fi știut... dacăș fi știut !”

Nepăsător, Lattimer privea la el.

— „Exact ceeace gândeam și eu”, spuse el. „Tipul ăsta poate face să fii arestat. Dar deocamdată poți dormi liniștit. Vor mai trece încă multe zile. ba chiar multe săptămâni, până să-și recapete mințile; dacă admitem că așa ceva ar fi să se'ntâmplă vre-odată...”

Celălalt, calmat dintr'odată, își turna de băut; ceva însă îi atrase atenția, în tonul sergentului.

— „Ce este el, vagabondul ăla, cu damucata ?” întrebă el Lattimer dădu din umeri.

— „Cu mine ?... Absolut nimic”.

Elson își plecă fața-i buhăită spre interlocutorul său

— „Și să presupunem că n'ar fi chiar atât de nebun pe ca”

crezi... Pare-se că dormea într'una din scorburile de pe răpă. în fata lui Beach-Cottage. Poate că se afla pe undeva prin împrejurimi atunci când sosise Hannah Shaw, și asta s'ar putea să-ți procure multe neplăceri... ha !... aud ?!"

Lattimer isbucni într'un hohot de râs și dădu fumul țigării spre tavan.

— „Poate că pe dumneata te-ar încurca lucrul ăsta, nu-l așa?" spuse el. „Dacă ți se pare că-l cunosc pe acest Leigh, te înșeli amarnic. Am auzit, bine înțeles, vorbindu-se de el; dar nu l'am mai văzut nici odată până când a fost adus de către Super la postul de poliție. Abia acolo l-am zărit pentru prima dată. Bea tocmai o ceașcă cu ceai..."

De-odată. Elson ridică mâna spre a întrerupe pe sergent, și ascultă cu multă atenție. Scoase apoi ceasul din buzunar.

— „Mi s'au înapoiat servitorii", spuse el.

— „Au să vină aci ?"

— „Nu, numai dacă nu i-oi suna..."

Atunci bătă cineva la ușă.

Repede, Lattimer se ridică și se ascunse în dosul unei perdele, în timp ce Americanul se duse la ușă și o deschise. Era servitorul.

— „Scuzați-mă, domnule", spuse acesta, „nu vroiam să vă deranjez, dar..."

— „Dar ce ?" întrebă enervat Elson.

— „Mă întrebam, domnule, dacă ați văzut hârtia lipită pe ușa dela intrare. N'am putut s'o scot de acolo, atât de tare este lipită".

— „O hârtie pe ușă ?" întrebă Elson foarte surprins. „Ce-o fi aia ?"

Imbrânci pe valet și străbătu hallul alergând. Toate luminile erau aprinse. Deschizând ușa cu un gest brusc, rămase înmărmurit în fața unei foi albe de hârtie pe care o ceti :

„În primul rând, Hannah Shaw. După aceea tu !

BIG-FOOT".

Isi duse mâinile la gât. Vru să vorbească, dar dintre buze nu-i ieși decât un strigăt răgușit de groază. Se înapoia în birou și zăvori usa.

— „Lattimer !" strigă el cu mare efortare. „Lattimer !"

Infrigurat, scotoci pe după perdele. Dar Lattimer nu mai era acolo.

CAP. XX.

O CEAȘCA CU CEAI.

Super era tocmai pe cale să-și termine toaleta, și fluora ștergându-se pe spate cu un prosop aspru, când Lattimer intră ca să primească instrucțiunile pentru acea dimineață.

— „Fii bun și-mi adu scrisorile, fiule“.

Sergentul reveni imediat, aducând câteva plicuri purtând în cea mai mare parte peceti oficială; și bătrânul detectiv făcu la rezeală o inventariere a lor.

— „Ia să vedem:.. o factură, o plângere cu privire la motocicletă mea, o scrisoare dela Scotland-Yard“, murmură el, în timp ce trecea întreaga corespondență dintr'o mână într'alta.. „și iată ceea ce așteptam“.

Era un plic obicinuit, și Lattimer observă că avea un antet pe care nu-l putu descifra.

— „Hm!“ făcu Super după ce o ceti. „Știi tu ce este aia, aconitina?“

— „Nu, șefule. Nu cumva este vre-o otravă?“

— „Aproape.. aproape. Dacă ai lua nu mai mult decât un grăunte cât gămălia unui ac, Lattimer, te-ar omori cu siguranță. Pe mine, nu m'ar omori, pentru că sunt mult mai robust decât tine, și mai ales pentru că nu-mi petrec nopțile în chefură“

— „E răspunsul dela laborator, șefule?“ întrebă sergentul.

— „Da. Ia și să-mi faci o anchetă în privința asta. Încearcă să-mi regăsești persoana care a cumpărat acum de curând aconitină. Articolul ăsta nu prea este cerut în fiecare zi. La Scotland-Yard n'ai auzit nici odată vorbindu-se despre un asemenea produs?“

— „Nu, șefule, nici odată“.

— „Aș paria că bătrânul Cardew, acest faimos detectiv amator, ți-ar putea cita zeci de omoruri comise cu ajutorul ei“.

— „Prea posibil“, admise Lattimer.

— „Nu-mi plac de loc otrăvitorii“, declară Super gânditor, înnodându-și cravata cu o grijă și încetineală eu totul neobișnuită. „Sunt asasinii cei mai mârșavi; nu-și mărturisesc nici odată crima.“

Știi asta, Lattimer? Un otrăvitor nu mărturisește nici odată, nici chiar atunci când are lațul petrecut pe după gât“.

— „Nu știam, șefule“, răspunse mult răbdătorul Lattimer.

— „Pariez că bătrânul Cardew o știe. Pariez chiar că posedă, nu mai departe decât asupra acestui subiect, sumedenie de hri-soave, cari ar putea face să ți se ridice părul măciucă în cap“.

Super rezolvă corespondența la repezeală, apoi încălecă pe motocicletă și porni să facă mai multe vizite importante. Totuși, aceste vizite n'ar fi putut părea importante altora decât detectivului. Petrecu mai întâi un sfert de oră în cabina unui telefon public, întreținându-se cu un alt superintendant asupra diferitor chestiuni. Rămase apoi aproape două ore la un librar din sat, în High Street; și în acest timp acumula un număr respectabil de cunoștințe speciale referitoare la anumite feluri de hârtie și caracteristicile lor. Stătu în urmă doar câteva minute într'un birou de dactilografie, dar aceste câteva minute fură cât se poate de fructuoase. Totuși, investigațiile într'adevăr serioase nu începură cu adevărat decât abia atunci când satul rămase mult în urmă. Ajuns la Londra, o porni spre Strand. Din întâmplare, întâlni pe Jim cu Elfa. Automobilul procurorului mergea încetisor prin Whitehall spre Green Park. Elfa îi ceru lui Ferraby să întoarcă; vroia să vorbească detectivului. Dându-se jos din mașină, alergă spre acesta.

— „Noi mergem la Kensington Gardens. Vrei să vii și dumneata, domnule Minter? întrebă ea.

— „Nu-mi prea vine să cred că tânărul de colo ar ține atât de mult la prezența mea, domnișoară Leigh“, spuse Super făcând un semn cu ochiul în spre Jim. „Nu sunt din oamenii ceia cărora le place să se vâre între două inimi tinere cari se iubesc“.

— „Inimile noastre sunt tinere, într'adevăr, domnule Minter, dar nu se iubesc de loc“, spuse Elfa, care devenise roșie ca un bujor. „D. Ferraby a fost foarte amabil cu mine“...

— „Cine n'ar fi?“ murmură Super. „Ești sigură că nu s'ar supăra?“

— „Dar... bine'nțelec“, răspunse tânăra fată, întru câțva je-nată. „Ce-ar avea să fie supărat?“

Zâmbind, Super merse în spre mașină.

— „Spuneam acestei fete“, declară el lui Jim, „că nu mi place să plictisesc pe tinerii cari doresc să fie singuri“.

— „Din contră, Super, suntem foarte fericiți că te vedem“, răspunse Jim, pe un ton cam înțepat.

— „Cât despre mine unul“, urmă detectivul urcându-se în mașină, „sunt de părere că tineretul are destul timp să vâslească la olaltă, să se țină de mână, etc., și că nu au dreptate, de exemplu, să fie supărați pe un biet moșnăgel care ictră într'un salon fără ca în prealabil să tușească sau să îngâne un cântec. Eu, n'am fost nici odată amoretzat“, adăogă el plin de tristețe. „A fost ceva, cândva...

era o văduvă... nu v'am vorbit nici odată despre văduva ceea sentimentală ?"

— „Trebuie că i-ai lipsit mult, când ai părăsit-o“, spuse Jim, vrând să-l tachineze.

— „Da... poate... Din fericire, furenia care mi-a aruncat-o în obraz, nu m'a nimerit“.

Era singura aluzie pe care detectivul o făcuse vre-odată cu privire la dragostele sale.

— „Imi place să văd oamenii însurându-se de tineri“, urmă el. „In felul acesta, când le vine pofta să divorțeze, o de-acum prea târziu, de oarece între timp au fabricat o familie întreagă“.

— „Nu pari de loc vesel în dimineata asta, Super“, spuse Jim, râzând fără voia lui.

— „Vesel nu sunt nici odată de dimineată“.

Trecând prin Hyde-Park, o sentinellă duse arma pentru onor. Super se descoperi cu multă solemnitate.

— „Il salutase pe ofițerul care a trecut pe lângă noi“, îi explică Elfa.

Super dădu din cap foarte dezamăgit.

— „Crezusem“, spuse el, „că s'a ajuns în cele din urmă să mi se recunoască meritele. Dacă aș fii apreciat la justa mea valoare, ar trebui ca de câte ori vin la Londra să sune toate clopotele bisericilor“.

Luară ceaiul la Alfresco's. Detectivul era de acum la al treilea pahar, când, fără nici un fel de legătură, declară :

— „Plăcinta ceea fusese otrăvită, scumpă domnișoară. Nici nu m'ai crede, dacă ți-aș spune altfel; sunt sigur !“

— „Otrăvită ?!“ întrebă Elfa, devenind palidă ca ceara

Super dădu din cap.

— „Da. Imi vine să cred că este cineva, care nu dorește de loc însănătoșirea tatălui dumitale. Probabil că o fi văzut prea multe din vizuina lui de pe râpă... Totuși, par'că aș crede că este vorba de ceva mult mai vechiu, ceva care datează încă de pe vremea când era normal. Nu mă întreba cine a otrăvit plăcinta, că n'am dreptul să-l divulg. De altfel, nici nu am încă toate probele suficiente ca să procedez la arestarea lui. Când eram și eu un biet tânăr ofițeraș de poliție, nu mi-a trecut nici odată prin gând să fac pe boierul și să mănânc înghetate“.

Trecerea dela un subiect la altul fusese atât de repede și neprevăzută, încât Elfei nici nu-i venea să creadă urechilor. Jim, mai obișnuit cu felul curios al detectivului, căută să vadă motivul care putuse să determine ultima reflexie a lui Sper.

La una din mesele terasei, zări imediat o figură cunoscută.

— „Lattimer era cu dumneata ?“ întrebă el.

Super dădu din cap.

— „Mănâncă înghetată ! spuse el pe un ton amărât „Ca o feliță ! Pe timpul meu, un sergent din poliție bea halbe bărbătești“.

— „Te-a văzut ?“ întrebă Jim cu jumătate glas.

— „Ai putea să pariezi că da. Lattimer îsta vede toate ecie. Este la fel cu păianjenul care, pare-se, are patruzeci de milioane de ochi... sau poate numai patru milioane... n'aș putea să știu prea exact. Cardew ar fi în măsură să ne-o spună“.

Dacă Lattimer văzuse pe șeful său, n'o arăta în orice caz de loc. Mâncă, într'adevăr, o înghețată și nu păru de loc încrecat când Super se duse de se așază în fața lui. Privind la cei doi polițiști, Jim își dădu scama că superintendantul era în toane foarte rele, de oarece, când reveni spre cei doi tineri, Lattimer se și grăbi să plătească înghețata și s'o șteargă.

— „Îi recomandasem absolut formal să rămână la stația noastră de poliție“, explică Super, „și îl găsesse aci, făcând pe fetița de casă mare și... acuma, la revedere, vă părăsesc. De altfel, motocicletă mea este foarte aproape de aci, în Bayswater Road“.

Detectivul se înclină repede în fața tinerei fete și plecă.

Din locul unde sedeau, Jim și Elfa vedeau pe Super cum se îndepărtează. Fură surprinși văzând că era urmărit la distanță respectuoasă de către Lattimer.

— „Mă întreb, ce o fi căutat pe aci Lattimer ?“ spuse Jim. „Super zicea că l'a trimis înapoi la stație și pare că nici nu se sînchisește de ordin“.

Rămaseră acolo încă o jumătate de oră, vorbind de una și de alta, apoi o porniră înspre mașină. Jim punea piciorul pe scară, când cineva îl strigă pe nume.

— „Scuză-mă, domnule Ferraby“, spuse o voce.

Se întoarse, și zări o figură care nu-i era tocmai necunoscută. Era aceea a unui om cu ghetete rupte și pălăria de paie sfărtecată.

— „Vă mai aduceți aminte de mine, domnule ?... Sullivan ; numele meu este Sullivan. Eu sunt tipul care ați făcut să fie achitat la Old Bailey“.

— „Drace !“ pronunță Jim cu voce înecată. „Nu ești la unchisoare ?“

— „Nu, domnule“, răspunse omul, care părea foarte surprins de o asemenea primire. „Nu v'ați putea face oare ceva pomană cu mine domnule ? Mă de-acum o săptămână împlinită de când dorm în stradă“.

Jim, care era prea puțin sensibil la îst soi de solicitări, căuta din ochi un polițist ; dar ea un făcut, nu zări nici unul. Probabil că individul se asigurase de acest detaliu înaintea lui. Procurorur zări un surâs tremurând în colțul buzelor Elfei. Se întoarse atunci spre ea.

— „Iată pe „sărmanul om“ de care vorbeai deună-zi, Elfa. Ți-aduci aminte ?“

În acest moment, spre marea lui ușurare, Jim zări la oarecare

distanță un polițist călare, care se îndrepta spre ei. Sullivan îl zări de asemenea.

— „Dacă mi-ați da cel puțin vre-o câțiva gologani, domnule, adăogă el repede, „mi-ați face un mare serviciu. N'am mai câștigat nici o para chioară de aseară când mi s'a dat polu ca să duc o plăcintă în oraș“.

Polițistul era acum în dreptul lor și Sullivan vroia s'o ia la goană, când Ferraby îl apucă strâns de braț.

— „Mai domol, amice. Ce poveste e aia cu plăcinta? Cine ți-a dat-o?“

— „Un tip... pe care nu-l mai văzusem nici odată până atunci. Hoinăream pe lângă Embankment, când veni lângă mine și mă întrebă dacă nu vreau să câștig un pol ducând o plăcintă la oraș; pe dumneata n'o să te mint, domnule“.

— „L'ai văzut la față?“ întrebă repede Jim.

Sullivan dădu din cap. În acest timp sosi și polițistul lângă grup și măsură erunt cu privirea pe vagabond. Jim veni în fața lui, se prezentă polițistului și-i arătă interesul pe care-l avea să se asigure de persoana lui Sullivan.

— „Da, domnule, în privința asta am primit instrucțiuni și la comisariat și căutam tocmai pe individul care a făcut acest comision“, declară polițistul.

Se adresă apoi lui Sullivan:

— „Hai, pașol! Vino să faci o mică plimbare cu mine. Bagă bine de seamă: dacă vrei s'o ștergi, te omor pe loc. Înțeles? Înainte-mars!“

*

În aceeaș seară, Super lua interogatoriul vagabondului, ale cărui declarații erau din nefericire foarte neclare. În primul rând, nu zărise de loc figura persoanei care-i dăduse prăjitura. Și apoi, nu știa de loc cum să-i facă descrierea.

— „Vorbea foarte aspru, domnule Super, și la început crezusem că am de-aface cu cineva dela poliție“.

— „Da, da, înțeleg prea bine ce vrei să spui“, aprobă detektivul foarte binevoitor. „Părea să fie dela poliție, ha?“

— „Da, după felul cum dădea ordine“.

— „Bine. D. Ferraby mi-a spus că aveai gust să dormi altfel decât sub cerul liber. E adevărat?“

— „Zău așa, domnule Super“... începu Sullivan.

— „Perfect, fiule. Noaptea asta ai să ai un pat și încă unul gratis“.

Apoi, întorcându-se în spre polițistul care-i adusese pe vagabond, urmă:

— „Băgați-mi-l la răcoare, și să stea acolo până o crăpa!“

CAP. XXI.

CLOROFORM

Gordon Cardew era încă în pat, studiind cu nespus interes unul din numeroasele volume ale lui Mantegazza care trata despre physiognomonie și pe care și-l pusese pe genunchi. Gândurile lui alergau dela teoriile celebrului criminologist la ancheta asupra morții bietei Hannah Shaw, anchetă suspendată de vre-o câteva zile, dar care trebuia să fie reluată cât de curând; o servitoare intră și-i aduse micul dejun pe care i-l lăsă pe o măsuță la căpătâiul patului.

— „D. Minter este jos, domnule“.

— „Minter?“ spuse foarte mirat bătrânul notar. „Dar cât e ceasul?“

— „Șapte și jumătate, domnule“.

— „Ce-o mai fi vrând și el la ora asta? Spune-i că în cinci minute sunt jos“.

Își puse halatul pe el, vări picioarele în papuci, bău ceașca cu ceai și coborî scara. Super sta lungit într'un balansoar.

— „Am la post un individ care se numește Sullivan“, începu el imediat. „Nu cred să-ți reamintești de el. E tipul care a încercat să prade casa lui Elson“...

— „Imi aduc aminte de chestia cea. E tipul pe care Ferraby, fără să vrea, a făcut să-l achite, nu?“

— „Exact. A fost arestat în noaptea asta, domnule Cardew, lucru ce mă încurcă grozav. Nu mă gândeam să vin să te consult în chestia asta, de oarece la drept vorbind nu cred că antropologia să aibă ceva comun cu ea. Dar poate că-ți aduci aminte de admirația, nici că se poate mai sinceră, ce am resimțit-o pentru teoria dumitale asupra omorîrii domnișoarei Shaw? Mi-am spus, așa dar, că un om care era capabil să analizeze evenimentele cu o asemenea perspicacitate, ar fi probabil mult mai capabil decât mine, care în anumite cazuri nu sunt decât o hârcă bătrână, mult mai capabil, zic, să ducă la bun sfârșit interogarea acestui vagabond care, mi sunt convins de asta, știe mai multe decât nu vrea să spună“.

— „Bine. Ce trebuie să fac, de fapt? Să iau omului un interogator în contradictoriu? Asta cred că nu ar fi tocmai legal. De ce nu te adresezi mai bine domnului Ferraby? Și el cunoaște chestiunea la fel de bine“.

— „D. Ferraby a cerut în mod public aplicarea legii contra lui Sullivan, dar nu a obținut-o!“ explică Super, foarte ironic. „În sfârșit, n'aș dori să insist prea mult. Ideia să-ți cer ajutorul dumitale în această chestiune mi-a venit noaptea trecută“, adăogă el. E curios că ora la care ideile“..

— „...întocmai!“ exclamă Cardew. „Dacă-ți reamintești, ideea teoriei mele asupra omorului, mi-a venit și ea într-o noapte,... pe la orele două de dimineață“.

— „Ora, nu mi-o aduc aminte tocmai bine; dar că ideia ți-a venit în timpul nopții, asta da“.

Cardew tăcu o bucată de vreme. Se vedea că chibzuie ceva.

— „Prea bine“, spuse el în cele din urmă. „Ne-am înțeles. Voi lua interogatoriul acestui individ. Te previn însă că nu cunosc metodele poliției judiciare și că, mai mult decât atât, nu am nici cea mai mică experiență la acest fel de exerețiu, de oarece nu l'am practicat nici odată“.

Super nu încercă de loc să-și ascundă satisfacția.

— „Nu-ți ascund“, spuse el, „că eram grozav de încrecat în ce privește vagabondul. Mulți cred că eu nu m'aș coborî nici odată până la a cere părerea cuiva... Se înșală toți amarnic!“

Părea că detectivul nu și dă seama cât de puțin măgulitoare erau aceste cuvinte pentru bătrânul notar, care de altfel nu păru de loc ofensat.

— „Și acum“, spuse acesta, „dă-mi, te rog, câteva indicațiuni: ce acuzații i se aduc acestui Sullivan și ce anume vrei să obții dela el“.

— „Încercare de asasinat. Acest vagabond declară că un bărbat, pe care l'a întâlnit la Thames Embankment, l'a însărcinat să ducă până la o clinică din Weymouth Street un pachet. Sau, acest pachet conținea o plăcintă cu cirești... și cu aconitină. Sullivan pretinde că nu cunoaște persoana cu pricina; dar sunt sigur că minte! Mi-e imposibil totuși să-l fac să vorbească“.

Cardew se indignă la culme.

— „O... prăjitură... otrăvită!“ exclamă el. „Și asta... în plin secol al douăzecilea!... la apo... la apogeul civilizației!... dar... vorbești serios, Minter?... Nu... nu cumva... îți bați joc de mine?“

— „Fii sigur că aș prefera să-mi bat joc de dumneata“, îi asigură Super. „Nu că aș fi capabil s'o fac, dar crede-mă că ar fi mult mai bine să fie așa cum crezi“.

Acum, Cardew, cu capul sprijinit în mâini, gândea la cele auzite.

— „Extraordinară poveste,, murmură el, vorbind parcă sto înso-și, „și asta în inima... progresului“..

— „...și a culturai“, sugeră incorigibilul polițist.

— „Ei bine, ne-am înțeles: voiu vedea pe acest individ și voiu căuta să fac tot ce-mi va sta în putință. Crezi că ar putea exista vre-o legătură între acest Sullivan și asasinarea sărmanei Hannah?“

— „Nu că cred, dar sunt absolut sigur“.

Innapoiat la stația de poliție, Super vizită pe Sullivan care dormita foarte liniștit.

— „Scoală, ți-a sunat ceasul de pe urmă!“ îl anunță el. „Courage, mon enfant, cum se spune în franțuzește... dacă cunoști limba asta“.

Sullivan se așeză pe scândurile cari îi formau patul, și-și frecă ochii.

— „Cât e ceasul?“ baigui el.

— „N'are ce să-ți pese cât e ceasul, vagabondule, și îndată... îndată n'o să-ți mai pese de loc și de nimic. Un mare detectiv sosește să-ți ia interogatoriul. Inutil să încerci să-i minți, băiete, de oarece este un savant mare și psihologia n'are nici un fel de secrete pentru el. În sufletul tău cel negru va vedea tot atât de clar ca în plină zi. Pentru el va fi o jucărie să te faci să declari cine-i omul dela Embankment. N'ai să-i poți ascunde adevărul. La vedere !

Detectivul îl părăsi pe Sullivan. Chiar în acel moment opri în fața stației de poliție și limuzina lui Cardew, din care sări jos șoferul. Trecu alergând trotuarul..

— „Domnule Superintendent, vino, dacă ești bun, numai decât... D. Cardew a fost cloroformizat...“

— „De ce nu mi-ai telefonat imediat?“ tipă furios, la el, Super dând buzna la mașină.

— „Erau firele tăiate“, răspunse șoferul.

Detectivul rânji, cu toți dinții afară.

— „Big-Foot, ista, se gândește la toate cele“, spuse el.

— „Când m'am innapoiat în camera mea, m'am întins pe pat ca să mă pot gândi mai concentrat la cele ce mi-ai cerut să fac“, povesti Cardew.

Era galben ca ceara și, într'adevăr, se cunoștea că-i fusese tare rău. Se odihnea, lungit cu totul pe divan, și odaia era încă plină de mirosul dulceag al cloroformului.

— „Mă așezasem... dormisem foarte prost în noaptea trecută; și nu-mi mai reamintesc nimic până în momentul când mă simții scu-turat de către valet, care intrase la mine numai din întâmplare și m'a văzut culcat pe pat, cu obrazul acoperit cu un tapon gros de scamă. Agresorul trebuie că l'a auzit apropiindu-se, de oarece fe-

reastă era larg deschisă“.

Super merse în spre fereastră și privi afară. Jos, într'un boschet de flori, zări un obiect lucios. Se dădu jos în grădină și ridică din boschet o sticlută spartă. Pe etichetă se putea citi: „Chloroform B. P.". Din ea mai ieșiau încă vapori, cari distrugeau imediat florile din împrejurime.

Ridicând ochii, privi spre fereastră, de unde era cel mai ușor lucru să coboare sau chiar să sară cineva. În boschetul de flori nu se vedea nici o urmă de pași; se putea însă ca să se fi sărit mai departe, pe pietrișul din alee.

Sticluta provenia dela un negustor de chimicale unde cumpărătorul era mai mult ca sigur necunoscut. Cât despre firul telefonic, acesta trecea dealungul zidului vilei, și atât de jos încât se putea ajunge la el cu cea mai mare ușurință. Tăietura, foarte proaspătă, era netedă.

— „Acelaș este care a servit și la mine“, murmură Super.

Când intra înapoi în cameră, Cardew, care între timp își mai revenise, ședea în fotoliu.

— „N'ai văzut pe nimeni în grădină? Unde era grădinarul?“

— „In dosul casei; puneam florile în glastre. Am auzit eu un șgomot pe pietriș, dar nu i-am dat nici o atenție“.

— „Era deschisă fereastra?“

— „Pe jumătate; și era ținută în poziția asta de un cârlig ce se putea ușor desface din afară. Când a intrat valetul, ea era larg deschisă“.

Detectivul examinează tamponul de seamă. Deși chloroformul este extrem de volatil, tamponul mai era încă umed în interior.

Scoase apoi perna pe care dormise Cardew, și în urmă privi sub pat.

Cu toată slăbiciunea care-l stăpâna, bătrânul notar surâse.

— „Nu“, spuse Super, „nu sper să găsesc pe cineva aci. Credeam însă că voi găsi... ceva. Măinile dumitale... nu erau cumva zgăriate?“

— „Măinile mele? zgăriate? Ce oare...“

Super inspectă cu multă atenție mâinile lui Cardew, deget cu deget, cu ochii foarte apropiați de ele. Detectivul avea o vedere extraordinară și multă lume inclusiv Lattimer considerau ca o fazeală acest fel de a apropia uneori, aproape lipit de ochi, obiectul care-l interesa.

— „Gândeam că ți s'or fi zgăriat mâinile“. Părea foarte desamăgit. „Asta contrazice una din teoriile mele... Afară de asta, domnule Cardew, voi ruga poliția să te păzească“.

— „Să nu faci una ca asta“, protestă notarul. „Sunt perfect capabil să mă apăr și singur“.

— „Se vede!“ se mulțumi să spună Super încet, în batjocură.

CAP. XXII.

MANDATUL DE ARESTARE

Sarcina care fusese încredințată la început lui Cardew, îi reveni lui Jim Ferraby.

— „Nu credeam că trebuie să recurg la dumneata“, îi spuse Super, „dar omul care se gândește la toate, cu alte cuvinte Big-Foot, a atentat la viața celui mai mare antropologist al timpurilor moderne, în chiar momentul când acesta din urmă trebuia să ia interogatoriul lui Sullivan“.

— „Ce face?! Cardew? Ce i s'a'ntâmplat?“ întrebă repede Jim.

Super pufni în râs. Asta i se întâmpla atât de rar, încât Jim rămase surprins.

— „Big-Foot l'a dat gata pe detectivul amator!“ declară Super, „Tipul ăsta dacă are picioare mari, dar nici cap nu-i lipsește. Trebuie să fi fost în casă în timp ce vorbiam cu Cardew despre Sullivan. De mai bine de o săptămână aveam presimțire că trebuie să i se întâmple ceva marelui nostru criminologist-teoretician. Poate ar fi trebuit să las să fie păzit de vre-o câțiva polițiști îmbrăcați civil... cine s'ar fi gândit însă că indiferent cine are să-l atace pe un tip care este în corespondență încordată cu Lombroso... sau Lombroso?... În sfârșit, puțin importă numele...“

Jim privi cu coada ochiului la detectiv, întrebându-se încă o dată dacă era serios sau dacă ironiza.

— „Spune-mi ce s'a'ntâmplat“, întrebă el din nou; și Super îi povesti cu de-amănuntul evenimentele cari emoționaseră din nou Barley Stack.

După aceea, și în urma insistențelor bătrânului polițist, se duse în celula pe care o ocupa Sullivan și timp de o oră îl suci pe vagabond cu întrebările, fără să obțină cel mai mic succes.

— „Eram sigur că n'ai să ajungi la nici un rezultat“, spuse Super după ce procurorul îi comunică rezultatul interogatoriului.

— „Da, iubite amice, Sullivan spune ceea ce știe“, răspunse Jim întepat.

Detectivul privi la Jim printre sprâncene.

— „Sunt de părerea dumitale. Păcat.. foarte păcat. Dar.. ce, pleci?”

— „Da, plec“, spuse Jim. „Și într’adevăr, Super, mă întreb de ce ai mai trimis după mine“.

Politiștului privi la ceas. Era patru fără două minute.

— „Toată după masa, am luptat cu mine însu-mi“, spuse el. „O luptă crâncenă între dreptate și ambiția personală. Și dreptatea a triumfat“.

Deschise biroul și scoase de acolo o hârtie albastră, pe care erau scrise câteva cuvinte. Jim se întreba dacă nu cumva Super hotărâse să demisioneze.

— „Un moment, domnule Ferraby; ești procuror și ai prin urmare calitatea să semnezi asta“.

Jim ceti foaia care-i fusese întinsă. Era un mandat de arestare pe numele lui Elson.

Motivul: posesie nelegală de bunuri.

— „Tii chiar cu adevărat să-l semnez?“

Super dădu afirmativ din cap.

— „Da, domnule“.

— „Dar.. ce înseamnă aia: „Posesie nelegală de bunuri“, — cari bunuri?“

— „Am s’o știu, după ce voi băga pe stimabil la răcoare“, spuse detectivul. „Evident că joc o carte mare, cu mult risc. Sunt însă sigur de mine. Iscălește-mi mandatul ăsta, domnule Ferraby“.

Jim ezită o secundă, luă un condei și iscăli în josul mandatului.

— „Bine!“ spuse Super. „Dreptatea a triumfat. Vino, te rog, cu mine, dacă vrei să vezi ceva interesant“.

*

O servitoare îi rugă să aștepte în hall, în timp ce ea merse să dea de veste stăpânului. O auziră cum bătea la o ușă, apoi revenind imediat.

— „Domnul Elson nu este în casă“, spuse ea. „Trebuie să fie prin grădină. Dacă doriți să mă așteptați aci...“

— „Nu-i nevoie“, îi tăia vorba Super. „Cunosc foarte bine grădina, și o să-l putem găsi și singuri pe d. Elson“.

Proprietarul din Hill Brow nu era nici în grădină. Servitoarea, care așteptase reîntoarcerea probabilă a celor doi vizitatori, își dădu părerea că se afla probabil în „junglă“. Se numia astfel un teren vast și necultivat care era în continuare cu Hill Brow.

Se îndreptară spre jungla cu pricina.

— „Nu știu de ce mă tot urmărește gândul, ca nu cumva să n’o fi șters. Nu mi-ar place de loc așa ceva“, mormăi Super.

Decodată, în timp ce străbăteau cu multă greutate un desigur stufos, Jim se opri.

— „Șșșt!“ făcu el.

De undeva, din junglă, se auzi un zgomot repetat de trei ori: „hoc! hoc! hoc!“, zgomotul unei securi lovită de copac.

— „Doboară un arbore“, spuse Ferraby; dar detectivul nu-l răspunse.

O porniră din nou la drum. După câteva minute, Minter se opri locului.

— „Ce s'a întâmplat?“ întrebă Jim. „Nu se poate merge mai departe?“

Privi în jurul lui.

La pământ zăcea un om scăldat într'un lac de sânge. Era Americanul.

— „Trei gloanțe“, observă el liniștit. „Elson, ar fi trebuit să te arestez de azi dimineață ca să-ți pot scăpa vicia“.

CAP. XXIII.

— „Dumnezeule, Doamne!” strigă Ferraby îngrozit. „Cine oare Po fi ucis pe Elson?”

— „Cine?” — Super, așezat pe vine, vorbia atât de încet, încât procurorul, ca să-l poată auzi, trebui să ascută bine urechile. „Cine? Acelaș care a cloroformizat pe Cardew, care a omorât pe Hanuah Shaw, acelaș care a pus otrava în plăcinta cu cireși. Acelaș creier, aceeaș mână, aceeaș motive. Intr'un numit fel, admir un asemenea om: un om care prevede toate, care se gândește la toate; dar pe toți dracii! nu sta în picioare, domnule Ferraby. În interesul Justiției, trebuie neapărat ca cel puțin unul din noi doi să se innapoieze de aci în viață”.

Pe Jim îl trecură fiorii și se ghemui lângă detectiv.

— „Ceace luaseși drept lovituri de secure date într'un copac”, urmă Super, „nu erau decât zgomotul unui revolver prevăzut cu surdină...”

Tăcu un răstimp. Apoi, deodată :

— „Pe- aici! Repede! Și pleacă-ți capul!” strigă el sărind sub tușișul pe care-l traversaseră cu câteva minute mai 'nainte.

— „...hoc! hoc!...”

Niște gloante trecură șuerând pe lângă cei doi bărbați. Jim le auzia cum străbăteau printre frunze, sfărâmând crăcile.

Alergând într'ura, se pomeniră din nou în grădină. Găfăind, se opriră locului.

— „Acuma, încetișor”, spuse Super. „N'are să ne urmărească; de asta sunt sigur! A șters-o! Hai repede la telefon”.

Chemați de către detectiv, sosiră imediat un automobil de ambulanță și o escadră de polițiști pe motociclete.

Innainte de a porni spre Londra, Jim trecu pe la Cardew. Acelaș seșea în birou și tremura la cel mai mic zgomot. Ceeace vroia procurorul să-i aducă la cunoștință, nu era de loc de natură să-l li-niștească.

— „O tragedie după alta!” strigă el cu vocea răgușită. „E îngrozitor, Ferraby! Cine s'ar fi gândit că bietul Elson...” și zici că urmă

să fie arestat?... Cum asta?... Nu pot înțelege... În creierul meu nu este decât un mișmaș, o încăleitură fără seamăn. Noutatea îngrozitoare pe care mi-ai adus-o, m'a zdrobit cu totul".

Părăsind vila, Jim îl zări pe Lattimer șezând pe un scaun la umbra unui dud stufos. Probabil că dormita, de oarece tresări a tunci când proeurorul îl strigă pe nume.

— „Ah, dumneata erai? Mă temeam să nu fie Super. Sunt atât de obosit...”

Jim observă că, din locul unde ședea, sergentul putea foarte ușor să supravegheze atât intrarea la Barley Stack, cât și ferestrele biroului.

— „Crezi oare că d-l Cardew să fie într'adevăr în pericol?” întrebă Ferraby.

Lattimer dădu din umeri.

— „Da, de oarece șeful m'a pus aici de pază”, răspunse el căs-când.

— „M'am culcat foarte târziu noaptea trecută”, urmă el. „Tare mult aș vrea să mă cule mai devreme în seara asta”.

*

Când Jim se duse la Elfa, era de acum târziu. Ea era grozav de obosită.

— „Tăticu n'o să fie operat înaintea de săptămâna viitoare”, spuse ea. „D. Cardew mi-a telefonat astăzi de dimineață, rugându-mă să vin la Barley Stack. Are o lucrare foarte urgentă și spune că nu poate părăsi vila”.

— „N'ai să mergi acolo”, spuse Jim cu hotărâre. „El însuși este păzit de către poliție, și nu-ți pot permite să riști nimica”.

Nu fu nevoie să povestească tinerei fete despre asasinarea lui Elson, de oarece ea cunoștea toate amănuntele din gazetele de seară.

— „El cunoșteam pre puțin”, spuse ea, „și nu l'am întâlnit decât la Barely Stack. Vai, Jim, cât sunt de obosită!... Atât de obosită!...”

— „Cardew, mai poate să aștepte”, spuse Jim cu hotărâre.

Probabil însă că bătrânul notar nu putea să aștepte, de oarece chiar în acel moment se auzi soneria telefonului; era chiar el la telefon.

Jim luă receptorul din mâna Elfei.

— „Aci Ferraby”, spuse el. „Am condus-o pe domnișoara Leigh acasă și este mult prea obosită ca să mai poată veni în noaptea asta la Barely Stack”.

— „Trebuie să vină”, insistă vocea lui Cardew. „Vino și dumneata cu ea, dacă vrei. Cu siguranță că mă voi simți mult mai în siguranță dacă voi avea pe lângă mine figuri cunoscute”.

— „Nu se poate amana?”

— „Nu, nu e extraordinar de important și urgent. Trebuie neapărat să-mi pun toate afacerile în cea mai perfectă ordine și

asta cât mai urgent; cred că mă 'ntelegi".

— „Totuși, probabil că nu te crezi expus unui pericol prea mare!”

— „Ba, tocmai că da”, răspunse vocea cu multă putere. „Și vreau ca totul să fie făcut cu cea mai mare repeziciune, în așa fel ca domnișoara Leigh să poată pleca înapoi acasă înainte de a se întâmpla ceva grav. Super mi-a interzis cu totul să părăsesc Barley Stack. Nu poți veni împreună cu ea?”

Fată de o inzistență atât de categorică, astupând cu mâna receptorul, Jim îi explică Elfei situația.

— „Oare să fie cu adevărat într-o situație atât de gravă?” întrebă ea, surprinsă. „Nici odată n'aș fi putut crede ca frica să poată pune atâta stăpânire pe el”. Ezită un timp, apoi urmă: „Poate că ar fi mai bine să mă duc la el. Vrei să vii cu mine?”

Perspectiva unei nopți petrecute sub acelaș acoperământ cu Elfa, precum și aceea a unei plimbări cu ea, noaptea, în mașină, schimbaseră complectamente dispoziția lui Jim. Totuși, din pur egoism, nu trebuia să încurajeze pe tânăra fată să se expună vreunui risc, oricât de mic ar fi fost, și încercă s'o întoarcă dela hotărârea ei. Dar nu degeaba era Elfa femeie, și instinctul o făcu să ghicească dorința ascunsă a lui Jim.

— „Spune-i că vin numai decăt”, hotărî ea. Schimbarea de aer o să-mi facă mult bine”.

Jim transmise răspunsul, și puse receptorul la loc.

— „Dacă vrei numai să treci jos și să mă aștepti în mașină, îmi fac valiza și vin și eu numai decăt”, spuse Elfa.

Ea nu luase încă masa, dar vroia să plece fără întârziere.

— „Cardew mănâncă forate târziu, și probabil că o să ne aștepte” spuse ea.

Când pătrunseră în biroul lui, Cardew străbătea odaia în lung și'n lat, cu mâinile la spate. Elfa fu foarte surprinsă de schimbarea survenită în trăsăturile notarului, de când nu-l mai văzuse. Părea îmbătrânit cu cel puțin zece ani. El observă privirea plină de milă a fetei.

— „Ce bună ești că ai venit”, spuse el, strângându-i cu multă căldură mâinile. „Te așteptam cu masa. Sper că n'ai mâncat încă! Probabil că o să mă simt mult mai bine după ce oiu lua ceva în gură... nici nu-mi mai reamintesc de când n'am mai mâncat nimic!”

Trecură în sala de mâncare. Dintr-o găleată nichelată plină cu ghiță, se zărea gâtul aurit al unei sticle de șampanie. Vinul spumos, avu darul să redea imediat culori mai vii bătrânului om al legii, care în mod obicinuit nu bea nici odată vin.

— „Zdruncinarea asta trecătoare a sistemului meu nervos, a fost provocată în primul rând de sfârșitul atât de oribil al lui Elson, apoi de sentimentul curios care ți-l provoacă faptul de a te ști păzit de poliție. Și totuși”, — tăcu un moment, cu paharul plin

în mână, — „pasiunea asta infernală pentru ceea ce Minter numește „teorii și deducții“, nu-mi dă deloc răgaz“.

Mai târziu, explică motivele cari îl determinaseră să cheme pe Elfa.

— „În momentele mele liniștite“, urmă el, „nu mă gândesc nici odată că aș fi expus la vre-un pericol oarecare. Dar, după cum o știți prea bine, am fost pe vremuri notar. Bine înțeles că mi-a rămas ceva din acele timpuri și anume aceea intuiție care-i spune că trebuie să fii totdeauna pregătit pentru orice eventualitate. Astăzi de dimineată a început să mă frământa gândul că nu mi-am întocmit încă testamentul și că nu mi-am făcut nici regula printre hărții. Mi-am conceput așa dar ultimile dorinți. După ce domnișoara Leigh va face două copii după ele, am să te rog, Ferraby, să iei cunoștință de testament și să-l contrasamezezi în calitate de martor. Al doilea martor va fi unul din servitori. Căci, în ce te privește pe dumneata, domnișoară, din păcate nu-mi poți servi drept martoră; într'adevăr, mi-am luat permisiunea să-ți las o sumă destul de importantă“.

Cum Elfa vroia să protesteze, el ridică mâna.

— „Sunt un om bătrân, copilul meu. Ba încă nici odată nu m'am simțit mai bătrân ca noaptea trecută... și afară de asta, n'am nici un fel de relații, foarte puțini prieteni și, în sfârșit, și mai puține persoane față de cari să resimt oarecare mulțumire sau recunoștință“. Surâse, apoi urmă: „Biblioteca mea, o las superintendențului Minter“.

Pentru prima dată, de mult timp încoace, râse cu poftă; iar Jim nu se putu opri să nu ia parte la această ilaritate.

— „Adaog“, urmă Cardew, „că fi mai las de asemenea și o sumă de bani care să-i permită clădirea unei case în care să se instaleze biblioteca, sau din care să-și cumpere o motocicletă, care să nu anunțe judecata de apoi ori de câte ori trece pe șosea“.

După terminarea masei, tânăra fată îl urmă pe notar în birou, iar Jim se duse, singur singurel, să fumeze o țigară în grădină. De-abia făcuse vre-o câțiva pași, că și dădu peste inevitabilul păzitor. Nu era sergentul Lattimer, ci un detectiv pe care procurorul îl mai zărise în birourile lui Super. Vorbiră un timp despre frumusețea nopții și despre alegerile apropiate. Cum se plimbau alne prin aleea centrală a grădinei, Ferraby observă că stornurile biroului erau ridicate și că zăria perfect de bine pe notar și pe tânăra fată șezând amândoi de o parte și de alta a mesei, unul dictând, și cel alt scriind la mașină.

— „Nu e periculos?“ întrebă Jim foarte nervos. „Cu siguranță că pot fi zăriți de peste tot“.

— „Poate i-ați putea sfătui dumneavoastră domnule să lase stornurile jos?“ își dădu cu părerea polițistul.

Ne vroidnd să deranjeze el însuși pe notar, Jim trimise la el pe

o servitoare; și avu satisfacția să vadă, câteva secunde mai târziu, că staturile sunt lăsate jos.

— „Mă miră că d-l Cardew nu s'a gândit să ia această măsură de prevedere“, observă sergentul. „Am auzit spunându-se că ar fi detectiv-amator?“

În acest moment, din fundul grădinei străbătura primele triluri de privighetoare. Apoi, tăcerea se așternu din nou.

— „Poate vreți să intrați în casă, domnule?“ întrebă sergentul, foarte politicos.

Jim, îl privi foarte surprins.

— „Timpul meu de pază se termină îndată“, explică sergentul. „și s'ar putea ca Super să nu fie tocmai prea mulțumit văzându-mă că stau de vorbă cu dumneavoastră în timpul serviciului.“

Foarte intrigat, Jim intră în casă. Merse drept în camera lui și-și deschise valiza. După ce-și aranjă pijamaua și obiectele de toaletă, gândind că schimbul paznicilor s'o fi efectuat de acum, coborî du nou în grădină. Polițistul cu care stătuse de vorbă, era mereu acolo. Pe Jim îl miră mult acest lucru, și cu atât mai mult fu surprins când constată că staturile biroului erau din nou ridicate.

— „Super a spus că e mult mai bine să se vadă în interiorul biroului“, declară polițistul, „deoarece la adăpostul acestor staturile s'ar putea petrece cine știe ce.“

— „A fost domnul Minter pe aci?“

— „Da, dar n'a stat decât doar vre-o câteva minute“, preciză cellalt.

Primind o țigaretă pe care i-o oferise Jim, sergentul începu să povestească o poveste foarte complicată în care era vorba de pensii politiste și de nedreptăți de tot soiul

*

Era de-acum ora unu fără un sfert din noapte, când tânăra fată coborî jos și-l rugă pe Ferraby s'o însoțească până'n birou.

— „Cred că lucrul este gata“, spuse ea cu voce înceată. „Trist lucru, de altfel. Știi, Jim, în lasă o sumă enormă! Într'adevăr asta nu poate fi posibil, nu-i așa? Refuză, totuși, să facă vre-o schimbare în testament.“

Cardew îl sună pe valet. După ce acesta semnă testamentul și se retrase, bătrânul notar chemă pe Jim lângă el.

— „Te rog“, îi spuse el, „să-mi păstrezi asta“. Spre marea surprindere a lui Jim, îi întinse testamentul. „Sau, cel puțin, să mi-l păstrezi până mâine dimineată. După aceea îl voi trimite la Banca mea. Sunt cât se poate de mulțumit că am terminat cu afa-cerea asta.“

Acum, era mult mai liniștit.

— „Și acum, domnișoară, cred că ai nevoie de odihnă!“ spuse el. „Servitoarea o să te conducă la camera care-ți este rezervată. Ți-am dat-o din nou pe aceea care ai mai ocupat-o pe vremuri.“

Elfa era fericită că scapă. Ajunsă în odaie, închise ușa cu cheia și se desbracă repede. Zece minute după ce se băgase în pat, dormea de-acum; un somn adânc și fără vise.

Din fundul grădinei, Lattimer zări cum se stinge lumina în camera tinerei fete.

$$\begin{array}{r} 21 \\ 27 \\ \hline 48 \end{array}$$

$$\begin{array}{r} 28 \\ 16 \\ \hline 44 \end{array}$$

$$\begin{array}{r} 28 \\ 448 \\ \hline 476 \end{array}$$

$$\begin{array}{r} 258 - \\ 130 - \\ 20 - \\ 20 \\ \hline 128 \end{array}$$

$$\begin{array}{r} 329 \\ 45 \\ \hline 374 \end{array}$$

$$\begin{array}{r} 122 \\ 142 \\ \hline 264 \\ 4 \end{array}$$

$$\begin{array}{r} 258 \\ 17 \\ \hline 275 \\ 258 \\ \hline 428 \end{array}$$

CAP. XXIV.

L A T U L

Tap, tap, tap.

Foarte vag, Elfa auzea un sunet îndepărtat, infundat, și făcu o mișcare.

Tap, tap, tap.

Trebuie că este marginea storului care, legănată de vânt, lovește în geam, se gândea ea, încă pe jumătate adormită.

Tap, tap, tap.

De astă dată, trezită de-a-binelea, se sculă și rămase pe pat, sprijinită în cot. Sunetul venea într'adevăr de la fereastră. Era oare ceva accidental? Regularitatea lui, arăta că nu. Noaptea era perfect liniștită, și nu era nici pic de vânt. Se dădu jos din pat, merse la fereastră și dădu perdelele la o parte. Așa cum îl lăsase la culcare, geamul era deschis. Lemnul storului nu ajungea până la el. Afară era noapte adâncă, neagră.

Trăgând cu urechia, auzi un zgomot de pași pe pietrișul aleei și inima începu să-i bată cu foarte multă putere. În cele din urmă își aduse aminte că vila era păzită.

— „Dumneata ești, domnișoară Leigh?” întrebă o voce în șoaptă.

— „Da”, răspunse ea la fel. „Ai bătut oare la mine în fereastră?”

— „Nu, domnișoară”, răspunse vocea încetșor. „Ai auzit pe cineva bătându-ți în geam? Probabil că ai visat”.

Se înapoiă în pat, dar înțelese că nu va mai putea adormi.

Tap, tap, tap.

Se sculă din nou, dădu perdelele la o parte și ascultă cu atenție. Nu era nimic.. nimic decât o tăcere adâncă. Trecu încetșor înaintea și se plecă peste fereastră, încercând să pătrundă întunericul cu privirea.

Nu văzu pe nimeni; zări însă în depărtare, printre copaci, o lumină aproape imperceptibilă, și ghici că era țigara unui nănia.

Atunci... cine oare bătuse în fereastră ? Se plecă și mai mult în jos. În același moment, ceva tare și totodată mlădios îi atinse capul.

Înainte să-și poată da seama ce se petrece, lațul se strângea în jurul gâtului său. Se apucă de el cu amândouă mâinile, încercând să și-l scoată. Frânghia se întinse și ridică pe tânăra față deasupra podelei. Ingrozită la culme, încercă să se apuce de cercevea, și făcu o efortare disperată. În cele din urmă frânghia cedă. Deodată, o lumină străbătu din grădină, și o înconjură pe Elfa, în timp ce ea se depărta de fereastră. Gâfâind, aproape sfârșită de puteri, căzu jos, alături de pat. Frânghia îi era mereu prinsă în jurul gâtului.

Cineva intră în cameră.

Elfa deschise ochii. Aplecată peste ea, zări figura unui bărbat pe care nu-l cunoștea. Acesta o întinse pe pat, se înapoia la fereastră și flueră.

Jim, auzise. Ieși imediat din cameră și se îndreptă spre odaia tinerei fete. Deschise ușa și se întâlni cu detectivul cu care vorbise în grădină. Polițistul ștergea fruntea Elfei cu un șervet muiat în apă rece.

— „Ocupați-vă dumneavoastră de tânăra doamnă“, spuse scurt sergentul. Ii întinse lui Ferragy șervetul și părăsi camera.

Atunci se auzi o voce venind din grădină.

— „Ce s'a întâmplat acolo ?“

Era Super.

Între timp, Elfa își revenise. Prin fereastră, Jim îl puse pe detectiv în curent cu cele petrecute. Câteva secunde mai târziu, Super era și el sus

— „Lăsați-mă aici, și treceți cu toții jos“, spuse el pe un ton poruncitor.

Pe scară, Jim veni față în față cu Cardew, care ieșea din camera lui ținând într'o mână un revolver și în cealaltă o lumânare aprinsă. Nu se gândi să-i povestească cele întâmplate, ci îl conduse pur și simplu la camera Elfei. Între timp, tânăra față, șezând pe marginea patului, părea mai mult moartă decât vie. O dureau toate vinele gâtului și nu-și putea reveni în fire. Reuși totuși să povestească în amănunt cele ce i se întâmplaseră.

Când termină, pătrunse în odaie polițistul care intrase cel dintâi la ea. Fusesse la etajul superior și revenea de acolo aducând o vergea de bambus, lungă cam de un metru

— „E o vergea de jaluzele“, spuse el. „Camera de deasupra ăsteia, comunică printr'o fereastră la acoperiș. Asta e tot ce am găsit acolo. Probabil că s'a ciocănit cu ea în geam.“

— „El a bătut în fereastră“, murmură Super, gânditor, „ea s'a plecat în afară, să vadă ce este și atunci el i-a aruncat lațul de gât. După aceea el a trecut repede, prin fereastră, pe acoperiș. V'o spun încă odată, băiatul ăsta nu pierde nimic din vedere ! Haideți,

repede pe acoperiș! Ai revolverul! Dacă i zărești cumva, strige!.. E inutil să umbli cu mânuși. Cu atât mai mult cu cât, după umila mea părere, probabil că o șterge încă înaintea să ajungi sus”.

Super ridică de pe podea frânghia care servise sugrumătorului necunoscut și i-o întinse lui Cardew.

— „Cunoști asta?” întrebă el.

Era un fel de șnur de mătase roșie, lungă de trei metri.

— „N'am văzut-o nici odată”, spuse el. „S'ar părea că este un șnur de clopot, nu-i așa? Aici în casă nu avem decât sonerii electrice”.

Privi frânghia cu multă atenție.

— „E foarte veche”, observă el.

— „La asta mă gândeam și eu”, întrerupse Super. „Asemenea sfori se găsesse la indiferent orice negustor de mărunțisuri. Cum te mai simți, domnișoară?”

Foarte curajoasă, Elfa încercă să suradă.

— „O să ieșim cu toții, și te lăsăm să te îmbraci. Cred că o să fie și pentru dumneata mai bine dacă o să te dai puținel jos. E aproape trei de dimineață și cel mai sănătos lucru e să te scoli de bucurie”.

Toomai atunci se întorcea și polițistul care fusese retrimis pe acoperiș.

— „Nimic”, spuse el.

— „Unde-i Lattimer”, întrebă Super.

— „Toomai în fundul grădinei, șefule”.

Detectivul nu mai scoase nici o vorbă.

Ceva mai târziu străbătea grădina, întovărășit de către Feraby. De-odată, pentru a doua oară, se auzi foarte aproape de el, un cântec de privighetoare.

— „Ei, ce spui”, întrebă Super, nu-i așa că parcă sunt o privighetoare adevărată?” Intr'adevăr el fusese acela care imitase în mod atât de măestru modulațiile dulci și curate ale privighetoarei. „Dar, știi... asta este specialitatea mea... privighetoarea și găinile”.

Și, spre marea și nemărginită mirare a lui Jim, produse o imitație extraordinară a găinei care-și apără puișorii înspăimântați.

— „Tu ești, Lattimer?” întrebă Super, văzând că cineva se îndreaptă alergând spre ei.

— „Da, șefule”.

Acesta veni înaintea lor, luminat de strălucirea lămpilor aprinse în vestibul. Hainele-i erau pline de praf, iar pantalonii sfâșiați în dreptul genunchilor. Jim observă că mâinile-i erau Țupuite.

— „Dar, ce ți s'a'ntâmplat, Lattimer?”

— „Am căzut.. Vezi că.. alergasem atât de repede”, răspunsă sergentul.

— „Ai zărit pe cineva?” întrebă detectivul.

— „Nu. Am auzit eu că se întâmplă ceva necurat prin casă, dar știam că ești dumneata prin apropiere. Am rămas afară, deoarece mă gândeam că s'ar putea ca cineva să caute să fugă”.

Super îi șopti câteva ordine și, însoțit de Jim, se înapoia în birou, unde Elfa se pregătea tocmai să prepare niște băuturi în-
tăritoare.

Detectivul luă un pahar din mâinile tinerei fete și merse de se așază pe un divan.

— „Am ceva să-ți spun, frumoasă domnișoară”, începu el, „ceva care va avea darul să-ți mai coloreze puținel obrăjiorii”.

— „Mie?” întrebă ea, foarte surprinsă. „Ce vrei să-mi spui, Super?”

— Operația a fost încununată de succes”.

Ea se ridică repede, tremurând toată.

— „Operația? Dar era vorba că se face abia săptămâna viitoare”.

— „Ba chiar în noaptea așa”, răspunse foarte liniștit Super. „Aranjaseam în așa fel totul cu medicii, ca rezultatul să nu-ți fie comunicat decât după operație. Credeam însă că ai ghicit ceea ce se petrecea, întrucât ceruseși directoarei clinicei ca, imediat ce tatăl dumitale va fi în stare să citească, să-i predea o scrisoare ce-i încredințaseși în acest scop”.

— „Dar... nu i-am încredințat nici un fel de scrisoare!” exclamă ea. „Nici nu știam că va fi operat în noaptea asta!”

Cu pleoapele aproape strânse, Super privea în spre perete.

— „Serios?” întrebă el în șoaptă.

Luă imediat receptorul telefonului și chemă un număr.

— „...Allo!... Doarme?... Fii bună, te rog, și spune-i că super-intendantul Minter dorește să-i vorbească; dar imediat!”

Așteptă, cu receptorul la ureche.

— „...Allo... Dumneata ești, domnișoară Moody? Ai acolo o scrisoare... Da, aceea pe care ți-a lăsat-o domnișoara Leigh pentru tatăl dumisale. Vrei, te rog, să fii atât de bună s'o deschizi și să-mi citești conținutul ei?”

Urmă un răstimp de tăcere...

— „Da.. bine, mulțumesc”, spuse el în cole din urmă. „O oprești și mi-o dai mie când trec pe acolo, nu-i așa?”

— „Ei bine?” întrebă Elfa.

— „Nimic. O simplă glumă. În scrisoare scria: „Multe sărutări dela fetița, lui tătățucu ei”. Atâta tot”.

Super nu spunea însă de loc adevărul. Conținutul scrisorii, un singur rând scris de mână, era următorul:

„Fieca dumitale a fost sugrumată noaptea trecută”.

— „La toate cele se gândește omul ăsta!” murmură Super, și poeni din degete, în semn de admirație.

CAP. XXV.

MASA DE ADIO

Cardew luase o hotărîre. Va închide Barley Stack, va concedia toată servitorimea și-și va închiria o casă la Londra. Sau, poate se va duce, mai bine, să petreacă sfârșitul sezonului de vară în streinătate.

— „Asta zic și eu că este o idee minunată“, opinia Super, când fu pus în curent; „și, după părerea mea, oricând ai pleca, tot n'ar fi prea de vreme. Știi ce? Dacă vrei să asculți sfatul meu prietenesc, pornește-o chiar în astă seară“.

Cardew șovăi.

— „Nu... în seara asta, nu. Bagajele“..

— „Au să-ți ajute oamenii mei“, se oferî detectivul.

— „Voiu mai rămâne în noaptea asta aici“, hotărî bătrânul notar după oarecare gîndire. „Vrei să-mi faci plăcerea să iei masa cu mine?“

Super dădu din cap.

— „Imposibil“, răspunse el. Trebuie să mă întîlnesc cu un prieten“.

— „Adu-l și pe el“.

De astă dată, fu rîndul lui Super să șovăie.

— „Cam greu. Nu este un om de lume. Și totuși, am o mare admirație pentru el. Nu discută nici odată, nu este de loc inteligent. Și tocmai asta îmi place mai mult la el“.

— „Superintendent“, spuse Cardew, „nu te-am întregat încă niciodată până acum, care este de fapt părerea dumitale exactă asupra misterioaselor crime și tentative de crimă comise în jurul nostru. Am să-mi permit, așa dar, să discut chestiunea în seara asta cu dumneata. În orice caz, adu-ți și prietenul. D-l Ferraby mi-a promis și el că vine“.

— „Vine și domnișoara Leigh?“

— „Nu, ea rămîne lângă tatăl său. Am aranjat în așa fel, ca să aibă o odaie la clinică“.

De odată, foarte încurcat, detectivul își lovi fruntea cu palma.

— „Știam eu bine că am uitat ceva!“ spuse el. „Lattimer trebuia să ia și el masa împreună cu amicul meu și cu mine“..

— „Adu-l și pe el“, îl întrerupse foarte vesel Cardew. „Prezența lui îmi va face o deosebită plăcere, de oarece este un om prea bine crescut. Și acum, o pornesc spre Londra. Vrei să vii și dumneata în mașină?“

— „Nu, mulțumesc, ești foarte drăguț“. Apoi, după o clipă de tăcere, Super continuă:

— „O să te însoțească polițistul care face de gardă pe ziua de astăzi, domnule Cardew“.

— „Crezi că într'adevăr să fie nevoie de așa ceva?“

— „E mai prudent“.

— „Atunci, pe diseară“.

Bătrânul notar se duse la biroul său din oraș. Deși avea de rezolvat o corespondență foarte vastă, găsi timp totuși să telefoneze la clinică. La aparat era chiar Elfa.

— „Ei bine, cum te mai simți?“ o întreabă el.

— „Grozav de obosită“, îi răspunse ea. „Mă odihneam tocmai, lungită pe pat, când m'ați chemat la telefon. Sunteți la Londra, domnule Cardew?“

— „Da, de aproape o oră. Diseară mă înapoiez la Barley Stack. Măine închid casa și vin din nou la Londra, pentru o zi-două. Tare mi-e teamă ca asta să nu coincidă cu sfârșitul colaborării noastre atât de plăcute“, adăogă el. „In ce privește salariul dumitale, mi-am luat permisiunea să-ți trimit un cec prin poștă. Îți mai aduci aminte de furtul care a fost comis la biroul meu? Nu s'ar părea că au trecut de atunci ani și ani de zile?“

— „Abia săptămâna trecută a fost asta“, preciză tânăra fată.

— „Am cercetat tocmai hârtiile și acum știu precis cecece mi s'a furat și în ce scop anume. Sunt sigur că și Super o să fie de aceeaș părere cu mine în privința asta“.

— „Care a fost motivul furtului?“ întreabă Elfa, curioasă.

Cardew refuză însă să-i dea amănunte. Din această cauză ea deduse că bătrânul notar a făcut o descoperire de cea mai mare importanță și că-și rezervă pentru mai târziu plăcerea s'o dea în vileag.

După ce-și termină corespondența, Cardew se înapoia la Barley Stack.

Sezând în bibliotecă și privind pe fereastră în grădină, zări pe Lattimer stând strajă la postul său, la umbra dudului bătrân,

și trimise o cutie cu țigări. Surâzând, sergentul îi mulțumi printr-un semn cu mâna.

Trecuseră de acum zece minute după ora fixată pentru masă, când sosi și Super întovărit de un omuleț roșu, cu o înfățișare nervoasă și stângace.

— „Vă prezint pe amicul meu, d. Wells“.

Cardew strânse mâna pe care i-o întinse roșcatul.

— „Lattimer, îți prezint pe domnul Wells“.

Sergentul făcu un pas înaintea și se alătură grupului celor doi bărbați.

— „Și acum“, spuse Cardew, cred că cel mai bun lucru ar fi să trecem la masă. Supa este servită“.

Cu toții urmară pe notar în sala de mâncare și, după ce li se arătă locurile, luară loc la masă. La drept vorbind, supa nu era încă servită, dar servitoarea o aducea tocmai, în timp ce valetul așeza farfuriile în fața conmesenilor. Roșcatul aruncă lui Super o privire întrebătoare și foarte speriată. Imediat, acesta îi arătă limba cea mare și, aplecându-se spre amicul său, îi spuse în șoaptă:

— „Cu asta!“ Își luă apoi vocea lui naturală: „Înainte de a începe masa, trebuie să vă spun cine este amicul meu Wells“.

— „Intr'adevăr sunt curios s'o știu“, spuse Cardew.

— „Ridică-te domnule Wells. Îți prezint pe d. Cardew, fost notar. Domnule Cardew, îți prezint pe d. Topper Wells, executor al sentințelor capitale!“

Cardew tresări pe scaun, ca muscat de șarpe. Jim, îngrozit, se cutremură.

— „Lattimer, îți prezint și ție pe Wells. Poate că îl cunoști de acum? Fii fără teamă, o să mai ai ocazia să-l întâlnești“...

Ochii lui Super se fixaseră asupra sergentului.

— „...și nu te atinge de supa ceea, Lattimer. Nimeni să nu se atingă de ea, de oarece“...

— „Ce vrei să spui“... băigui Cardew.

— „...de oarece este otrăvită“, termină Super.

Cardew se trase brusc înapoi cu scaunul, surprins și tot odată neîncrezător.

— „Otrăvită?!?“

— „Da, otrăvită!“ răspunse Super. Apoi urmă:

— „Vă prezint pe Wells, omul care spânzură. Și“...

Ceeace urmă, se întâmplă mai înainte ca cei de față să-și fi putut da seama. Dintr'o săritură, Cardew ajunsese la ușă; din a doua, o închise în urma lui, încuind-o cu cheia!“

— „Repede la fereastră!“ strigă Super. „Spărgeți-o cu un scaun. Aș paria pe orice că și ea este încuiată cu cheia!“

Un scaun greu, aruncat de către Lattimer, străbătu fereastra, urmat după o secundă de către sergent.

— „A șters-o prin dosul casei“, bombăni Super. „Ar fi trebuit să ne îngrijim de câțiva oameni și în partea ceea a clădirei!“

Jim alergă și el, fără să știe însă pentru ce și nici încotro. Capul lui vâjăia; nu mai putea să lege două idei. Cardew... Imposibil!...

Proprietarul din Barley Stack nu era de găsit nicăieri. Super deschise o ușă dintre două clădiri ale dependințelor. Aceasta da într'un gang care ducea spre șosea. Era intrarea de serviciu.

De aci, îl zări pe Cardew, sau mai bine zis zări capul notarului, care trecea cu mare repeziciune de-alungul zidului împrejmuitor.

— „Motocicleta“, spuse detectivul. „Acea cu care s'a putut innapoia la Londra, după ce a omorât-o pe Hannah Shaw, fără să mai fie nevoit să treacă din nou prin Pawsey... Repede, mașina dumitale; Ferraby“.

Deodată, Super dădu buzna spre bibliotecă și trecu la telefon. Ii fu de ajuns să ducă receptorul la ureche, pentru ca să-și dea seama imediat că firele fuseseră tăiate.

— „...la toate se gândește omul ăsta“, murmură el. „Au fost tăiate înainte de masă. Era sigur că, de cum vom începe masa, vom adormi cu toții“.

În acest timp, Ferraby sosea cu mașina. Lattimer se urcase de-acum în ea.

— „Nu opri!“ îi strigă Super, sărind pe scară. Mașina își lua viteza.

Întrecuse cellalt rânjind. „Ești căutat de ea pentru furt cu mâna; același moment sosea o patrulă de polițiști, care însă nu zărise nici o motocicletă. Fugarul o luase pe unul din cele trei drumuri ce se făceau de-acolo. Primul, ducea direct la Londra, prin Isleworth; al doilea, după ce traversa Kingston, da direct în Richmond Park. Cât despre al treilea, nu era de fapt decât un simplu drum vicinal.“

Mașina procurorului o coti și se opri curând după aceea în fața stației polițienești. Super trebuia să dea anumite instrucțiuni subalternilor săi.

— „Cardew și-a comandat pentru astă seară un avion special la Toydon“ (Aeroportul Londrei — N. T.), le explică detectivul; date fiind însă circumstanțele, mai mult ca sigur că n'o să se servească de el. Va încerca să-și găsească un adăpost la Londra. E un tip care prevede toate cu multă anticipație și care ia toate hotărârile repede“.

Super ieși afară din comisariat. Foarte preocupat, privi spre automobil.

— „Da, cu siguranță că este la Londra“, vorbi el către sine însuși dar mai mult ca sigur că nici la apartamentul său și nici la birou, trebuie să aibă pe undeva vre-o ascunzătoare“.

De cum ajunseră la Londra, detectivul începu prin a dubla paza la clinica din Weymouth Street. După aceea trecu pe la apartamentul bătrânului notar. Pe acolo nu dase nimeni, și tot așa nici pe la biroul din King's Bench Walk.

Ceva mai târziu, Super lua masa în tovărășia lui Jim.

— „Da“, îi explică detectivul, „Cardew este acela care a ucis-o pe Hannah Shaw. Ea îl iubea și dorința-i supremă era ca el s'o ia în căsătorie. El, o ura; dar ea îl avea la mână și asta printr'o serisoare grozav de compromițătoare pe care el o scrisese cu mulți ani înaintea și care acum era în posesia ei. Amenințat, îngrozit, dus la exasperare, el s'a căsătorit cu ea; asta s'a întâmplat în chiar ziua crimei. S'au căsătorit la Newbury, sub numele le Lynes. Puțin îi păsa bieteii Hannah de nume, atâta timp cât avea bărbatul. Tot ceea ce vroia, era să fie tovarășa oficială a lui Cardew, și ca el s'o recunoască față de martori ca atare. În acest scop, telegrafiasă domnișoarei Leigh. Cât despre notar, a reintrat în posesia faimoasei scrisori, — acesta era doar prețul căsătoriei, — apoi își asasină soția. Aranjase totul în așa fel, ca să se întâlnească cu ea în aceeaș seară. Când trecuse pe la dumneata și ți-a spus că era în căutarea cuiva care să-l însoțească la teatru, știa de-acum perfect de bine că nu erai liber. Nu știa însă ce trebuia să faci“..

— „Dar, în sfârșit,.. la dracu! pentru ce toate astea ?.. Era doar bogat“..

— „Bogat? Nul“ răspunse Super. „Parale avea el, e foarte adevărat; dar cum și le-a procurat? Îți voi spune toată povestea, totul așa cum s'a întâmplat; deși este o anumită parte pe care mai mult o ghicesc decât o cunosc. Pariez însă că Leigh n'are să mă contrazică“.

„Ultima dată când a călătorit pentru Tezaurul American, Leigh revenea dela New-York la Londra, — asta se petrecea cu câteva zile înaintea de sfârșitul războiului, — escortând sub responsabilitatea sa patru lăzi cu dolari. Vaporul pe care se afla, fu torpilat în apropiere de coasta sudică a Irlandei în timpul unei furtuni extrem de puternice. A fost salvat de către un contra-torpilor în momentul când începea să se scufunde. Două dintre lăzile cu bani au putut fi și ele salvate și ridicate la bordul micului vas de război care, având instalația lui de T. F. F. nimicită din cauza violenței uraganului, se apropia cu chiu cu vai de coasta de Est a Angliei. Furtuna dura fără întrerupere de trei zile. Contra-torpilorul intră în cele din urmă în golful Pawsey; aceasta fu însă cu totul spre nenorocul lui, de oarece a fost și el torpilat la rândul său, dela foarte mică depărtare, de către un sumbarin german“.

„In aceeaș epocă“, urmă Super, „Cardew era complect ruinat de oarece pusese toți banii clienților săi în niște speculații din cele mai riscate. Unul din acești clienți, un consilier municipal, a depus plângere contra lui și poliția urma tocmai să se ocupe de această afacere, când clientul își retrase în mod brusc reclamația, declarând că a fost despăgubit, înapoiindu-i-se toți banii..; cum a fost plătit aș s'o afli numai decât“.

Super dădu pe gât un pahar cu bere, apoi își urmă povestea:

— „In noaptea torpilării, Cardew era la Beach-Cottage. Hotă-

răse, în disperare de cauză, să se sinucidă. Înainte de toate însă și întrucât din meseria pe care o profesa căpătase obicinuința pre-ciziei, redactă o spovedanie a greșelilor sale, cu intenția s-o trimiță poliției. Termina tocmai această scrisoare, când auzi zgomotul unei explozii formidabile și ieși afară pe plajă. În acest moment și cel puțin pentru câteva minute, Cardew a fost cu adevărat un om. În micul iacht pe care-l poseda pe acea vreme, înfruntă marea furioasă și zări imediat un fel de plută pe care stăteau singurii doi supraviețuitori ai contra-torpilorului. Acești doi oameni aveau cu ei cele două lăzi ale Tezaurului American, scăpate dela prima torpilare. Unul dintre oameni era Leigh, pe jumătate mort. Al doilea era Elson, un cow-boy care se angajase ca matelot ca să scape de poliția americană. Elson îl puse pe Cardew în curent cu natura lăzilor, cari fură aduse pe plajă și puse la adăpost. Intre timp, Leigh începea să-și revină în fire. Elson știa că el este însoțitorul banilor și că singurul mijloc de a putea intra în deplina posesiune a lăzilor era să-l facă să dispară. Fie că l-a consultat fie că nu pe Cardew în această privință, fapt este că l-a lovit pe Leigh cu o secure în cap și l-a aruncat în valuri. Cum a scăpat omul îsta dela moarte, singur Dumnezeu o știe! Orice urmă a lui dispăru timp de douăsprezece luni. Se prea poate să fi fost cules cine știe cum din apele mării și să fi petrecut în vre-un spital cea mai mare parte a primului an... Elson și Cardew băgară cele două lăzi în Beach-Cottage și Hannah Shaw a trebuit să fie pusă și ea în curent cu cele petrecute. Scândurile lăzilor fură arse; iar banii împărțiți între cei trei complici în trei părți egale. Hannah cunoștea situația disperată a notarului. După mine, ea a descoperit spovedania lui Cardew, pe care acesta o ascunsese când a auzit detnătura exploziei și a dosit-o. El n'a aflat despre acest lucru decât cu mult mai târziu.

— Toate astea... le-ai ghicit! "

— Nu, le-am știut!... plicul găsit la pământ când a fost ridicat cadavruul femeii, m'a făcut să înțeleg multe lucruri.

— Casa din Barley Stack era grevată de ipotecă, cari numai decât după aceea au fost radiate. Cardew și-a plătit toate datoriile; și în cele din urmă s'a lăsat de notariat. Evident că avea toate motivele să se retragă din afaceri. De altfel, ar fi putut să trăiască liniștit și mulțumit tot restul vieții, dacă Hannah n'ar fi fost prea ambițioasă. Dar ținta acesteia era să ia locul femeii care o culesese de pe drumuri, care cu mulți ani în urmă o luase pe lângă ea, scotând-o dintr'un orfelinat. Stăpână pe poziția ce-i era conferită de ultimele evenimente, Hannah începu să facă o curte îndrăcită lui Cardew nelăsându-l nici un moment în pace. Odată a mers până acolo, încât a format pe peluza din Barley Stack, cu bilete de câte o sută de dolari inițialele numelui contratorpilorului englez care fusese torpilat: aceasta, pentru ca notarul să-și aducă aminte încă

odată de arma grozavă pe care o poseda contra lui.. cu siguranță că-ți aduci aminte de incidentul ăsta, nu-i așa? Ți l-a povestit doar domnișoara Leigh'.

— „Dar toate astea... le știai mai de mult, dumneata ?“
Super clătină din cap.

— Dacă nu chiar totul, fii sigur însă că cea mai bună parte!“ răspunse el. „Pe de altă parte, mă întrebam ce va face Elson când are să afle că Hannah a fost ucisă de către Cardew; și chestia asta mă îngrijora destul de mult. Lattimer îl pregătea de multă vreme în acelaș scop și a împrumutat dela el în diverse rânduri bani, cu scopul ca Americanul să creadă că în felul acesta îl are la mână și că-și va face din el un prieten forțat. Speram că într-una din nopți, după ce va fi băut peste măsură, va sfârși prin a povesti totul sergentului meu. Acesta juca așa dar de multă vreme rolul de polițist-escroc și trebuia să admit că-l îndeplinea cu un talent aproape... alarmant, atâta conștiinciozitate punea în totul. Urma perfect toate instrucțiunile mele, și nu le-a călcat decât o singură dată; asta s'a întâmplat acum în urmă când a venit după noi la Londra, când de fapt ar fi trebuit să stea de veghe la comisariat. Nebunul își închipuia că notarul ne-a întins vre-o cursă în oraș“.

— „Așa dar Cardew este acela care a încercat s'o sugrume pe Elfa Leigh ?“

— „Da, domnui meu. Lattimer era sus pe acoperiș, la postul indicat, de mine. Se urcase acolo, pe o scară înaltă rezimată în spațele casei, și asta de îndată ce se lăsase noaptea. Auzise perfect de bine sgomotul pe care-l făcea vergeaua de bambus lovindu-se de fereastră, dar n'a putut vedea nimic din ceeace se petrecea, până'n momentul când nu s'a deschis brusc fereastra care da pe acoperiș. Lattimer așteptă, gata să sară asupra aceluia care avea să iasă pe acea fereastră. Dar, cum nu ieșia nimeni, ghici că era vorba de o manevră destinată să-i distragă atenția, și atunci se repezi la scară, pe care o scoborî dintr'o singură alunecare. Iată de ce i-ai văzut cu mâinile jupe și pantalonii sfâșiati“.

Jim era vădit tulburat de tot ceeace auzise.

— Dimineața când a fost găsit cloroformizat, de ce l-a întrebă pe Cardew dacă n'avea mâinile sgăriate ?“

— „Dar pentru ce a fost cloroformizat ?“ întrebă Super, cu un surâs de satisfacție. „El întrebuinta aci un truc din cele mai elementare, după cum ai să-ți poți da seama imediat. Plătise unui individ întâlnit în stradă, ca să ducă la o anumită adresă o plăcintă otrăvită. Perfect. Norocul a făcut să-l întâlnești pe individul cu pricina. Iarăși bine. Eu alerg la Cardew și mă apuc să-i povestesc câte și mai câte bazaconii cu privire la Sullivan și-l rog să-i ia acestuia un interogator foarte aspru. Cardew își dă seama că individul îl va recunoaște imediat; totuși nu-mi poate refuza ceeace-i cer. Și iată de unde vine lovitura cloroformului. Avea la el în casă fel de

fel de droguri. Imbibă bine cu cloroform un tampon gros de seamă, aruncă sticluta pe fereastră, se întinde pe pat și-și aplică tamponul pe față. De altfel era cât pe ce s'o pătească, de oarece are inima slabă. Dacă i-am examinat degetele de atât de aproape, a fost numai ca să i le pot mirosi bine. Știi doar că am un nas bun. În ziua când răcătosul cel de individ a tras asupra noastră, în „junglă” la Hill Brow, am simțit și acolo urme de cloroform. Mulți vor spune că mirosul acestui anestezic dispare la jumătate oră după evaporare. Pe aceștia n'ai decât să-i trimiți la Patrik Minter, dacă dorește să cunoască purul adevăr“.

„Domnule Ferraby, un lucru pot să-ți spun, și anume că n'am să mai spun nimica rău despre detectivii amatori. Nu o singură dată mi-a facilitat acest Cardew mersul cercetărilor. Acuma am cel mai mare respect pentru antropologie; iar psihologia m'a sedus în mod definitiv“.

„A mai fost, apoi, furtul din biroul lui, furt în timpul căruia au fost arse toate scrisorile guvernantei sale. El a fost hoțul. Nu mai încapă nici o îndoială, de oarece, în loc să facă lumină și să lase jos staturile ca s'o ascundă, a operat în întuneric! Într'adevăr, când am lăsat jos staturile, a căzut de acolo o factură veche de cel puțin o lună și care probabil că se prinsese între ele în urma unui curent din odzie“.

Detectivul își puse pardesiul și, dintr'odată, se lovi cu palma peste frunte.

— „Am lăsat pe călău singur, și probabil că nu știe unde să meargă, spusesse el cu mult regret.

— „Dar de ce dracu ai mai adus și maimuța aia?“

— „Era picătura destinată să facă apa să iasă afară din pahar“. Încercasem, tot așa, să-l înspăimântăm și pe Elson. Latimer lipise peșea lui un avertisment, răsunat. Dar, ți-ai găsit! Chiar atunci când l-a auzit pe Leigh cântând în pădure, am avut altceva mai grabnic de făcut, decât să-l telefoneze lui Cardew și să-l pună la curent cu cele întâmplate. Am știut asta, pentru că, în clipa aceea, dădusem ordin să se intercepteze convorbirile telefonice dintre Hill Brow și Barley Stack. În urma acestei convorbiri am încercat Cardew să mă ucidă cu ajutorul capcanei mele pentru vulpi. În ce privește cele petrecute în noaptea asta, domnule Ferraby, trebuie să spun că amicul Cardew a fost mai tare decât mi-aș fi închipuit, știindu-i sistemul nervos enuizată în timpul din urmă, credeam că lovitura prezentării călăului va fi decisivă și că, hotărând să abandoneze în cele din urmă partida, va mărturisii. Într'adevăr, omul ăsta posedă o tărie extraordinară de caracter“...

Super clătină ușor din cap.

— „Acest „Big Foot“... spuse el.

— „Big Toot“

— „Da, el, omul picioarele mari. Ei bine, picioarele lui le am.

Le am la mine, sub pat. Mai bine zis, sunt o pereche de ghetе enorme, cumpărate la un negustor de recenzite teatrale din Catherine Street. N'a uitat nici odată nimica, era pregătit totdeauna pentru orice eventualitate! Urma acestor picioare gigantice era destinată să arunce poliția pe niște piste din cele mai încercute! Dar, ca totdeauna, excepția confirmă regula; de oarece acest Cardew, atât de prevăzător, a uitat ghetoziele sub scaunul din'napoi al mașinei sale, acolo unde de altfel le am și găsit. Povestea cu serisoarea de amănintare primită de Hannah și semnată Big-Foot, era încă o surtagemă destinată să încerce poliția! Domnișoara Shaw n'a primit nici odată vre-o serisoare dela Big-Foot. Cardew își făcea, pur și simplu, preparativele...

Jim Ferraby, trântit pe scaun, cu gura căscată, îl admira pe Super.

— „Ești un geniu!“ exclamă el, aproape gâfâind de surpriza și emoție.

— „Deductii și teorii!“ replică plin de modestie marele detectiv.

Erau orele unu și jumătate din noapte. Tănușa era pusă și o tăcere mormântală domnea pe tot întinsul ei. Departe, în direcția spre miez-de-noapte, lampadarele electrice își reflectau lumina lor albăstră în apa mișcătoare a cheurilor.

Un iacht drăguț și foarte cochet lunea încet-încet și fura cel mai mic sgomet pe apa întunecată a fluviului; iar prezența lui era indicată doar prin luminile reglementare, roșie la babord, verde la tribord. Părea că părăsește cu cel mai mare zgomot din marea acea lent și grațios, malurile romantice ale râului.

În apropiere de Gravesend, la timp ce cotea spre stânga și mări viteza, se văzu un vapor de mare tonaj. Trecură, aproape în același timp, când din umbra lui ieși repede o barcă motorizată și se îndreptă spre iacht.

— „Cine ești?“ întrebă o voce forăită, venind din înalt.

— „Cecily, iacht cu motor, aparținând contelui de... Destinația spre Burges“, răspunse cineva din vas.

De pe bordul iachtului Cecily se putea distinge, jos, sunetul bărcii care se apropia. Abia atunci păru că-și dă seama căpitanul vasului de pericol, de oarece se auzi învârtit un zgomot puternic la motoare, o sfortare desăvârșită a iachtului, despre care s-ar fi putut spune că sărea afară din apele întunecate.

Era însă prea târziu. Super se afla de acum pe covercă.

— „Am bătut cu alu-nul. Cardew!“

— „Până și teoriile și deductiile dumitale sunt câte odată înștate“, admise Cardew surâzând, în timp ce detectivul prindea mâinile în cătușele cari se închiseră cu zgomot metalic răsunător.

S F A R Ș I T.